

Psalmi - Comentarii Jean Koechlin

Psalmii (sau „laudele”) sunt supranumiți și „inima Scripturilor”, deoarece, sub forma lor poetică, ei exprimă în special sentimente. Vom găsi astfel redate, pe paginile psalmilor, suferința, neliniștea, teama, ... dar și încrederea, bucuria, mulțumirea. Sunt sentimentele israeliților credincioși (pe care aceștia le vor cunoaște în timpul și după domnia lui Antihrist); sunt sentimentele și afecțiunile Domnului Isus (pe care-L putem observa încercându-Se mai dinainte, din compasiune pentru rămășița credincioasă a iudeilor, cu mâhnirile pe care aceasta le va avea de suportat); sunt și sentimentele care-i pot încerca, în împrejurările lor, pe credincioșii din toate timpurile. Psalmul 1 se deschide cu trei versete care definesc trăsăturile celor care pot cânta acești psalmi (ale fericitilor, despre care poetic se spune: „ferice de cei...”). Mai presus de toate, Dumnezeu o cere pe cea de pus deoparte, de separat de rău. Câtă aplicabilitate are v. 1 în viața de toate zilele! Este condiția indispensabilă pentru a ne putea apoi bucura de Cuvânt (v. 2) și pentru a aduce rod (v. 3; Ieremia 17.7,8; Ioan 15.5). Pomul sădit lângă „pârâie de apă” îl reprezintă pe credinciosul înrădăcinat în Hristos, care-și primește puterea de viață din El. Isus, ca Om, a împlinit perfect și punerea deoparte și desfătarea în legea Domnului și plinătatea în rodire, toate spre gloria lui Dumnezeu.

Psalmii 1 și 2, complementari unul altuia, servesc drept introducere a întregii cărți. Ei pun în evidență cele două mari păcate comise de Israel prin refuzul dublei mărturii date de Dumnezeu poporului: neascultare față de legea Sa (Psalmul 1) și respingerea Fiului Său (Psalmul 2). Psalmul 2 ne ajută să-L descoperim pe Dumnezeu având gândurile îndreptate spre Cel care este „Unul Său” (v. 2), „Împăratul Său” (v. 6), „Fiul Său” (v. 7, 12 citate în Fapte 13.33) și veghind ca Isus să fie onorat pe același pământ pe care a fost și disprețuit. Odinioară, „Irod și Pontiu Pilat, împreună cu națiunile și cu popoarele lui Israel” s-au strâns împotriva Lui (Fapte 4.25-28); crucea Sa a purtat batjocoritoarea inscripție: „Isus din Nazaret, Regele iudeilor” (Ioan 19.19), prin care oamenii ar fi vrut să-L transmită lui Dumnezeu: «Iată ce facem din Împăratul Tău». Într-o zi viitoare însă, chiar în timpul revoltei deschise a națiunilor, va apărea Împăratul cel drept pe care Dumnezeu îl rezervă pentru acest pământ (Psalmul 89.27,28). De aceea, încă de la începutul cărții Psalmilor, pentru a-l încuraja pe cel credincios în necazurile sale, Dumnezeu Se prezintă (v. 6) ca dominând întreaga scenă a evenimentelor, dirijând totul spre gloriosul Său țel final. Să reținem îndemnul din v. 11: „Slujiți Domnului cu teamă”. „Cu bucurie”, spune de asemenea Psalmul 100.2. „Din toată inima voastră”, completează 1 Samuel 12.20.

O mare parte dintre psalmi au fost compuși ca urmare a unor împrejurări speciale care, în parte, le-au inspirat conținutul. Fuga lui David din fața lui Absalom a fost ocazia de care Dumnezeu S-a folosit pentru a ni-L oferi pe cel de față (2 Samuel 15; 16; 17; 18). În timp ce fiul ticălos urzea comploturi împotriva tatălui său, „cântărețul plăcut al lui Israel” (2 Samuel 23.1), în loc să se pregătească de apărare, își exprimă printr-o cântare încrederea în Dumnezeuul său. Ce conta numărul vrăjmașilor, din moment ce Domnul Se așezase ca un „scut” protector între aceste „zeci de mii” și preaiubitul Său! (comp. cu Geneza 15.1; Deuteronom 33.29). David se putea bucura de un somn dulce în mijlocul primejdiilor atât de mari, pentru că-L știa pe Domnul veghind asupra lui (v. 5). Ce liniște perfectă dă la iveală Domnul Isus în timpul vieții Sale pământești! În timpul furtunii, deși valurile furioase umpluseră deja corabia, „El era la cârmă, dormind pe căpătâi” (Marcu 4.37,38; vezi și exemplul lui Petru în Fapte 12.6). Dumnezeu să ne ajute să experimentăm și noi o astfel de fericită încredere! Versetul 8 ne ajută să înțelegem că David prețuia mai mult binecuvântarea Domnului acordată poporului decât propria sa siguranță. Israel rămâne poporul lui Dumnezeu chiar și atunci când se revoltă împotriva Unului Său.

În Psalmul 3 L-am putut observa pe Domnul ca fiind protecția celui credincios. În Psalmul 4, Domnul este partea sa. Omul evlavios are asigurarea că Dumnezeu l-a ales pentru Sine (v. 3), că „l-a introdus în favoarea Sa” (v. 3, lit.). Dar el încă se află în mijlocul unei lumi în care domnesc deșertăciunea și minciuna (v. 2) și deci nu poate decât să sufere aici... „Cine ne va arăta binele?” este întrebarea care răsună adesea într-o astfel de lume (v. 6). „Binele” acesta nu-l vom găsi în jurul nostru și, cu siguranță, nici în noi înșine! Singurul bine adevărat este cel pe care Dumnezeu îl face. Numai El ne poate da expresia desăvârșită a binelui, prin viața Fiului Său, a „Omului evlavios” prin excelență, singurul despre care se poate spune: „Toate le face bine” (Marcu 7.37). Dumnezeu este izvorul oricărui bine, dar și al oricărei bucurii adevărate. „Tu mi-ai pus bucurie în inimă”, declară psalmistul (v. 7): este bucuria care nu depinde de abundența bunurilor materiale, după cum aflăm și din sfârșitul versetului (comp. cu Habacuc 3.17,18). Filipeni 4, capitol ce ne îndeamnă să ne bucurăm întotdeauna în Domnul, este totodată și capitolul care ne amintește că un credincios poate fi la fel de fericit în lipsuri, ca și în belșug (Filipeni 4.4,12). Bucuria divină poate umple sufletul chiar în mijlocul necazului; împrejurările nu o afectează, cu siguranță, deoarece izvorul ei este în Cel care nu Se schimbă (Evrei 13.8).

La sfârșitul Psalmului 4 l-am văzut pe cel credincios culcându-se și adormind în pace. Aici îl vom privi când se trezește. Evlavia trebuie să ne însoțească în orice moment din viață, ceea ce înseamnă că și în clipele pe care le petrecem singuri în camera noastră. Deuteronom 6.7 ne invită să-l dăm Cuvântului lui Dumnezeu locul său dimineața, ca și seara; în casă, ca și pe drum (înăuntru, ca și afară). La ivirea zorilor, primul lucru pe care-l făcea psalmistul era să-și înalte rugăciunea către Împăratul său, către Dumnezeul său (Psalmul 63.1). Să-l imităm, iubiți prieteni creștini, cu tot mai mult zel și libertate, cu cât Dumnezeul Căruia ne adresăm este, în Isus, Tatăl nostru. În Psalmul 4, rugăciunea avea o notă de urgență și se reducea la un simplu strigăt (v. 1,3): acesta era suficient pentru ca Dumnezeu să asculte. Aici, în Psalmul 5, cererea este pregătită, formulată într-un mod anume, după care credinciosul poate aștepta un posibil răspuns... pe care, de altfel, nu trebuie să încerce să-l obțină. Subiectul încrederii în fața uneltirilor celor răi continuă. Este remarcabil să găsim citat v. 9, cel care se aplică vrăjmașilor, în Romani 3.13, care-i califică pe toți oamenii. Aceasta se explică prin Romani 5.10: noi toți eram vrăjmași lui Dumnezeu în ce privește gândirea noastră, în lucrări rele (vezi și Coloseni 1.21).

Încercările celui credincios vin, uneori, ca o consecință directă a propriilor lui greșeli. El intră atunci sub incidența guvernării lui Dumnezeu, care îl corectează și îl pedepsește (v. 1; comp. Ieremia 31.18). Acesta a fost cazul lui David după cumplita întâmplare cu Urie hetitul și, de asemeni, după numărarea poporului. În acest caz nu mai poate fi vorba de bucurie și de pace, ca în Psalmul 4 (v. 7,8). În loc să mediteze în inima sa, în așternutul său (4.4), cel vinovat își înmoaie patul cu lacrimi amare (v. 6). Știind că merită ceea ce i se întâmplă, este urmărit de regrete și de sentimentul că L-a ofensat pe Dumnezeu. Frica de moarte este gata să pună stăpânire peste sufletul său (v. 5). Nu se mai bucură de libertatea fericită ce decurge dintr-o conștiință curată. Totuși, chiar și în asemenea situații, îl poate găsi pe Dumnezeu, pentru că El îl iubește prea mult pe răscumpăratul Său, ca să-l lase să dispere. Domnul îi aude cererea; îi primește rugăciunea (v. 9); și, precum lui Ezechia pe când se chinuia în patul său simțind apropierea morții, îi adresează un cuvânt de mângâiere: „ți-am auzit rugăciunea, ți-am văzut

lacrimile... te voi scăpa” (Isaia 38.5,6; comp. v. 5 cu Isaia 38.18). Da, dintr-o dată, David primește asigurarea că rugăciunea îi este ascultată. Împrejurările nu s-au schimbat, dar credința lui deja triumfă în speranță.

Pentru a înțelege Psalmii și în special pentru a nu fi surprinși de unele cuvinte severe și chiar înfricoșătoare cu privire la cei răi, nu trebuie să pierdem niciodată din vedere un fapt: credincioșii care se exprimă astfel nu fac parte din Biserică; din punct de vedere profetic, Psalmii se aplică perioadei de după răpire. Cu siguranță că putem aplica multe versete la situația noastră, de exemplu, pe toate cele care exprimă încrederea (vezi v. 1), suferința în fața nedreptății (v. 9), lauda (v. 17) sau alte sentimente; totuși, în prezent, nu este timpul potrivit să cerem judecata lui Dumnezeu, cum se întâmplă în Psalmi (vezi v. 6). Rugăciunea noastră ca oameni creștini nu este: lovește-i ca pe niște vinovați, Dumnezeule! (vezi Psalmul 5.10), ci, în școala Modelului nostru divin, învățăm să spunem: „Tată, iartă-i...” (Luca 23.34). În schimb, după ce timpul harului se va fi sfârșit și Antihrist va asupri firava rămășiță credincioasă, rugăciunea pentru distrugerea celui rău va fi după gândul lui Dumnezeu (Luca 18.7), pentru că numai după judecarea celor păcătoși va putea fi întemeiată pe pământ împărăția Fiului Omului, cea despre care ne va vorbi Psalmul 8.

Acest psalm începe prin stabilirea raportului dintre nimicnicia omului și măreția creației. Este un raport pe care fiecare dintre noi l-a putut percepe, contemplând, de exemplu, grandoarea impresionantă a unui cer înstelat: „Ce este omul?” Apoi, readuși la umilele noastre dimensiuni, înțelegem că Dumnezeu a avut în vedere, cu toate acestea, lucruri mărețe și glorioase pentru om și prin om. Dar cum să le realizeze El cu o ființă păcătoasă și muritoare? Imposibil de încununat cu glorie și cu cinste o creatură adâncită în mizerie și corupție! Atunci, ceea ce Dumnezeu n-a putut face nici pentru și nici prin întâiul Adam, El a împlinit în Hristos, al doilea Om. Da, Creatorul S-a îmbrăcat cu însuși trupul creat de El. „A fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii”. Evrei 2.6_9, care citează versetele noastre de la 4 la 6, le completează spunând și motivul: „din pricina morții pe care a suferit-o”. Și tocmai în această natură omenească a primit Fiul domnia universală. În El, omul găsește mai mult decât pierduse Adam (v. 5_8; 1 Corinteni 15.27). Încununat cu glorie și cu cinste, Hristos, Omul înviat, va introduce pe alți oameni împreună cu El în cer și îi va face părtași gloriei Sale.

Sub aspect profetic, Psalmii 9 și 10 sunt strâns legați unul de altul. Psalmul 9 îl pune în scenă pe vrăjmașul din afară: națiunile coalizate împotriva lui Israel; Psalmul 10 introduce vrăjmașul dinăuntru: asupritorii necredincioși persecutând rămășița credincioasă. Uneltirile celor răi nu sunt decât pentru un timp limitat. Numele lor va fi șters pentru totdeauna („în vecii vecilor” – v. 5); distrugerile lor se vor sfârși pentru totdeauna (v. 6) „și speranța celor întristați” (așteptarea celor blânzi) nu va pieri pentru totdeauna. În adevăr, tot pentru totdeauna, Domnul S-a așezat („șade”) pe tron; „Și-a pregătit tronul Său pentru judecată” (v. 7; Psalmul 58.11). Atunci El va cere socoteală pentru sângele și lacrimile celor credincioși vărsate sub toate dispensațiile. Îi va răzbuna pe cei asupriți (v. 9), pe nenorociții ale căror strigăte nu le-a uitat (v. 12). Dar principalul motiv de acuzare adus împotriva umanității este cel sugerat de titlul Psalmului, omorârea Fiului lui Dumnezeu (Mut_label: – notă – Moartea Fiului): insulta adusă lui Dumnezeu din partea lumii prin crucificarea Preaiubitului Său. O pedeapsă înfricoșătoare stă să cadă asupra rasei de ucigași. În parabola oilor și a caprelor (Matei 25.31), Domnul Isus descrie judecata națiunilor în zorii Împărăției Sale și anunță că fiecare va fi judecat după ceea ce îi va fi făcut Lui însuși.

„Timpurile de necaz” descrise în Psalmii 9 și 10 (9.9; 10.1) vor fi înspăimântătoare. Pofte, mândrie, necredință, fățărnicie, violență..., aceste tendințe ale firii care există în lumea de acum vor atinge măsura lor maximă în zilele când „Cel care oprește” (Duhul Sfânt) va fi departe: în zilele lui Antihrist, al cărui sinistru portret ni-l fac versetele acestui psalm (vezi și 2 Tesaloniceni 2.7,8). Contrar gândurilor celui rău, care consideră că Dumnezeu nu Se informează de nimic („nu cercetează” – v. 4,13), tot ce el face în taină, cu viclenie și răutate, este dat pe față. Și tot ce el spune „în inima lui” (v. 6,11,13) este făcut public de către Cel care „cercetează inimile” (Luca 12.3). „Nu voi fi clătinat”: aici este limbajul nebuniei (v. 6); dar poate fi și cel al credinței (Psalmul 62.6). Gândul că Dumnezeu vede totul îl încurajează pe credinciosul aflat în încercare. Cel nenorocit poate să se abandoneze în El (v. 14). Versetul 2 cuprinde un alt adevăr liniștitor: cel rău se va încurca întotdeauna în propriile lui curse (comp. Psalmul 7.15; Psalmul 9.16). Psalmul 9 se încheie cu meditația că națiunile „nu sunt decât oameni”; Psalmul 10 se termină numindu-l pe asupritor: „omul care este din țărână”. Credincioși, să nu uităm niciodată că suntem ai cerului și deci ne aflăm în afara atingerilor lumii și ale prințului ei.

Dumnezeu susține astăzi în lume autoritățile: guverne, magistrați, poliție...; ele sunt responsabile să asigure ordinea, dreptatea și pacea. Dar, în timpul necazului celui mare, tot ceea ce contribuie la protecția omenirii va fi răsturnat („sunt distruse temeliiile”). Întrebarea din v. 3 îi va pune atunci pe cei drepti la încercare. Vor ceda ei ispitei de a fugi, precum își ia zborul o pasăre pentru a scăpa de pericol? Nu! Încrederea lor nu este într-un adăpost pământesc (munții), ci în Cel Neschimbabil, care își are tronul în ceruri (v. 4). Prieteni, în cine este ancorată credința noastră? Dacă Domnul ar trebui să ne ia principalele puncte de sprijin de aici, de jos: familie, prieteni, sănătate, bunuri materiale, s-ar putea vedea în cine ne-am încrezut? Iar când ne gândim la temeliiile adevărului, constatăm că acestea sunt clătinate din toate părțile în creștinătate... Ce trebuie să facă cel drept? Să se despartă de tot ce atacă și caută să distrugă stâlpii adevărului divin! Privirea lui Dumnezeu îi cercetează pe fiii oamenilor (v. 5; Psalmul 7.9; vezi de expl. Luca 7.39,40; 11.17; 22.61). Gând neliniștitor și insuportabil pentru cel rău! Sentiment de fericire pentru „cel drept”! Este pentru binele lui că este cercetat astfel (Psalmul 139.23,24).

Psalmul 12 redă suferința unui suflet copleșit de sentimentul nedreptății care l-împresoară. David, cel care l-a compus, a avut nenumărate ocazii să o probeze personal. Duplicitatea și ura geloziei lui Saul (1 Samuel 18.17...), intențiile lașe ale locuitorilor Cheilei (1 Samuel 23.12), dubla trădare a zifiților (1 Samuel 23.19; 26.1), precum și cea a lui Doeg edomitul (22.9_10), cea mai mârșavă dintre ele, disprețuitoarea nerecunoștință a lui Nabal (1 Samuel 25.10_11), toate acestea nu l-puteau lăsa pe David indiferent. Cu siguranță, de fiecare dată a putut experimenta și prețiosul răspuns divin: „voi pune în siguranță pe cel împotriva căruia se suflă” (v. 5; comp. Psalmul 10.5). Însă, în timp ce propria măsură de adevăr, în ce-l privea pe David, nu era deloc perfectă (vezi 1 Samuel 20.6; 21.2), sfințenia Domnului Isus îi conferea în totalitate abilitatea de a percepe viclenia și falsitatea vrăjmașilor Săi (despre care Luca 20.20 ne dă un exemplu). Cu cât un creștin va sta mai drept în lumină, cu atât va simți mai mult atmosfera coruptă a acestei lumi. Tot așa se va întâmpla și la contactul cu limba mincinoasă, ipocrită și orgolioasă a oamenilor (v. 2,3), iar aceasta îl va ajuta să aprecieze mai bine curăția și valoarea practică a cuvintelor Dumnezeului său (v. 6): „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17.17; Psalmul 119.140).

Despre necazul pe care l va traversa rămășița lui Iuda în timpurile apocaliptice, Domnul Isus declară că nu a mai fost altul asemenea lui de la începutul creației... și nici nu va mai fi vreodată. Putem deci înțelege acest strigăt al neliniștii: „Până când?”, repetat de patru ori la începutul acestui psalm și, de asemenea, în mulți alții. Ca răspuns, Domnul va face o scurtare a acelor zile pe pământ (acțiunea va avea loc în grabă: Marcu 13.20; Romani 9.28). Deși niciodată nu poate cunoaște vreun asemenea necaz, potrivit promisiunii Domnului (Apocalipsa 3.10), un

creștin s_ar putea afla pentru un timp, mai lung sau mai scurt, în descurajare și s_ar putea gândi că Dumnezeu l_a uitat sau că își ascunde intenționat fața de el (v. 1). Aceasta ni se poate întâmpla și nouă. Cum să ieșim atunci dintr_un astfel de tunel întunecos? Mai întâi, să încetăm să ne mai frământăm și să ne mai consultăm cu mahnire propria inimă (v. 2), pentru că aceasta nu ne va aduce niciun răspuns, ci doar oboseală și neliniște (1 Samuel 27.1). Mai curând să ne amintim de acest strigăt de biruință: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz, sau strămtorare, sau persecuție...?” (Romani 8.35...). Amintirea de bunătatea și de mântuirea Sa, iată secretul pentru a ne recăpăta încrederea și bucuria (v. 5)!

Psalmii 14 și 15

Cu adevărat nebun este cel care, în fața tuturor mărturiilor pe care Dumnezeu i le dă cu privire la puterea și dragostea Lui, își închide ochii, își împietrește inima și declară: „Nu este Dumnezeu” (14.1; Psalmul 10.4; Ieremia 5.12); și chiar dacă nu toți oamenii sunt atei, tuturor, fără excepție, le lipsește adevărata pricepere: pentru că niciunul nu l_caută pe acest Dumnezeu (a Căruia existență totuși l_o recunosc), până nu lucrează El la inimă. Ce îngrozitor este acest tablou al umanității, așa cum îl poate contempla Dumnezeu din ceruri! Dar să nu uităm că această rasă rebelă și coruptă prin natura ei este cea din care facem parte și noi, tu și eu. După trista constatare din Psalmul 14, „nu este niciunul care să facă binele”, Psalmul 15 poate să pună întrebarea: „Cine va locui în cortul Tău...?” Romani 3, care citează v. 1_3 din Psalmul 14, descoperă gloriosul adevăr care ne privește și pe noi: dintre acești oameni – dovediți păcătoși – Dumnezeu îi îndreptățește pe gratis, fără plată, pe cei care cred (Romani 3.10_12, 22_26). Trăsăturile israelitului credincios sunt și cele pe care harul trebuie să le producă într_un creștin: dreptate și adevăr, în umblare, în fapte și_n cuvinte; bunăvoință față de aproapele nostru; aprecierea binelui și a răului potrivit măsurii divine (citiți Isaia 33.15,16).

Așa cum arată și cartea Faptele Apostolilor, citând în ea din Psalmul 16 (Fapte 2.25 și 13.35), acest psalm se aplică direct Omului Hristos Isus. De altfel, cine altul decât El ar îndrăzni să declare: „Am pus întotdeauna pe Domnul înaintea Mea” (v. 8)? Îl contemplăm aici nu ca pe Mântuitorul (aceasta va fi în Psalmul 22), ci ca pe Modelul; nu ca pe Fiul lui Dumnezeu, ci ca pe Omul credinței. În calitate de Fiu, El nu ar avea nevoie să fie păzit (v. 1), iar bunătatea Lui s_ar contopi cu cea a lui Dumnezeu Însuși (v. 2; vezi Marcu 10.18). Însă încrederea, dependența, răbdarea, credința – pe scurt, toate sentimentele pe care le vedem în Psalmul 16 strălucind în acest Dumnezeu cunoscut și onorat – sunt sentimente umane. Pentru a le manifesta în perfecțiune, Hristos a venit să locuiască pe pământ (și în ce condiții!), trăind viața unui om (însă a unui om fără păcat!). El ni S_a prezentat supus lui Dumnezeu, Domnul (v. 2: „Tu ești Domnul Meu”); găsindu_Și plăcerea în cei credincioși (v. 3), în partea pe care Tatăl i_a rezervat_o (v. 5 și Evrei 12.2), în Domnul Însuși (v. 8, 9 și 11); iar v. 10 ne ajută să_l privim încrezător până și la moarte. Ce drum minunat, care l_a încântat pe Dumnezeul Său! Este drumul pe care ni l_a deschis și nouă, ca să mergem pe el, pășind pe urmele Sale! (1 Petru 2.21).

În Psalmul 16 am admirat încrederea Omului desăvârșit. În Psalmul 17 avem înaintea noastră dreptatea Lui. Ca și încrederea Lui, și dreptatea Lui se află – și aceasta în primul rând – înaintea lui Dumnezeu, care găsește în ea o satisfacție deplină. Oamenii nu pot vedea decât umblarea cuiva; dar Dumnezeu merge și mai în profunzime și ia în considerare motivele care dirijează această umblare. Psalmul 11.5 ne_a învățat că „Domnul cercetează pe cel drept...”. Și iată rezultatul examinării atente a inimii Domnului Isus: „... Tu n_ai găsit nimic; gândul Meu nu este altfel decât cuvântul Meu” (v. 3; comp. cu Ioan 8.25). Ce model incomparabil! Să veghem asupra gândurilor noastre, astfel încât ele să fie întotdeauna în perfect acord cu cuvintele noastre; și invers. Pe de altă parte, să învățăm să cunoaștem și să folosim Cuvântul lui Dumnezeu așa cum a făcut_o El: S_a folosit de Cuvânt pentru a Se apăra de omul violent, de Satan însuși (v. 4; Matei 4.4,7,10). Versetele 14 și 15 accentuează contrastul dintre oamenii lumii acesteia, care „au partea lor în această viață”, și cel drept (Hristos, dar și cel credincios), a cărui parte este cerească (Psalmul 16.5). Suferind acum în totul pentru dreptate, el se gândește la înviere și la subiectul afecțiunilor sale: „mă voi sătura de chipul Tău” (v. 15; comp. cu Psalmul 16.11).

Psalmul 18 (un psalm mesianic) cuprinde măreția profeției cu privire la moartea, învierea, înălțarea, victoria finală și domnia lui Mesia. Primele trei versete enunță tema – iar următoarele o vor expune pe larg – referitor la cum a fost eliberat „Slujitorul Domnului” (nume al Domnului Isus despre care aflăm încă din titlul psalmului). Ca Unul care a experimentat El Însuși puterea lui Dumnezeu, Domnul Isus ne învață, din propria Lui experiență, ce este Dumnezeu pentru cel care se încrede în El. „Nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem”, a fost demonstrată în învierea lui Hristos, în înălțarea Sa, în așezarea Sa (în locul care Îi este dat) deasupra tuturor vrăjmașilor Săi (citiți Efeseni 1.19_21). Ceea ce a fost Dumnezeu pentru Domnul Isus în ceasul strămtorării Sale (v. 6), al necazului Său (v. 18), este și pentru noi; iar încercările prin care trecem constituie tot atâtea ocazii de a_l cunoaște pe acest Dumnezeu într_un fel nou. Sunt obosit, istovit? El este tăria mea. Șovăie credința mea? El este Stânca mea. Se arată un pericol? El este cetățuia mea, turnul cel înalt unde găsesc un adăpost sigur (Psalmul 9.9). Sunt în luptă cu dușmanul? El este scutul care mă apără de loviturile lui. Pentru Isus, eliberarea Sa a fost o consecință a dreptății Sale (v. 19,24); pentru noi, eliberarea noastră este asigurată în baza relației pe care o avem cu El.

Domnul Isus găsește plăcere în a ni_l face cunoscut pe Dumnezeul Său, pe Cel a Căruia cale este desăvârșită și al Căruia Cuvânt este încercat (v. 30; Proverbe 30.5). În prima parte a psalmului, El ne_a învățat, dându_ne propriul Său exemplu, cum să îl chemăm pe Dumnezeu în întristările noastre. Acum ne va învăța cum să ne sprijinim pe Dumnezeu atât pentru umblare (v. 33,36), cât și pentru luptă (v. 34,35,39). Cunoaștem noi din experiență ce înseamnă ca El să ne facă să stăm pe înălțimile noastre? (comp. cu Habacuc 3.19: să umblăm pe înălțimile noastre). De pe o culme înaltă ne bucurăm de o perspectivă largă și cu bătaie lungă (vezi Isaia 33.17). Să o privim pe cea care ni se oferă la încheierea acestui psalm. Privirile ne sunt îndreptate spre viitor, asupra momentului când Dumnezeu va nimici pe vrăjmașii Fiului Său. La orizont vedem mijind zorii împărăției Lui. Isus va fi rânduit Prinț peste poporul Său, Israel, dar și Conducător al națiunilor. «Să_l contemplăm pe Mărețul Împărat al împărățiilor domnind în putere peste întreg universul și, prin prezența Lui, rupând orice lanț» este invitația cuprinsă într_un imn creștin. Era necesar, pentru gloria lui Dumnezeu, ca națiunile să_l laude; și toate o vor face în timpul împărăției. Dar noi, cei care am fost scoși din mijlocul națiunilor, avem un privilegiu deosebit, acela de a cânta psalmi încă de acum, spre gloria Numelui Său (v. 49 citat în Romani 15.9). Să nu_l privim de aceasta!

Dumnezeu S_a descoperit succesiv printr_o dublă mărturie: Prima este cea a creației Sale (v. 1_6), al cărei limbaj tăcut, dar foarte convingător, face cunoscut până la marginile lumii puterea și înțelepciunea Lui (Fapte 14.17). Acțiunea regulată și binefăcătoare a soarelui, vărsând peste tot pământul lumina și căldura sa, este dovada constantă a bunătății lui Dumnezeu față de toate creaturile Sale (Psalmul 136.8; Matei 5.45). A doua mărturie este cea a cuvântului (v. 7_11). Dacă acesta era sfânt, drept, bun, spiritual, chiar și atunci când cuprindea numai legea dată către Israel (Romani 7.12,14), cât de neprețuit este el acum, când este complet! Acest Cuvânt minunat îl învață pe cel care

slujește (v. 11) și îi atinge conștiința. Conștiința constituie, am putea spune, cea de-a treia mărturie și se află în interiorul fiecărui om; ea pune în lumină atât greșelile comise fără voie, ascunse (v. 12), cât și păcatele comise cu voie (cu propria voință, rod al mândriei sau al orgoliului); distincția între cu voie și fără voie se poate observa în Numeri 15.27-30. Și la începutul epistolei către Romani putem vedea aceeași triplă mărturie, a creației (Romani 1.20), a conștiinței (Romani 2.15) și a legii (Romani 2.17...), așezată înaintea omului cu scopul de a scoate în evidență starea acestuia și de a-l conduce la mântuire.

Dumnezeu a dat lumii mai mult decât mărturii (cele amintite în Psalmul 19): El a dat un Martor viu, pe Isus Hristos. Psalmul 16 ni l-a arătat pe Omul desăvârșit găsim-l și întreaga desfătare în cei credincioși, „sfinții”, „aleșii” de pe pământ. În Psalmul 20 îl vom vedea pe Domnul Hristos ca fiind centrul preocupărilor și al afecțiunilor lor. Săi. Celui care, pe cruce, era nevoit să strige: „Strig ziua, și nu-mi răspunzi” (Psalmul 22.2), ei îi spun: „Domnul să-ți răspundă...! Domnul să împlinească toate cererile Tale!” (v. 1,5). Apoi vine siguranța credinței: „Îi va răspunde” (v. 6), căreia îi corespunde strigătul de eliberare din Psalmul 22.21: „Mi-ai răspuns...” „Numai după aceea, credincioșii mijlocesc pentru ei înșiși: „Să ne răspundă Împăratul...” (v. 9). Ce bine ar fi să înțelegem și noi mai profund ce au însemnat pentru Isus părăsirea Sa și apoi eliberarea Sa, precum și care sunt rezultatele glorioase ale acestora pentru noi! „Acestia se încred în care și aceia în cai, dar noi ne încredem în Numele Domnului Dumnezeului nostru” (v. 7). Omul modern se mândrește mai mult ca oricând cu mijloacele sale de transport puternice și rapide, precum și cu multe alte lucruri. Dar gloria creștinului este de a aparține lui Hristos și de a purta frumosul Său Nume (Iacov 2.7).

În Psalmul 20 i-am putut observa pe credincioși adresându-se direct Împăratului lor. Acum ei îi vorbesc Domnului despre acest Împărat (v. 1-7). Ce subiect încântător pentru inima lui Dumnezeu! Să nu uităm că principalul act al închinării creștine este de a-L prezenta Tatălui pe Cel care îi este infinit de plăcut: pe Fiul Său Isus Hristos. „Binecuvântările bunătății”, care sunt acum ale Sale, prind întregul lor contur când sunt privite în contrast cu suferințele și insultele care au fost atunci partea Sa: astfel, coroanei de spini îi corespunde o coroană de aur curat; împărțirea veșmintelor Lui are drept corespondent înveșmântarea Sa cu strălucire și cu măreție de către Însuși Dumnezeu (Psalmul 45.6-8); rușinii crucii îi succedă gloria învierii (v. 4). Da, Cel care a fost făcut blestem pentru noi este rânduit ca binecuvântare pentru totdeauna. Și Cel Căruia Dumnezeu, pentru o clipă, l-a întors spatele este din nou umplut de bucurie văzându-l fața (v. 6). Am putea atunci să ne întrebăm de ce Duhul n-a inversat între ei Psalmul 21 și 22. Nu a făcut aceasta cu siguranță pentru că Dumnezeu L-a preîntâmpinat pe Fiul Său cu aceste binecuvântări pregătite dinainte pentru El (comp. cu Ioan 17.4,5). Și, de asemenea, pentru că nu vrea să ne lase să abordăm subiectul abandonării Preaiubitului Său (Psalmul 22) fără să avem făcute cunoscut mai dinainte gloriile Sale (Psalmul 21).

Poate mai mult ca de oricare altă parte din Scriptură, de Psalmul 22 trebuie să ne apropiem cu „picioarele descălțate”, deoarece el conține tema cea mai profundă: sentimentele și rugăciunile Domnului Hristos în ceasurile de la cruce. După ce a fost expus răutății oamenilor, suferind pentru dreptate, El cunoaște în timpul celor trei ore de întineric profund abandonarea de către Dumnezeul Său puternic. Complet singur, Omul desăvârșit traversează această încercare fără seamăn având numai sprijinul lăuntric al iubirii Sale fără egal. El nu încetează nicio clipă să se încreadă în Cel care, pentru moment, nu-l putea răspunde. Își afirmă public slăbiciunea și rușinea (v. 1,2,6) și nu manifestă nicio stare care să semene cu nerăbdarea, cu disperarea sau cu încercarea de a Se apăra. La cruce, omul a dat la iveală măsura sa întreagă: a arătat până unde este capabil să meargă cu ura sa, cu violența sa, cu sfidarea sa, cu josnicia sa morală (v. 6-8,12,13,16-18). Dar, în același timp, și Dumnezeu a dezvăluit măsura totală a ceea ce este El: a arătat până unde poate merge și în dreptatea Sa perfectă împotriva păcatului, și în dragostea Sa desăvârșită pentru păcătos. Crucea a proiectat totul la adevărata scară. Ah, fie ca această contemplare a Domnului Isus murind pentru noi să producă tot mai mult în sufletul nostru umilință și recunoștință, respect și adorare!

Pentru Cel aflat „între coarnele bivoliilor” (comp. v. 2 cu v. 21) sosește răspunsul. Este învierea și, în același timp, bucuria comuniunii regăsite! În dragostea Sa, Domnul Hristos S-a grăbit ca această bucurie să fie împărțită. Primul Său gând a fost să le facă cunoscut „fraților Săi” noua relație în care i-a așezat lucrarea Sa și să le vorbească acestora despre Tatăl Său care devine Tatăl lor, despre Dumnezeul Său care devine Dumnezeul lor (v. 22; Ioan 20.17). Spre deosebire de alți psalmi care tratează tot suferințele lui Hristos, în acesta nu se pune problema judecății. Domnul Isus poartă aici păcatele și, ca urmare, nu găsim decât har și binecuvântare: binecuvântare pentru Adunare (alcătuită la început din ucenici iudei: v. 22 citat în Evrei 2.12); binecuvântare pentru Israelul restaurat, numit în v. 25 „adunarea cea mare”; binecuvântare pentru „toate familiile națiunilor” sub Împărăția de o mie de ani (v. 27,28); binecuvântare pentru toți cei care se nasc în timpul acestei domnii glorioase. Așa cum se lărgesc undele în jurul centrului de unde au fost produse, tot așa se extind consecințele minunate și multiple ale lucrării de la cruce asupra întregii creații. Și înțelegem astfel de ce a fost Isus abandonat (comp. cu v. 1).

Bunul Păstor și-a dat viața pentru oile Sale (am văzut în Psalmul 22 și la fel putem vedea în Ioan 10.11). Acum, în Psalmul 23, El merge înaintea lor; le paște cu tandrețe și ele nu duc lipsă de nimic, pentru că El este acolo, răspunzând de ele. Oile, aceste creaturi slabe și dependente, care ne reprezintă, fac zilnic experiența grijii păstorului (Isaia 40.11; 49.10). Simpla recunoștință constată: nu am dus lipsă de nimic (Luca 22.35), iar credința afirmă chiar mai mult: „nu voi duce lipsă de nimic” (de nimic cel puțin din cele necesare sufletului: acesta îmi este înviator – v. 3). Domnul Isus mă duce la ape liniștite și totodată mă conduce pe cărări ale dreptății, așa cum se cuvine propriului Său Nume pe care eu îl port. Începând cu v. 4, oia l se adresează direct: „Tu ești cu mine...” Cu această însoțire, nici chiar valea umbrei morții nu mai este de temut. Toiagul și nuiuaa acestui bun Păstor mă mângâie și totodată mă protejează de însemi rătăcirile mele. Și astfel, fără să fiu înfricoșat de prezența potrivnicilor puternici, pot să mă așez la masa împăratească, în locul care mi-a fost pregătit – nu doar pentru o invitație ocazională, ci pentru „toate zilele vieții mele” (comp. cu 2 Samuel 9.13): da, în casa Dumnezeului bunătății și al harului, a Tatălui meu, în care acum locuiesc prin credință, așteptând să rămân în ea, într-adevăr, pentru totdeauna.

În Psalmul 22 L-am putut observa pe Salvatorul: acest psalm cuprinde trecutul, cu momentul său de har, crucea, de la care pornesc toate; Psalmul 23 l-am văzut corespunzând prezentului, în care se experimentează prezența unui Păstor; este rândul Psalmul 24 să ne deschidă viitorul: acolo îl admirăm pe Împăratul gloriei. Toți acești psalmi sunt ai lui David, omul care nu numai că a cunoscut respingerea și suferința (Psalmul 22), dar care a fost și păstor (Psalmul 23) al lui Israel (2 Samuel 5.2), și împărat glorios (Psalmul 24) în Sion. Psalmul 24 începe cu afirmarea drepturilor Domnului asupra pământului: pe pământ a fost înălțată crucea (Psalmul 22); pe pământ, în prezent, se înfățișează această vale întunecoasă (Psalmul 23); pe pământ, în curând, Își va așeza Domnul tronul Său de domnie (Psalmul 24). „Lumea și cei care o locuiesc” vor fi nevoiți atunci să-L recunoască pe Cel căruia îi aparțin și să se supună dominației Sale. Unii se vor supune doar sub efectul constrângerii, „lingușind” (sau „prefăcându-se”), cum anunță Psalmul 18.44. În ceea ce ne privește, noi putem să-l aducem de pe acum Domnului Isus ascultarea dragostei. Pentru a avea parte de Împărăție, cetățenii trebuie să aibă caracterele ei (v. 3-6), iar pe acestea, Isus le-a vestit încă de la începutul slujbei Sale (comp. v. 4 cu Matei 5.8). El era Împăratul, Mesia al lui Israel; poporul Său însă L-a respins: și așa a ieșit

El, ducându-și crucea (Ioan 19.5,17). Să-L contemplăm acum intrând ca Însuși Domnul, Împăratul gloriei, în împărăția binecuvântării Sale.

Psalmii 16-24 s-au ocupat în special cu Hristos, Mesia. Odată cu Psalmul 25 se deschide o altă serie (Psalmii 25-39), în care privirea ne este îndreptată mai ales înspre „rămășița” credincioasă și înspre credincioși în general. În timpul citirii psalmilor trebuie să luăm seama la simbolurile ce marchează începutul unei serii de psalmi (în unele versiuni Psalmul 25 și Psalmul 40 au un asterisc „,” în titlu); și, de asemenea, să luăm seama la simbolurile din text ce separă ideile principale. Ele ne ajută să remarcăm în Psalmul 25 două rugăciuni: una de la v. 4 la 7 și alta de la v. 16 la 22 (în unele versiuni v. 4, 8 și 16 sunt marcate printr-un simbol „,”). Cererile din v. 4 și 5 trebuie luate ca fiind cu totul speciale pentru noi: „...Condu-mă în adevărul Tău” (comp. cu Psalmul 43.3). Era un subiect de nespusă bucurie pentru apostolul Ioan să găsească, în familia „alesei doamne” (2 Ioan 1), copii umblând în adevăr (2 Ioan 4). Dar cum ar fi posibil mersul, fără a cunoaște calea și potecile? Dumnezeu le arată; și observați cum sufletul face progrese (v. 8-10,12). Totuși, este impusă o condiție: „Domnul Se destăinuie (notă: comunică intim) celor care se tem de El” (v. 12 și 14). Altfel spus, Dumnezeu nu-și descoperă gândurile și nu-și face înțeles Cuvântul Său decât acelor care sunt dispuși să l se supună. Iată de ce domnește atâta ignoranță în creștinătate... și iată de ce, atât de des, aceasta e în chiar sufletele noastre.

În Psalmul 25, credinciosul avea de mărturisit păcate (v.7, 11 și 18), iar rugăciunea lui era: „Condu-mă în adevărul Tău”. În Psalmul 26, tonul se schimbă; credinciosul stă înaintea Domnului cu o conștiință curată (v. 1,2) și poate declara: „Am umblat în adevărul Tău” (v. 3). El este unul dintre acei fericiți care, potrivit Psalmului 1.1, nu s-a asociat cu cei care fac răul (v. 4,5). Toate gândurile îi sunt absorbite de o preocupare sfântă, cea ilustrată în v. 6 și 7. Cu mâinile spălate în ligheanul de aramă, altfel spus, după ce s-a judecat pe sine, el înconjoară altarul, privind sub toate aspectele lucrarea de la cruce și pe Cel care a fost Jertfa desăvârșită. Gura i se deschide pentru a lăuda și a istorisi „toate minunile” făcute prin har (v. 7). Viața creștină nu constă numai în scoaterea din nelegiuire. Odată curățit de „vasele de ocară”, copilul lui Dumnezeu îi caută și îi găsește pe aceia care, împreună cu el, „cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.21-22). Aici, credinciosul care a urât „adunarea celor care fac răul” (v. 5) se bucură de locuirea gloriei Dumnezeului său și-L binecuvântează pe Domnul „în adunări” (v. 12). Constituie o bucurie pentru inima noastră prezența Domnului Isus în adunarea a doi sau trei strânși în Numele Lui (Matei 18.20)?

În acest Psalm strălucește încrederea totală a celui credincios în Cel care este Lumina, Mântuirea și Tăria vieții sale (v. 1; Psalmul 18.27,28,29). Epistola către Efeseni va confirma acest adevăr, că Domnul este în același timp și Lumina și Tăria puterii creștinului (Efeseni 5.14; 6.10). Dar cine Altul a arătat această încredere totală în Dumnezeu decât Domnul Isus? Dacă Psalmul 22 ar putea fi numit „psalmul crucii”, atunci acestuia (Psalmului 27) va trebui să-i dăm titlul de „psalmul Ghetsimani-ului”. Într-adevăr, v. 2 evocă într-un mod izbitor mulțimea înarmată cu săbii și cu bâte care înaintează sub îndrumarea lui Iuda pentru a-L prinde pe Domnul gloriei. Însă la singura Sa rostire, „Eu sunt”, ei dau înapoi și cad la pământ (Ioan 18.6). „Casa Domnului” – acesta este locul în care își caută refugiul psalmistul (v. 3-5; comp. cu 2 Împărați 19.1,14): ce frumoasă imagine a comuniunii, a acestui „un lucru” (v. 4) pe care se cuvine să-l cerem și să-l urmărim înaintea de orice altceva. Iar această comuniune nu este numai pentru ceasul încercării, ci pentru „toate zilele vieții mele”. Comuniunea este și «climatul» necesar pentru a distinge frumusețea Domnului și pentru a progresa în cunoașterea acestei frumuseți. Ultimul verset vine ca un răspuns de sus care oprește toată alarmarea credinciosului: „Da, așteaptă-L pe Domnul!”

Implorările pe care le auzim răzbătând prin acest psalm nu seamănă deloc cu rugăciunile pline de încredere pe care un creștin le poate adresa astăzi Dumnezeului și Tatălui său. Teama de a nu rămâne fără răspuns, groaza din fața morții, frica de a nu fi luat odată cu cei răi, precum și apelul către judecarea celor răi redau aici sentimentele israelitului credincios din zilele de la urmă. Această mare strâmtorare nu va putea face altceva decât să scoată încă o dată în evidență răspunsul pe care îl primește cel credincios și bucuria pe care i-o prilejuiește acestuia primirea unui răspuns (v. 6-9). „Domnul este tăria mea”, declară în v. 7, iar în v. 8: „Domnul este tăria lor”. Experiența este mai întâi individuală și apoi colectivă. Să ne amintim de un episod din istoria lui David, autorul psalmului nostru. La întoarcerea la Țiclag, el găsește cetatea incendiată și pe toți locuitorii ei duși în captivitate; însoțitorii săi vorbesc să-l ucidă cu pietre; se află într-o mare strâmtorare. Și atunci se întărește în Domnul Dumnezeu său (1 Samuel 30.6). Asemeni lui David, experimentarea întregii noastre slăbiciuni este uneori necesară pentru a conștientiza că toată puterea noastră este în Domnul (2 Corinteni 12.10). Remarcăm, de asemenea, că răspunsul lui Dumnezeu aduce laudă în inima celui credincios. În ce ne privește, să nu uităm vreodată să l-o exprimăm Domnului (Isaia 25.1)!

Din punct de vedere profetic, acest psalm vorbește despre momentul când cei puternici ai pământului vor trebui să se supună Domnului. Gloria și tăria, pe care omul și le atribuie cu atâta plăcere, aparțin, de fapt, numai lui Dumnezeu. Și acestea îi vor fi recunoscute doar atunci când El va considera potrivit să-și înalțe glasul, pentru a-și revendica drepturile (glasul Domnului este amintit de șapte ori în acest psalm). Dominația națiunilor (numite: „fii ai celor puternici” – v. 1) asupra lui Israel va lua atunci sfârșit, pentru că poporul căruia îi va da Domnul puterea când va fi să șadă ca Împărat pentru totdeauna (v. 10-11) va fi chiar poporul Său. Ce puternic și impunător este acest glas al Creatorului, pe care toți oamenii au ocazia să-l audă! Dumnezeu le vorbește cu tot dinadinsul («de-a curmezișul») prin fenomene ale naturii: vânt, tunete, avalanșe, cutremure de pământ... care umplu sufletele cu un sentiment de măreție și de groază... în general foarte trecător! Dar, mai presus de toate, Dumnezeu a vorbit lumii prin Isus Hristos, Cuvântul devenit trup (Ioan 1.14; 18.37). Acesta a fost și glas al puterii divine „pe ape mari” (v. 3), și glas al unui singur cuvânt, rostit pe când El potolea furtuna (Marcu 4.39), precum și glasul „blând, în șoaptă” (1 Împărați 19.12), al dragostei: glasul bunului Păstor. Acesta se face auzit și astăzi în Cuvântul Său. Să învățăm să-l ascultăm!

Chiar dacă sunt scrise în dreptul rămășiței lui Israel, v. 1-5 sunt o încurajare pentru toți răscumpărații, amintindu-le că, dacă trebuie să treacă printr-o „întristare ușoară de o clipă”, aceasta lucrează pentru ei o „greutate eternă de glorie” (2 Corinteni 4.17). Lacrimilor – care sunt partea celor mai mulți în noaptea întunecoasă a acestei lumi – le vor urma curând cântările de bucurie, în dimineața zilei fără apus. Dar chiar și noaptea, în mijlocul încercărilor, cel care îl cunoaște pe Domnul are o bucurie interioară care îl face în stare și totodată îl îndeamnă să cânte (Psalmul 42.8; Iov 35.10). El le dă în felul acesta celor din jur cea mai puternică mărturie (Fapte 16.24-25). Descurajarea în încercare este un lucru periculos! Pe de altă parte, un credincios prosper riscă să se sprijine pe prosperitatea lui („muntele meu” – spune psalmistul), obligându-l pe Dumnezeu să-i zdruncine aceste temelii, pentru a-l determina să-L caute pe El (v. 6-8). Prosperitatea în lume devine pe nesimțite un obstacol care împiedică comuniunea cu Domnul; de aceea, este spre folosul nostru să fim lipsiți de ea. Care este mijlocul de a scăpa de astfel de pericole? Privind mai departe de noaptea de acum și mai sus de „muntele nostru”, cântărind toate lucrurile în perspectiva preafericitei eternități.

„În Tine, Doamne, mi-am pus încrederea” – în felul acesta răsună, de astă dată, declarația fermă a celui credincios (v. 1). Apoi, în v. 6: „Cât despre mine, mă încred în Domnul”. Și, din nou, la sfârșitul pasajului nostru: „Dar eu mă încred în Tine” (v. 14). În mijlocul furtunii dezlănțuite de oameni, el se agață de această certitudine. Adăpostul și l-a așezat nu pe propriul munte (Psalmul 30.7), ci în Domnul, Stânca lui (v. 3) de neclintit. „Fii pentru mine o stâncă...”, cere el în v. 2, iar în v. 3 confirmă: „Tu ești stânca mea”. Nimic niciodată nu va putea răsturna o credință așezată pe o astfel de temelie (Matei 7.25). Drag prieten, ai construit tu pe această stâncă? Există un moment în viață când această încredere este mai necesară ca oricând. Este vorba de ultimul moment, când totul trebuie părăsit, pentru a trece prin moarte. În această traversare întunecoasă, niciun sprijin pentru suflet nu poate dăinui, decât Dumnezeu în care, acum și pentru totdeauna, ne-am pus toată încrederea (Proverbe 14.32). Să ne gândim la Modelul nostru incomparabil: În momentul morții Sale, Hristos își exprimă această încredere absolută prin ultimele Sale cuvinte de pe cruce, despre care ne vorbește v. 5: „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul” (Luca 23.46; vezi și v. 15).

„Este un timp pentru orice ocupație: ... un timp pentru a se naște și un timp pentru a muri, ... un timp pentru a jeli și un timp pentru a sări de bucurie...” (Eclesiastul 3.1-8). Dar întreg timpul nostru (toate aceste momente pentru...) se află în mâna Dumnezeului nostru. El a hotărât mai dinainte și succesiunea (șirul de evenimente), și durata, în special în ce privește timpul încercării. Să nu uităm niciodată v. 15, ori de câte ori ne întocmim proiecte! Pe lângă ocrotire și eliberare, sufletul găsește alături de Domnul ceva mai de preț: o bunătate mare (v. 19), minunată (v. 21), păstrată (v. 19) pentru cei ce se tem de Dumnezeu și care se încred în El (v. 19; Psalmul 34.9). Să nu ne temem că se va epuiza vreodată această rezervă divină (bunătate păstrată, rezervată). Dar cum am putea noi oare să răspundem la o astfel de bunătate? Versetul 23 ne învață: „Iubiți pe Domnul, toți sfinții Săi!” Aceasta este „porunca cea mare și cea dintâi” a legii (Matei 22.37,38). Și nu este greu de împlinit (vezi 1 Ioan 5.2,3), pentru că „a înțelege bunătatea Domnului” înseamnă chiar „a-L iubi pe Domnul”. Pentru ca iubirea înspre El să fie produsă și întreținută în inimile noastre, trebuie să ne preocupăm mai mult cu iubirea dinspre El înspre noi (1 Ioan 4.19). «Prin însăși dragostea Ta va trăi dragostea mea» – ne amintește o cântare.

Cu cât sufletul a gemut mai mult la început sub povara păcatelor, cu atât poate el gusta mai plăcut binecuvântarea despre care ne vorbesc v. 1 și 2. Sunteți printre acești fericiti? Dacă nu, v. 5 vă arată drumul pentru a deveni fericiti (comp. cu Luca 15.18): „Nu mi-am acoperit...” (v. 5); altfel spus, «mărturisirea în întregime este mijlocul indispensabil pentru ca Dumnezeu să acopere păcatul meu» (v. 1). Dacă încerc să-l ascund, Dumnezeu va trebui, mai devreme sau mai târziu, să-l pună în lumină (Matei 10.26), pentru că cea dintâi lucrare pe care o face Dumnezeu într-un om este trezirea conștiinței acestuia. Apoi apasă cu mâna Sa până când păcătosul este adus la pocăință. După pocăință, imediat urmează iertarea (și iertarea ni se prezintă aici sub trei aspecte: eliberarea de povară, curățirea de întinare și anularea datoriei). Apoi vine umblarea. Să nu fim precum animalele care, fiind fără pricepere, trebuie conduse prin constrângere din exterior! Frâul și zăbala sunt imagini ale mijloacelor dureroase pe care Dumnezeu este nevoit să le folosească atunci când nu vrem să ne apropiem de El (v. 9; comp. cu Proverbe 26.3). Cu mult mai bine este să ne lăsăm instruiți, învățați (titlul Psalmul 32: „maschil”, învățătură) și sfătuiți direct de Cuvânt și în comuniune cu Domnul!

Primul verset al Psalmului 33 reia gândul din finalul Psalmului 32. Cel îndreptățit prin iertarea păcatelor este invitat să se bucure și să-L laude pe Domnul: este partea și datoria fiecărui credincios. În același timp, acest psalm se aplică direct Israelului viitor, când păcatul respingerii lui Mesia al lui îi va fi iertat. Lauda sa va avea trei mari subiecte: • Credințioșia lui Dumnezeu (v. 4-9): El este Creatorul tuturor lucrurilor; • Înțelepciunea lui Dumnezeu (v. 10-17): El cunoaște totul și guvernează națiunile; • Bunătatea lui Dumnezeu (v. 18-22): această bunătate se manifestă față de toți cei care se încred în El. Cântarea nouă (v. 3) este aici în legătură cu un pământ nou, căruia Dumnezeu îi va șterge nedreptatea și pe care îl va umple de bunătatea Sa. Sfaturile națiunilor (intențiile popoarelor) vor fi fost nimicite, pentru a putea fi împlinite planurile eterne ale lui Dumnezeu și intențiile inimii Sale (v. 10-11). Același Cuvânt al Său, care a creat cerurile (comp. v. 6 cu Evrei 11.3), acum ne dă o viață nouă și lucrează în noi, așteptând să și desăvârșască lucrarea într-o lume restaurată. Dumnezeu privește din ceruri și ia aminte la toți locuitorii pământului (v. 13,14). Dar, potrivit promisiunii din Psalmul 32.8, sunt urmăriti de ochiul Său veghetor în special cei care Îl ascultă și gustă iubirea Sa (v. 18; Psalmul 34.15).

Pentru a ne arăta că toate circumstanțele, inclusiv cele mai umiltoare, ne pot conduce, în final, la a-L binecuvânta pe Dumnezeu, Duhul S-a folosit de un episod neplăcut din istoria lui David (când și-a schimbat purtarea înaintea lui Abimelec), pentru a-i dicta apoi cuvintele acestui psalm. Să-l imităm pe „acest întristat”. Să învățăm, asemeni lui, să preamărim oricând și oriunde Numele Dumnezeului nostru. În v. 11 Îl vedem pe Domnul cum, cu tandrețe, ne strânge în jurul Său, spunându-ne: „Veniți, fiilor, ascultați-Mă...” El are un cuvânt de încurajare pentru fiecare dintre noi. Pe cel aflat în pericol îl liniștește prin v. 7, 15 și 17 (vezi Isaia 63.9). Un altul cunoaște lipsuri materiale? El răspunde la îngrijorarea lui prin v. 9 și 10. Cineva trece prin doliu sau prin durere? El îi arată la Cine se găsește mângâierea (v. 18). Dorința Lui este să ne întărească încrederea în Tatăl Său, astfel încât să-L lăudăm împreună cu El (v. 3). Gustați – ne spune El – cât de bun este Domnul (comp. cu 1 Petru 2.3). Dar Domnul știe că avem nevoie de îndemnarea Sa, de aceea ne îndeamnă: „Păzește-ți limba de rău, ... depărtează-te de rău și fă binele, ... caută pacea și urmărește-o” (v. 13,14; vezi 1 Petru 3.10-12). Petru, citând în epistola sa din Psalmul 34, nu preia și partea cu care se încheie acest pasaj (v. 21), pentru că astăzi este ziua harului. Judecata anunțată în finalul psalmului urmează să vină.

Îngerul Domnului, Cel pe care L-am văzut în Psalmul 34 cum „își așază tabăra în jurul acelor care se tem de El și-i scapă” (Psalmul 34.7), este chemat în Psalmul 35 să-i alunge și să-i urmărească pe vrăjmașii celui drept (v. 5-6). «După un timp de răbdare și de har, care a rămas fără niciun rezultat, rămășița, în loc să se răzbune singură, se va bizui pe Dumnezeu pentru a obține eliberarea» (J.N.D.). Această eliberare a credincioșilor evrei va fi însoțită, negreșit, de judecarea celor răi. În ce-i privește pe creștini, știm că nu prin nimicirea celor răi se va împlini eliberarea lor, ci prin însăși răpirea lor, pentru a-L întâmpina pe Domnul. Credincioșii nu vor rămâne pentru totdeauna împreună cu necredincioșii. Când Domnul va veni pe nor, cei credincioși vor fi luați de pe pământ, iar ceilalți vor fi lăsați acolo pentru teribilul „ceas al încercării”... (Apocalipsa 3.10); în momentul arătării Sale în glorie însă va fi invers: credincioșii din acel timp vor fi lăsați pentru a împărăți, iar cei răi vor fi înlăturați (Luca 17.34-36). Ce nerecunoștință din partea omului firesc! David vorbește din experiență, ca unul căruia i-a fost dat atât de des să o sufere din partea acelor de lângă el (v. 12-15). Dar Hristos a cunoscut și a resimțit această nerecunoștință într-un mod cu mult mai profund: „Îmi întorc rău pentru bine și ură pentru dragostea mea” (v. 12; Psalmul 109.5).

Chiar dacă nu avem câtuși de puțin de-a face cu răutatea oamenilor în felul credinciosului din acest psalm, să nu uităm că persecuția a fost și este încă partea celor mai mulți dintre creștini. Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru libertatea conștiinței și a străngerilor ca adunare care continuă să ne fie acordate în țara noastră! Celebrarea Domnului (prin laudă și mulțumire) în mijlocul poporului Său de răscumpărați este dorința dreaptă a celui credincios (v. 18). Apreciem noi acest privilegiu, cei care încă îl mai avem? În Ioan 15.25, Domnul Isus (citând v.

19 din psalmul nostru) Se referă la această ură fără temei căreia El i-a fost ținta (obiect al urii). Fără temei...! Deși a fost în felul acesta, ura lumii împotriva lui Hristos și împotriva alor Săi nu trebuie să ne mire (1 Ioan 3.13). Este cea pe care Satan o inspiră oamenilor împotriva Aceluia care l-a învins pe el. Ne putem imagina sentimente mai îngrozitoare decât cele din v. 21, 25 și 26? Puține expresii sunt atât de izbutite pentru a da pe față, în toată grozăvia lor, hățișurile răutății inimii omenești: bucuria perversă de a vedea suferind un nevinovat ... care era Fiul lui Dumnezeu venit pentru salvarea oamenilor. „Ha, ha! Ochiul nostru a văzut“ – strigă batjocoritorii (v. 21). „Orice ochi îl va vedea, și cei care L-au străpuns“, anunță Apocalipsa 1.7. Și nu pe cruce, ci în toată gloria Lui de Judecător!

Să comparăm sfârșitul v. 4 cu îndemnul din Romani 12.9: „Fie-vă groază de rău“. Nu numai că omul din lume este indiferent față de păcat (pentru că, dacă l-ar judeca, ar însemna să se condamne pe sine), dar se și distrează cu el, făcându-l tema preferată a literaturii și a spectacolelor sale. În același timp, această insensibilitate față de rău îl aduce în starea de a se lăuda și de a se „măguli în ochii lui“, chiar în prezența celor mai strigătoare nelegiuii (v. 2; Romani 3.18; Deuteronom 29.19). Pentru că suntem obligați să trăim într-o asemenea atmosferă, conștiința noastră de creștini, cu timpul, riscă să se tocească; dar ne va fi întotdeauna scârbă de păcat dacă ne amintim de cruce și de prețul nespus care a trebuit să fie plătit acolo pentru înlăturarea lui. Bunătatea lui Dumnezeu este în ceruri, în afara atingerilor intențiilor celor răi (v. 5,7) și, în același timp, se întinde ca o aripă ocrotitoare pentru a-i adăposti pe fiii oamenilor (Psalmul 17.8). Vai, ca și locuitorii Ierusalimului din timpul Domnului, mulți resping adăpostul astfel oferit (Matei 23.37)! Izvorul vieții și lumina divină, privity împreună în v. 9, ne readuc la Hristos, Cuvântul, despre care este scris: „În El (Cuvântul) era viața și viața era lumina oamenilor“ (Ioan 1.4).

Psalmul 37 nu mai este, ca cea mai mare parte a psalmilor anteriori, o rugăciune a credinciosului cu privire la cei răi care-l chinuie. Este, dimpotrivă, răspunsul care îi sosește de sus. Acest răspuns nu îi aduce încă eliberarea așteptată, ci, mai degrabă, resursele și învățămintele necesare pentru a face față răului care-l înconjoară. Și de câte ori nu experimentăm aceasta! În loc să ne fie ridicată încercarea, ca răspuns la rugăciunea noastră, Domnul ne dă ceea ce ne trebuie pentru a o putea traversa. Potrivit promisiunii din Psalmul 32.8: „Te voi instrui și te voi învăța; ... te voi sfătui...“, noi recunoaștem glasul Stăpânului iubitor. El însuși a pus în practică învățăturile pe care ni le dă aici. Și, cunoscând sărmanele noastre inimi, știe bine că vederea răului în preajma noastră poate produce în noi două sentimente chinuitoare: mânia și gelozia (v. 1,7,8; Proverbe 24.1,19). De aici rezultă aceste îndemnuri pe care trebuie să le citim adesea: „nu te mânia“ (repetat de trei ori), „încrede-te“, „fă binele“, „încredințează Domnului calea ta“, „rămâi liniștit“...; dar și bogatele promisiuni care sunt legate de acestea: „El îți va împlini cererile inimii tale...“, „El va lucra“. Ce bine ar fi dacă L-am lăsa să lucreze! În curând, Dumnezeul păcii îl va zdrobi pe Satan sub picioarele noastre (comp. v. 10,17,20 cu Romani 16.20).

„De Domnul sunt întăriți pașii omului“ (v. 23). Din firea noastră, suntem independenți. A recunoaște că avem nevoie de Dumnezeu pentru fiecare pas al vieții noastre zilnice este un lucru evident, dar pe care nu-l admitem întotdeauna. Să nu așteptăm să avem de-a face cu multe căderi, pentru a fi convinși de aceasta și pentru a accepta ajutorul Domnului! În acest psalm îl întâlnim pe cel drept (sau: cei drepti). Este numele dat rămășiței credincioase dintre iudei; aceasta va stăpâni țara (lucru menționat de cinci ori: v. 9,11,22,29,34), după înlăturarea celor răi (înlăturare menționată tot de cinci ori: v. 9,22,28,34,38). Astăzi, copilul lui Dumnezeu are dreptul să poarte același titlu (Romani 5.19). Cum se poate face recunoscut cel drept? El „se îndură“ și „dă“ (v. 21); gura lui „rostește înțelepciune“; „limba lui vorbește dreptate“; „legea Dumnezeului său este în inima lui“ (v. 30,31). Dragoste, înțelepciune, adevăr, alipire față de Cuvânt, toate aceste etape de drum se pot ele remarca în mersul nostru de zi cu zi? Pentru aceasta, să contăm pe tăria, pe ajutorul și pe scăparea lui Dumnezeu (v. 39,40). Abandonarea celui drept este un fapt ce poate fi considerat, în adevăr, de neconceput (v. 25; 2 Corinteni 4.9). Și totuși, aceasta a trebuit să îndure „Cel Întotdeauna drept“ (Iov 34.17; Psalmul 22.1).

Îndemnurile din Psalmul 37 par să fi fost înțelese. Credinciosul nu mai cere înlăturarea celor răi, care, de altfel, i-a fost promisă lămurit. În loc să se mânie din cauza celor care fac răul, este pătruns de propriul său păcat (v. 3-5). În același timp realizează că se află în mâna lui Dumnezeu care îl disciplinează și-l pedepsește (v. 1); și pe El îl așteaptă (v. 15). Nu-i treaba lui să le răspundă personal celor care îl persecută; cu atât mai puțin, să se răzbune. „Tu vei răspunde, Doamne, Dumnezeul meu!“ (v. 15). Recunoaștem aici învățăturile Noului Testament: „neîntorcând nimănui rău pentru rău...“, nu vă răzbunați singuri, preaiubiților; ... Eu voi răsplăti, zice Domnul“ (Romani 12.17,19). Singurul răspuns pe care suntem îndreptățiți să-l dăm în fața răului care ni se face este binele, și aceasta spre deosebire de acești „vrăjmași“ (v. 19) sau „adversari“ care „răsplătesc cu rău pentru bine“ (v. 20). Și tot aici ne este dezvăluit și meschinul lor sentiment: gelozia. Dorința perversă de a elimina ceea ce, prin contrast („...pentru că eu urmăresc ce este bine“), subliniază propria lor răutate – iată îngrozitorul mobil care i-a condus pe oameni la a-L da la moarte pe Cel Sfânt și Drept (Ioan 10.32; citiți și 1 Ioan 3.12)!

Pentru a înfrâna voința proprie a unui credincios, Dumnezeu este uneori nevoit să recurgă la frâu și la zăbală (Psalmul 32.9). Duhul impune tăcere firii noastre vechi, pentru a face să rodească și să vorbească viața cea nouă (v. 1). Când ni se face o nedreptate și ne este poate cel mai greu să tăcem, să ne gândim la exemplul desăvârșit al Mielului care nu și-a deschis gura (v. 9; Psalmul 38.13; Isaia 53.7; 1 Petru 2.23). „Tu mi-ai dat zile cât un lat de mână...“ (v. 5): scurtă este existența noastră și, cu toate acestea, ea este risipită atât de prostește, de către atâtea persoane, în febrila agitație de a acumula bunuri pământești! (v. 6; Eclesiastul 2.21-23). Să fim atenți la cele patru certitudini („în adevăr...“) exprimate în v. 5, 6 și 11! Omul este „doar o suflare“ (v. 5 și 11) și, în plus, „umblă ca o umbră...“ (v. 6). De pe scena acestei lumi, curând, când drama umană va ajunge la final, personajele și decorul vor fi puse deoparte. „Chipul lumii acesteia trece“ (1 Corinteni 7.31). Ceea ce este adevărat, sigur și nepieritor aparține doar domeniului ceresc, invizibil (1 Petru 1.4). Înțelegând că nu poate aștepta nimic de la o astfel de lume, credinciosul își pune întrebarea: „ce aștept eu, Doamne?“ și își dă el însuși răspunsul: „Așteptarea (speranța) mea este în Tine“ (v. 7).

Psalmul 40 este unul glorios. Hristos, Omul înviat, ia cuvântul pentru a dezvălui „lucrările minunate“ și „gândurile“ lui Dumnezeu îndreptate înspre noi (El Se asociază cu ai Săi: v. 5). Acest lucru îl putem vedea în patru tablouri succesive. Primul tablou ne poartă în eternitatea trecută (v. 6 și 7, citate în Evrei 10.5-9). Fiul, singurul vrednic să reglementeze chestiunea păcatului, Se prezintă pentru a fi Robul ascultător: „Iată, vin...“ – „și a venit...“, confirmă Efeseni 2.17. Următorul tablou ni-L arată pe Isus pe pământ: El vestește și împlinește „toată dreptatea“ (Matei 3.15), dă mărturie despre Dumnezeul bunătății și al adevărului, vorbește despre credințioșii Sa și despre salvarea Sa. Întreaga viață a lui Hristos este rezumată în v. 8-10. În cel de-al treilea tablou, Salvatorul este înaintea noastră în ceasul solemn, când trebuie să strige: „Nelegiuirile Mele M-au ajuns...“ (v. 12). Nelegiuirile Mele...? O, El Se încarcă cu nelegiuirile noastre, ale mele și ale tale, și acestea sunt și

prea numeroase, după ce, în Psalmul 38.4, le-am văzut ca fiind și prea apăsătoare. Ultimul tablou ne readuce la v. 1-3, unde „groapa pieirii” și „noroiul mocirlei” fac loc Stâncii învierii. Hristos, eliberat din moarte prin puterea lui Dumnezeu, pe care a așteptat-o cu răbdare, Își cântă lauda și îi invită și pe oameni să l se alăture, pentru a-L celebra în același fel (v. 3).

Prin Duhul profetic, Hristos declarase la sfârșitul Psalmului 40: „Sunt întristat și sărac”: sărăcie de bunăvoie, destinată îmbogățirii noastre! (2 Corinteni 8.9). Ferice de acela care-L înțelege pe acest Sărac! Ferice și de acela care știe să se pună în locul celor săraci, al celor umiliți, al celor care sufăr...! Și tot ferice și de acela care, măcar în duh, dacă nu în realitatea văzută, ia această poziție de sărac, ca și învățătorul său! (Matei 5.3). Versetul 3 aduce prețioase încurajări credincioșilor bolnavi. În primul rând avem promisiunea ajutorului divin. Chiar dacă „omul din afară trece”, omul dinăuntru este reînnoit zi de zi, sub grija marelui Doctor al sufletelor (2 Corinteni 4.16). Ba, mai mult! „Orice pat” de boală va fi transformat în chip miraculos, pentru că prezența Domnului la căpătâiul lui are putere să-i schimbe suferința în bucurie. Ce plăcută companie, bună să-l faci să uite faptul că nu a fost înțeles, precum și indiferența căreia i-a fost, poate, obiectul (v. 8)! Noi știm în ce moment s-a împlinit v. 9. Cu câtă tristețe a trebuit Domnul să-l citeze înainte de a-i da trădătorului Iuda „bucățica” care avea să-l facă cunoscut... (Ioan 13.18,26) Cea dintâi carte a Psalmilor se încheie aici, cu o laudă eternă, căreia, prieteni credincioși, îi putem alătura și amin-ul nostru!

Odată cu acest început de an deschidem și noi cea de-a doua carte a Psalmilor. Din punct de vedere profetic, ea se aplică perioadei când rămășița credincioasă dintre iudei, persecutată de Antihrist, va fugi din Ierusalim. Versetele 2, 4 și 6 din Psalmul 42 exprimă în special durerea pricinuită de acest exil. În același timp, multe dintre cuvintele ei, ca și cele din prima Carte a Psalmilor, pot fi puse în gura Domnului Isus, a Celui care a suferit mai mult ca oricine din cauza răutății poporului Său (de exemplu, v. 7 și 10). Putem găsi vreun tablou care să sugereze mai expresiv suspinele sufletului însetat după prezența lui Dumnezeu, așa cum o face versetul 1? Ce bine ar fi să însetăm și noi după această prezență a lui Dumnezeu ori de câte ori vreun păcat întrerupe comuniunea noastră cu Domnul! Și să-L putem cunoaște personal pe Domnul sub acest Nume scump: „Dumnezeul vieții mele” (v. 8)! Aceasta corespunde și devisei apostolului, după cum ne mărturisește el însuși: „Pentru mine, a trăi este Hristos” (Filipeni 1.21). Hristos este Acela care, an de an, dorește să ne conducă viața și să ne-o umple cu acest conținut prețios inimii. „Unde este Dumnezeul tău?” întrebă cu ironie necredincioșii (v. 3 și 10; comp. cu Matei 27.43). Chiar dacă ei nu-L văd, partea mea să fie aceasta, de a ști întotdeauna, zi și noapte, unde să-L găsesc, pentru a-mi înălța spre El, cu prețuire, cântarea mea și rugăciunea mea (v. 8).

Acest psalm se leagă mult de cel dinaintea lui, după cum ne ajută să înțelegem și finalul său, care conține repetarea ultimului verset din Psalmul 42 (Psalmii 42 și 43 au aceeași încheiere). Sufletul meu are adesea nevoie să fie îndemnat să nu se măhnească, să-și pună speranța în Dumnezeu și să-L preamărească din nou și pentru totdeauna. El este nu numai mântuirea mea, ci Însuși „Dumnezeul meu”, Cel de care eu depind fără încetare, sursa „tăriei mele” (v. 2). Lumina Sa și adevărul Său mă vor conduce spre o închinare înțeleaptă, dacă eu îi cer aceasta, așa cum psalmistul ne oferă aici un exemplu personal (v. 3 și 4). Expresia subliniată ieri, „Dumnezeul vieții mele” (Psalmul 42.8), este completată acum, prin versetul 4, de una la fel de prețioasă: „Dumnezeu, bucuria veseliei mele”. Iubiți credincioși, nu ne este Dumnezeu deplin suficient pentru a ne face fericiți? Îl simțim noi ca pe Izvorul bucuriei noastre, așa cum era El pentru Domnul Isus? (Luca 10.21). Dacă da, dacă un astfel de Dumnezeu este Cel pe care Îl cunoaștem noi, ne va mai putea fi oare inima mahnită sau agitată? „Să nu vi se tulbure inima”, le-a spus Domnul ucenicilor Săi, „voi credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine” (Ioan 14.1). Și în alt loc: „Aveți credință în Dumnezeu” (Marcu 11.22). Credința! – iată marelui zid protector în fața oricărei tristeți sau tulburări pe care ni le poate provoca această lume. Ea este astăzi singura noastră resursă, așa cum va fi, în timpul necazului, și pentru rămășița credincioasă.

În timp ce psalmii din cea dintâi carte erau aproape toți ai lui David, cei de care ne ocupăm acum (Psalmii de la 42 la 49) au fost compuși de fiii lui Core, acele obiecte ale harului care fuseseră cruțate de pedeapsa care-l urmărise pe tatăl lor (vezi Numeri 26.11). Iată de ce este atât de minunat să-i auzim pe acești oameni amintind de minunile împlinite de Dumnezeu „în zilele de demult” (v. 1). Ei sunt în măsură să aprecieze și să celebreze îndurarea divină mai bine decât oricare altul. Nu, nu sabia copiilor lui Israel a fost aceea care i-a putut salva, dându-le în stăpânire țara (pentru a înțelege aceasta este suficient să ne gândim la trecerea Mării Roșii și la luarea Ierihonului). Evocarea marilor izbăviri din trecut este întotdeauna o prețioasă lecție pentru credincioși. Ca și părinții lor, nici ei nu se pot încrede în propriile arme, pentru a ieși învingători (v. 6). „Prin Tine” și „prin Numele Tău”, iată singurele resurse ale celui credincios (v. 5: Osea 1.7)! O altă trăsătură care o face să fie diferită de cea dintâi carte a Psalmilor este folosirea aici a numelui comun pentru Dumnezeu, Elohim, în timp ce, până la Psalmul 41 inclusiv, Dumnezeu era redat cu numele Său propriu special, Iahve. Este trista dovadă că acum cei credincioși nu mai sunt în legătură cu închinarea oficială, devenită apostată. Legământul garantat prin numele lui Iahve este rupt (Exod 6.3,6-8), însă credinciosul face din nou apel la Dumnezeul suprem.

Începând cu versetul 9, tonul psalmului se schimbă. În loc să continue să privească la Dumnezeu, la lumina feței Sale și la puterea Numelui Său (v. 3 și 5), cei credincioși măsoară încercările care se abat asupra lor. Sufletul celui răscumpărat nu este întotdeauna într-o stare înaltă – știm aceasta din experiență. Cu toate acestea, credința celor credincioși nu este descumpănită; ei știu să pună în seama lui Dumnezeu tot ceea ce întâmpină și primesc loviturile ca venind din mâna Lui (Iov 1.21). Au conștiința dreaptă și nu numai că pașii nu li s-au „abătut din calea” ascultării, dar nici inima lor „nu s-a întors înapoi” (v. 18). Și martor la aceasta este Dumnezeu, Cel care „cunoaște tainele inimii”. Să nu dăm niciodată uitării acest verset, 21! Cum ar trebui înțeleasă expresia din versetul 22 – care ne sună atât de străină – „dați morții toată ziua”? Citarea ei în Romani 8.36 ne ajută să înțelegem motivul, anume că, prin intermediul încercărilor, ne este împrăștiat sau rememorat sentimentul nimicniciei și al totalei noastre incapacități. Același pasaj însă ne invită să urcăm triumfători și celălalt versant: „Dar, în toate acestea, suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8.37).

Sub acțiunea Duhului Sfânt, „scriitor iscusit” (v. 1), acest psalm ne invită să-L lăudăm pe Hristos, Preaiubitul, Cel care-i întrece în frumusețe și în har pe toți fiii oamenilor. Înainte însă de a țâșni de pe buze, lauda a fost pregătită, contemplată într-o inimă care clocotește (comparați cu Matei 12.34); ea celebrează Persoana lui Hristos, cuvintele Sale, lucrările Sale. Cineva a spus că închinarea de duminică este cântarea care îngemănează toate strofele pe care Duhul le-a insuflat răscumpăraților în timpul zilelor săptămânii, având ca temă inepuizabilă gloriile și harurile Domnului Isus. El este „Împăratul”, însă versetele 6 și 7, citate în Evrei 1.8,9, Îl numesc „Dumnezeu”. Când apare în măreția și în splendoarea Sa, El este obiectul unei admirații universale. Puterea Lui se afirmă în judecata înfricoșătoare pe care o înfăptuiește (v. 3-5). Veșmintele Sale sunt pline de parfumuri: smirna amintește de suferințele Sale, aloea, de moartea Sa (Ioan 19.39), iar casia, de înălțarea Sa. Dar ce va prețui cel mai mult pentru Hristos dintre toate gloriile Sale va fi frumusețea Miresei care Îi va fi dăruită (aici Ierusalimul) și dragostea pe care ea l-o va arăta. Drag prieten creștin, este privilegiul tău de a-ți exprima încă de acum această dragoste născută din recunoștință. „Este Domnul tău: adoră-L” (v. 11)!

Cât de mulți credincioși aflați în necaz au făcut prețioasa experiență din versetul 1! În ceasul încercării, și mai ales în clipa ispitirii, tânărul creștin nu trebuie nicidecum să uite că are la dispoziția sa acest adăpost, această putere, acest ajutor întotdeauna ușor de găsit. Astfel de resurse nu se găsesc nicidecum în el însuși, nici în hotărârile înțelepte pe care el le-a luat, ci în Dumnezeu, în comuniunea cu El. În timp ce Core fusese înghițit de vii într-o răsturnare de pământ acționată de Însuși Dumnezeu, de felul celei sugerate în versetul 2, fiii săi au fost scăpați în același fel în care vor fi salvați și credincioșii rămășiței iudaice. Ei vor fi în siguranță, pentru că adăpostul lor va fi Însuși Iahve (Psalmul 91.9,10). Ce mare va fi contrastul între această rămășiță credincioasă și ceilalți oameni de pe pământ care vor traversa aceeași perioadă apocaliptică (comp. cu Luca 21.26 și cu Apocalipsa 6.14-17)! În fața acestor ape spumegânde și care vuiesc, ape ale judecății (v. 3), Dumnezeu amintește că este un râu al harului răspândindu-se în pâraie generoase – sugerând multiplele sale manifestări – care „înveselesc cetatea lui Dumnezeu”, precum și pe cei care și-au găsit acolo adăpostul (v. 4). Finalul psalmului ne ajută să-i privim pe cei credincioși cum urmăresc liniștiți, din „turnul lor înalt”, împlinirea celor din urmă judecăți ale lui Dumnezeu.

Acest psalm exprimă bucuria care va umple inima credincioșilor atunci când, după judecățile menționate în Psalmul 46, Hristos Își va stabili Împărăția. Israel va avea atunci o poziție de întâietate față de toate celelalte popoare și le va învăța să-L laude în cântare pe Dumnezeu, să celebreze gloriile Sale, supremația Sa (v. 3,6; comp. cu Isaia 2.2,3). (Relațiile poporului cu Dumnezeu fiind restabilite, remarcăm că reappare numele propriu, special, absolut, al lui Dumnezeu, Iahve; vezi deja Psalmul 46.7,11). Sunt gloriile Domnului Hristos care, în sfârșit recunoscut, Își ia titlul de „Împărat peste tot pământul” (Zaharia 14.9). Și astfel înțelegem de ce noi, creștinii, nu-L numim pe Domnul Isus Împăratul nostru. Noi suntem cetățeni ai cerului, nu supuși ai împărăției de pe pământ! Domnul Hristos nu va domni asupra Bisericii, ci împreună cu ea; ea va avea aceeași poziție pe care o are o regină alături de rege, soțul ei. Oare vor putea cântările noastre să cuprindă atâta mărire, de vreme ce vom avea de celebrat nu numai un Împărat, ci și un Mântuitor divin, un Domn înviat și un Mire ceresc, care-Și iubește Biserica și care vine să o caute? Câte glorii sunt reunite în aceeași Persoană, glorii minunate care ar trebui să ne umple încă de pe acum gurile și inimile cu cântecul etern al adevăraților adoratori!

Odată cu Psalmul 48 se încheie viziunea profetică începută în Psalmul 42. Asistăm pe scurt la atacul final al împăraților pământului împotriva Ierusalimului și la totala lor derută (v. 4-7). Iudeii evlavioși vor constata atunci că ceea ce au auzit și au așteptat se împlinește în favoarea lor (v. 8; Psalmul 44.1). Cu siguranță, nu în zadar și-au pus ei încrederea în Dumnezeu. După ce au cunoscut atâta suferință în exil, ce valoare capătă pentru ei fiecare piatră a cetății iubite! Umpluți toți de sentimentul bunății Dumnezeului lor (v. 9), ei se regăsesc în mijlocul acestui templu după care au suspinat atât de mult (Psalmul 42.4; 43.3,4) și toți sunt pătrunși de sentimentul bunății Dumnezeului lor (v. 9). Oare nu aceasta este deopotrivă și preocuparea noastră sfântă atunci când ne aflăm acolo unde Domnul ne-a promis prezența Sa și când medităm la marea Lui iubire? Dar atunci lauda va umple nu numai inima credincioșilor risipiți ici și colo, cum se întâmplă astăzi; ea se va întinde până la marginile pământului și va fi într-adevăr demnă de gloriosul Dumnezeu pe care-L vor celebra (v. 10). Drag prieten, este acest Dumnezeu care conduce destinele lumii, și care va împlini tot ceea ce gura Sa a rostit, și Dumnezeul tău pentru totdeauna, călăuza ta până la cel din urmă ceas al călătoriei tale pe pământ (v. 14)?

În continuarea viziunii profetice pe care tocmai au schițat-o psalmii anteriori, Duhul lui Dumnezeu Se adresează acum tuturor locuitorilor lumii, indiferent de poziția pe care ei o au în societate (v. 1 și 2). La ce folosesc bogățiile cu care ei se mândresc și în care își pun încrederea, dacă cea mai mare comoară din lume nu poate răscumpăra nici măcar un singur suflet? (v. 7 și 8). Este necesară o răscumpărare inestimabilă, astfel că trebuie să renunțăm la gândul că am putea-o plăti noi înșine vreodată! Dar „Dumnezeu va răscumpăra sufletul meu...”, declară versetul 15 și cunoaștem ce preț a trebuit plătit pentru aceasta (1 Petru 1.18,19). Dacă cineva caută onorurile acestei lumi, să mediteze asupra versetului 12, completat de versetul 20! Unde duce oare această goană după onoruri, această cale a nebuliei (v. 13) pe care se întrec concurenți fără număr, săraci sau bogați, oameni de rând sau fii ai celor mari? La moarte, unde nimic nu mai are valoare (v. 17)! Moartea spulberă toate planurile omului, amenință hotărârile cele mai prudente, umbrește orice bucurie și pune toate proiectele sub semnul unei teribile incertitudini (Luca 12.20). Astfel, oamenii își închid ochii, pentru că se tem s-o privească în față. Dar, pentru cel răscumpărat, moartea nu este decât cel din urmă pas spre casa Tatălui, ... pentru că El îl va primi (v. 15).

Psalmul 49 le aducea aminte tuturor locuitorilor lumii de nesiguranța și de deșertăciunea bogățiilor și a onorurilor, a acestor doi poli de atracție pentru oamenii din toate timpurile. Acum, în Psalmul 50, Dumnezeu i Se adresează lui Israel, poporului Său (v. 7), pentru a-i arăta inutilitatea jertfelor. Acestea nu pot răscumpăra sufletul și nici nu pot „să-i desăvârșească pe aceia care se apropie”. Dumnezeu a consfințit legământul Său cu Israel printr-o singură jertfă (v. 5; Evrei 10.1-10). În schimb, tot ce așteaptă El acum de la toți ai Săi este lauda (v. 14 și 23; Evrei 13.15). Scurtul verset 15 rezumă istoria eliberărilor noastre: întâi rugăciunea, apoi răspunsul divin care ne este asigurat, iar în final acțiunea harului („tu Mă vei glorifica”), de care, regretabil, uităm adesea. Să ne punem în Dumnezeu încrederea noastră; să-L chemăm și El Își va ține promisiunea! Versetele 16-22 cuprind o avertizare pe care Dumnezeu o face celui rău. Acesta, deși are buzele încărcate de cuvinte evlavioase, le tăgăduiește prin purtare ca și urăște mustarea. Să ne păzim să nu ajungem așa! Să remarcăm din nou mărția versetelor cu care se deschide psalmul (v. 1 și 2) și care ne oferă, ca de obicei, tema întregului psalm: Dumnezeu vorbește pământului, pentru a-i descoperi acestuia splendoarea Sa în Persoana Domnului Hristos, judecător suveran și împărat glorios în Sion.

Psalmul 51 a fost scris de David în împrejurări deosebit de umilitoare (2 Samuel 12). Găsim aici dezvăluite sentimentele pe care le stârnește în suflet o convingere reală a păcatului și totodată drumul pe care-l trasează Duhul Sfânt pentru refacerea comuniunii. Să urmărim dureroasele sale etape: mărturisirea păcatului comis (v. 3); conștientizarea faptului că Dumnezeu a fost Cel lezat, nu numai cutare sau cutare persoană (v. 4); păstrarea vie a adevărului că firea noastră este rea (v. 5); gândul îndreptat spre ce așteaptă Dumnezeu, ca „adevărul să fie în omul dinăuntru” (să nu uităm niciodată versetul 6!); dorința de a avea o conștiință curată și dreaptă (v. 10); în sfârșit, nevoia de a reveni la sfințenia practică (v. 11), la bucuria și la slujirea devotată (v. 8 și 12). Odată restaurat, credinciosul va fi pregătit să le spună și altora despre harul prin care el a fost iertat (v. 13; comp. cu Luca 22.32). Toată această lucrare nu implică nici aducerea vreunei jertfe (v. 16), nici vreun act de «penitență». Un duh zdrobit, o inimă smerită cu adevărat – iată ce poate primi Dumnezeu prin eficacitatea lucrării Domnului Isus (v. 16 și 17)! Prieteni, dacă și pe noi ne ia prin surprindere căderea în vreun păcat, să recitim acest psalm în prezența lui Dumnezeu, dar nu ca o mărturisire făcută de David, ci ca fiind propria noastră rugăciune.

Până la sfârșitul acestei a doua cărți a psalmilor, adică până la Psalmul 72 inclusiv, vom întâlni mai mulți psalmi scriși de David, dintre care unii, ca și Psalmul 51, compuși în împrejurări deosebite. 1 Samuel 22.9 ... ne istorisește, de pildă, despre Doeg edomitul, cel care i-a dat de știre lui Saul cu privire la trecerea lui David pe la preotul Ahimelec, precum și despre masacrul care a urmat. Acest Doeg este o imagine a lui Antihrist, personaj profetic care va fi o întrupare a răului și care chiar își va face un titlu de glorie din aceasta (v. 1). Ce deosebire între

versetul 7 din Psalmul 45, adresat Domnului Isus, și versetele 1-3 din psalmul nostru, în care este interpellat acest „om puternic” (v. 1)! Dar ce mângâietor este pentru cei credincioși să știe că profeția din versetul 5 se va împlini (în Apocalipsa 19.20)! Confruntându-se cu această putere a răului, psalmistul își găsește refugiul în Dumnezeu (v. 8) și în același timp Îi aduce laudă (v. 9). Duhul Sfânt știe însă să Se folosească chiar de cele mai grele încercări pentru a da tonul laudei în inima celor răscumpărați. Cât despre cel necredincios, el nu are niciodată pace, iar lucrurile precare pe care el se bazează nu merită nicidecum încrederea pe care și-o pune în ele (v. 7). Nu, acest om puternic nu-L ia pe Dumnezeu ca putere a sa, ci se întărește în lăcomia lui (v. 7). Dar bogățiile sale au putrezit..., aurul lui și argintul lui sunt ruginite, așa cum declară Iacov (cap. 5.2,3).

Cu excepția versetului 5 și a substituirii numelui de Iahve, Psalmul 53 reproduce aproape textual conținutul Psalmului 14 (în Psalmul 14 era folosit numele propriu, Iahve, în timp ce acum, în Psalmul 53, este folosit numele comun, Elohim, pentru aceeași Persoană a lui Dumnezeu). Primele trei versete sunt citate în Romani 3.10-12, demonstrând falimentul general al întregii rase umane, fapt pe care nimeni nu l-a putut infirma vreodată. „Nu este niciunul care să facă binele” (v. 1); „niciunul măcar”, adaugă versetul 3. Totuși, noi știm că a fost un Om, Acela care a venit din cer, sfântă excepție între fiii oamenilor, pe care Dumnezeu L-a putut privi din ceruri (v. 2, comp. cu Matei 3.16,17). „Nu este Dumnezeu!”, pretinde nebunul în inima sa, deși conștiința îi spune tocmai contrariul și deși el se mișcă prin voința lui Dumnezeu, trăiește din binefacerile Sale și respiră prin suflarea Sa (Fapte 17.28). Și, pentru că Dumnezeu îl încurcă, el caută să se amăgească cu ideea că nu există Dumnezeu, punând în locul Său știința și șubredele ei ipoteze. Iar când este silit să admită că există o cauză a tuturor lucrurilor care-l depășesc, necredinciosul vorbește vag despre Natură sau despre Providență, evitând să rostească numele care-l face să tremure ... deoarece Dumnezeu este Lumină. Și El îi va face de rușine pe toți „lucrătorii nelegiurii”.

După Doeg edomitul, zifiții au fost aceia care, tot mișelește, au urzit un complot împotriva lui David. Ei l-au informat pe Saul despre acțiunile și gesturile rivalului său, ajutându-l să-i dea de urmă. Avem această istorisire relatată în 1 Samuel 23.19 ..., însă un detaliu semnificativ nu este menționat acolo. Este această rugăciune încrezătoare, pe care împăratul respins a înălțat-o către Dumnezeul său în ceasul primejdiei. În același fel, în viața creștinului, în împrejurările de fiecare zi, trebuie „urzită” în taină o țesătură de rugăciuni înspre Dumnezeu. Este ceea ce găsim, de pildă, pe tot parcursul cărții Neemia (Neemia 1.11; 2.4; 4.4; 5.19; 6.14...). Lumea, care nu-L pune pe Dumnezeu înaintea ei (v. 3), și care nu poate înțelege nimic din puterea rugăciunii, va atribui unor întâmplări favorabile, unui « hazard de succes » felul în care scapă cel credincios din primejdiile care-l amenință (un exemplu concludent îl avem în 1 Samuel 23.26, unde putem vedea cum Saul îl caută pe David întotdeauna pe latura muntelui pe care acesta nu se mai află). Cel răscumpărat cunoaște însă numele Celui care îl scapă din toate necazurile și preamărește acest nume (v. 1,6,7). Dumnezeu este ajutorul său și, mai mult decât atât, în tot timpul încercării, El susține sufletul care ar putea fi descurajat (v. 4).

Apăsător de cei răi care-l urmăresc cu patimă („cu mânie”), cuprins de neliniște și de „spaime de moarte” (v. 3,4), credinciosul nu răspunde el însuși la „glasul vrăjmașului”, ci se îndreaptă către Dumnezeu. Aceasta este ceea ce avem și noi de făcut întotdeauna, în loc să ripostăm la cuvinte veninoase, ... dar nu pentru a cere răzbunare, așa cum a făcut David în aceste versete. Sub aspect profetic, psalmii ne poartă dincolo de timpul prezent al harului, în zilele când împărăția nu va putea fi instaurată decât prin judecarea celor nelegiuiți. Răutatea lumii încă nu a atins astăzi intensitatea pe care o va cunoaște în acea perioadă cumplită. Ea este încă domolită, frânată, prin prezența Duhului Sfânt pe pământ (2 Tesaloniceni 2.6,7). Totuși, în acest timp, ea se manifestă deja sub formele descrise aici: violență și certuri (v. 9), nelegiuire și răutate (v. 10), stricăciune, asuprire și înșelăciune (v. 11). Cel răscumpărat nu se poate simți în elementul lui într-o asemenea lume. Ca și rămășița credincioasă, el suspină după locul liniștit de odihnă (v. 6), după Casa Tatălui, care este deopotrivă speranța lui și tema cântării lui:

Curând vă spun adio, lucruri moarte, Îmi voi lua zborul de la voi departe, Spre veșnicul sălaș de sus, Spre Hristos Isus!

Cel despre care vorbește David în versetele 12-14 era probabil Ahitofel ghilonitul, căruia cartea 2 Samuel îi rezervă trei capitole (15, 16 și 17), în care ne relatează trădarea și sinuciderea sa. În sens profetic însă, aceste cuvinte se referă la nefericitul Iuda. Există oare vreo expresie cu o mai mare putere de sugestie a legăturilor de afecțiune decât cea din versetul 13, care îl numește „sfătuitorul meu și prietenul meu”? Iată o dovadă că cele mai mari semne de dragoste și de încredere nu pot câștiga inima omului firesc, în care se dă război împotriva lui Dumnezeu (v. 21; comp. cu Marcu 14.45). Să ne gândim apoi la sentimentele Domnului în timpul călătoriei Sale pe pământ. El nu Se putea bizui pe nimeni, nu Se putea încrede în nimic (Ioan 2.24). Dar, în fața unei asemenea desfășurări a răului, psalmistul ne invită: „Aruncă asupra Domnului povara ta...” (v. 22). Pentru că o povară îl încurcă pe om în alergare, iată de ce în Evrei 12.1 se face din nou auzit îndemnul: „dând la o parte orice greutate, ... să alergăm cu răbdare”. Aceasta nu înseamnă că vom fi imediat cruțați de încercare, ci doar că încercarea încetează a ne mai fi o povară din momentul în care am aruncat-o asupra lui Dumnezeu, lăsându-l Lui grija să Se ocupe de ceea ce ne neliniștește.

Ca și Psalmul 34, și acesta corespunde momentului de tristă experiență a lui David la Gat (1 Samuel 21.11-15). Versetele 5 și 6 îl evocă pe Domnul în relațiile Sale cu cei care se strâneau ca să-L pândescă pentru a-L lua apoi prin surprindere și a-L răstălmăci cuvintele (Matei 22.34,41; Luca 11.53; 20.20). La răutatea lor, Domnul Isus răspundea prin încrederea Sa în Tatăl Său. Să facem și noi după exemplul Domnului nostru! Pentru a se încrede însă cineva în Dumnezeu, trebuie mai întâi să-L cunoască. Un copil mic nu acceptă în general să meargă de mână cu un străin. Dar avem Cuvântul și el ni-L descoperă pe Cel în palma Căruia ne putem încrede! Iată de ce, în două rânduri, cel credincios strigă: „În Dumnezeu voi lăuda Cuvântul Său; în Dumnezeu mă încred” (în v. 4 și în v. 10,11). Cei răi pândesc pașii credinciosului (v. 6), dar Dumnezeu numără toți acești pași; știm că El ne cunoaște până și numărul firelor de păr de pe cap (Matei 10.30). Iar aici vedem cum El Se preocupă de orice lacrimă a copiilor Săi, chiar și de cele mai tainice. Astfel deci, dacă în plecările și în sosirile mele („în rătăcirile mele” – v. 8) va trebui să întâlnesc o cursă întinsă de vrăjmaș, am asigurarea că Cel care mi-a salvat sufletul de la moarte veșnică îmi va păzi și picioarele de cădere (v. 13; Psalmul 94.18; 116.8; Iuda 24).

Ca și Psalmii 51 și 56, și acesta începe cu cuvintele: „Îndură-Te de mine, Dumnezeule! ...” – deoarece harul divin este resursa mea atât împotriva răului care mă înconjoară, cât și împotriva păcatului care se află în mine (Psalmul 51). Fie că vrăjmașii poartă numele de Absalom, de filistenii, de Saul, ... de Satan sau de lume, refugiul pentru adăpostirea sufletului meu este „în Tine”, Doamne Isuse, „sub umbra aripilor Tale” (v. 1). Într-un astfel de adăpost nu mă tem nici de ceea ce iese din gura oamenilor, nici de lațul întins sub pașii mei (v. 4,6; comp. cu Psalmul 91.3,4). „Dumnezeu ... împlinește [toate] pentru mine” (v. 2). Același răsunet îl au și cuvintele din Romani 8.28: „Știm – afirmă apostolul – că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu”. Prin credință ajungem să credem și tot prin credință experimentăm apoi că „toate lucrurile”, chiar și cele care contrazic total gândurile noastre, sunt dirijate de Dumnezeu spre

binecuvântarea noastră. Îl găsim apoi pe cel credincios făcându-și griji mai mult pentru gloria lui Dumnezeu decât pentru propria eliberare (v. 5, repetat în v. 11 și în Psalmul 108.5). Aceasta a fost rugăciunea Domnului în legătură cu crucea care-l stătea înaintea: „Tată, glorifică Numele Tău!” (Ioan 12.28) și aceasta trebuie să fie și cea dintâi dorință a noastră în orice împrejurare din viață.

Versetele de la 1 la 5 ne spulberă și cea din urmă iluzie pe care ne-am mai fi făcut-o cu privire la justiția omenească; iar dacă acest tablou ne pare prea exagerat, este suficient să evocăm crucea. Relațiile dintre oameni sunt prea adesea guvernate de legea celui mai tare, iar minciuna și veninul calomniei sunt arme folosite la tot pasul (v. 3,4; Psalmul 140.3). Într-adevăr, lumea din jurul nostru este tot atât de plină de nedreptate cum era și pe vremea lui David. Atitudinea noastră de creștini trebuie să fie însă cu totul diferită de cea a israelitului evlavios, așa cum reiese ea din versetele 6-10. În ceasul necazului celui mare, israelitul credincios nu va putea să se adreseze decât Dumnezeului răzbunărilor, pentru a grăbi venirea zilei când dreptatea va împărăți pe pământ. Această zi va veni, cu adevărat, dar, în așteptarea ei, acum este încă „ziua mântuirii” (2 Corinteni 6.2). Iar partea noastră, a celor care am primit har, este să mijlocim pentru oameni nu înaintea Dumnezeului răzbunărilor, ci înaintea Dumnezeului Mântuitor. Nedreptatea din jurul nostru este pentru noi o ocazie de a face bine și de a semăna „rodul dreptății” (Iacov 3.8). Nu-i misiunea noastră să încercăm să ameliorăm lumea, care nu poate fi altfel decât este, ci să manifestăm în ea caracterele Mântuitorului.

Dintre psalmii care ne relatează împrejurări din viața lui David, acesta surprinde evenimentul cel mai îndepărtat (vezi 1 Samuel 19.11-18). A fost compus în cursul acelei nopți dramatice în care, în trei rânduri, Saul și-a trimis emisarii criminali pentru a-l pândi (v. 11), a-l prinde (v. 14) și a-l ucide pe cel pe care-l ura (v. 15; în psalmul de față se poate vedea perseverența lor în a face rău: v. 6 și 14). În timpul acestei nopți de neliniște, cel asuprit se îndreaptă către Dumnezeu lui: „Trezește-Te să mă întâmpini și privește! ... Dumnezeu lui Israel, ridică-Te ...” (v. 4,5; comp. cu Psalmul 44.23 și cu Marcu 4.38). El îl cunoaște în puterea Sa, știe că Dumnezeu poate să-l scape, dacă dorește; dar nu-L cunoaște în credințioșia Sa, în atenția Sa, în tandrețea cu care El Se îndreaptă spre ai Săi (comp. cu Matei 8.2,3). Psalmul 121.3-8 vine în întâmpinarea neliniștii celui credincios: „Cel care te păzește nu va dormita ...”. Iar versetul 17 din psalmul nostru ne dezvăluie că David a experimentat nu numai puterea, ci și bunătatea Dumnezeului său; și psalmistul îi celebrează aceste două trăsături ale Sale. Planul lui Saul cu privire la vrăjmașul său era „să-l pândească și să-l omoare dimineața” (1 Samuel 19.11). Dar, pentru David, ca și pentru noi, acest moment al dimineții poartă steagul eliberării, al bucuriei și al laudei (v. 16; 2 Samuel 23.4).

Citind paginile glorioase din 2 Samuel 8 și din 1 Cronici 18, care relatează victoriile lui David asupra sirienilor și edomiților, cine oare s-ar putea gândi la faptul că Israel și împăratul lui trecuseră printr-un asemenea necaz ca cel pe care ni-l zugrăvesc versetele 1-3 și versetele 10 și 11 din acest psalm? Victoria creștinului este adesea precedată de lupte lăuntrice apăsătoare, pe care singur Domnul le cunoaște. Iar o parte din prada cucerită în urma acestor lupte o constituie lecțiile pe care, în același timp, Dumnezeu ni le dă în taina inimii noastre. Aceasta este ceea ce se poate înțelege prin expresia din Romani 8.37 – deja ilustrată prin victoriile lui David – „mai mult decât biruitori”. După cum ne ajută să înțelegem chiar titlul acestui psalm, el a fost scris special „spre învățătură”. David a învățat – și ne amintește și nouă – că „zadarnic este ajutorul omului” (v. 11, comp. cu Psalmul 146.3) și, de asemenea, ne mai spune: „cu Dumnezeu vom face fapte mari” (v. 12). „Ai dat un steag celor care se tem de Tine, ca să-l înalțe pentru adevăr” (v. 4). Să-l înălțăm și noi foarte sus și să ținem cu hotărâre la acest steag al adevărului! Psalmii anteriori ne înfățișau experiențe individuale ale sufletului cu Dumnezeu; aici vom găsi experiențe comune, ale întregului popor. Să nu pierdem niciodată din vedere unitatea răscumpăraților Domnului, caracterul lor de „preaiubiți” (v. 5), precum și mărturia colectivă pe care sunt chemați să o dea.

Când cel credincios întâmpină răutatea, sub toate formele ei, când este urmărit de oameni și inima îi este copleșită înăuntrul său, el își are adăpostul în Dumnezeu (v. 2,3). Aceasta a fost experiența lui David atunci când a fost urmărit, pentru început de Saul și mai târziu de Absalom, și tot aceeași experiență va fi și a rămășiței care va fugi pentru a scăpa de dominația lui Antihrist. „Mă vei conduce pe o stâncă prea înaltă pentru mine” (v. 2). Duhul Sfânt conduce credința pe înălțimi pe care inteligența firească nu le poate atinge și față de care se simte nevrednică. Și, de pe înălțimea stâncii, cel credincios îl proslăvește pe Dumnezeu pentru tot ceea ce Persoana Sa este pentru el, pentru toate aspectele sub care găsește la El ajutor și ocrotire. Astfel, Dumnezeu îi este „un turn tare împotriva vrăjmașului” (v. 3; comp. cu Proverbe 18.10), un „cort”, ca adăpost de furtună sau de dogoarea soarelui (v. 4) și un „ascunziș al aripilor (Sale)”, care vorbește despre îngrijire și siguranță (v. 4). Ca și în Psalmul 56.12, cel credincios își amintește de jurămintele pe care le-a făcut, de angajamentele pe care și le-a luat față de Dumnezeu (v. 5 și 8). Pentru noi, creștinii, echivalentul acestor jurămintele este o conștiință pătrunsă de sentimentul că Domnul are drepturi asupra noastră, că acum suntem dați lui Dumnezeu și deci nu ne mai aparținem deloc nouă înșine, ci Aceluia care ne-a răscumpărat (2 Corinteni 5.15; citiți și Romani 12.1).

Acest frumos psalm compus de David nu s-a «născut» în urma unei împrejurări deosebite din viața sa, ceea ce pentru noi confirmă faptul că, „în toate timpurile” (v. 8), sufletul trebuie să se lase liniștit în grija lui Dumnezeu (numit aici de șapte ori) și numai în El! Ce prețioase expresii ale încrederii găsim în versetele 1 și 2 și în versetele 5-8, dar, mai presus de toate, ce Obiect de neprețuit al încrederii mele: Hristos, Stâncă veacurilor, pe care se întemeiază deopotrivă mântuirea mea și gloria mea (v. 7)! Dacă eu sunt pătruns de acest adevăr, atunci sunt în măsură să-i invit și pe alții să se încreadă în El (v. 8) și, în același timp, să-i avertizez cu privire la faptul că orice alt sprijin este amăgitor. Într-adevăr, fie că sunt jos pe scara socială, fie că sunt sus, oamenii se fălesc cu aroganța lor și cu pretențiile lor mincinoase. Puși în cumpăna divină însă, ei vor fi găsiți fără greutate: „mai puțin decât o suflare” (v. 9; comp. cu Daniel 5.27). În ce ne privește pe noi, creștinii, să avem grijă să nu uităm cuvintele cu care se încheie versetul 10: „Când crește bogăția, nu vă lipiți inima de ea”. Mulți copii ai lui Dumnezeu, care au rămas credincioși atât timp cât nu se puteau bizui decât pe Dumnezeu (v. 1), n-au rezistat la proba ... îmbogățirii (comp. cu Psalmul 69.22). „Înșelăciunea bogățiilor” a înăbușit Cuvântul viu, făcându-l astfel să rămână fără rod (Matei 13.22).

Ce putea să caute David, în zorii zilei, în pustiul lui Iuda, un loc arid, dezolant, imagine a lumii? Nimic altceva decât pe Dumnezeu, pe Dumnezeul lui personal. Avem noi cu Domnul nostru astfel de întâlniri matinale, în care să aducem înaintea Lui slăbiciunea noastră, temerile noastre – căci cel credincios nu este nicidecum unul insensibil – dar în care să și ascultăm învățăturile Lui, să-I cerem ajutor și călăuzire? Numai El poate împlini cerința sufletului, prin propria Lui prezență: „Sufletul meu însetează după Tine” (v. 1), iar la această nevoie, Dumnezeu răspunde întotdeauna (Ieremia 31.25). Versetul 5 confirmă aceasta: „Sufletul meu se va satura...” Oare a transformat Dumnezeu pustiul într-un loc roditor? Cam în direcția aceasta îndreptăm noi deseori rugăciunile noastre. Cerem împrejurări mai favorabile, cu convingerea – greșită – că starea noastră spirituală ar depinde de împrejurări. Nu! Aici pustiul rămâne pustiu, însă ceea ce s-a schimbat este numai modul în care este străbătut. Pentru că sufletul își regăsește rădăcinile în interiorul templului, de aceea este mereu capabil să cânte de bucurie (v. 3,5,7). Dumnezeu dorește întotdeauna să mi Se arate ca fiindu-mi de ajuns, iar dacă pustiul este necesar pentru această

demonstrație, și cântările mele spun același lucru, pentru că ele mărturisesc faptul că Însuși Domnul este fericirea mea.

Credinciosul nu suferă numai din pricina uscăciunii unei lumi în care nu-și poate potoli setea sufletului, ca în Psalmul 63, ci el resimte și vrăjmășia oamenilor. Aceștia își ascut limba împotriva lui ca o sabie (comp. cu Psalmii 55.21 și 57.4). Credința a stărnit întotdeauna antipatia din partea necredincioșilor, iar acest lucru nu trebuie să ne mire, ci să ne determine să veghem ca purtarea noastră să nu le dea niciodată ocazia unor acuzații îndreptățite. Împotriva acestei săbii și a acestor săgeți să îmbrăcăm „platoșa neprihănirii” (adică o comportare ireproșabilă – Efeseni 6.14; citiți și 1 Petru 2.12) și să opunem tuturor acestor manifestări ale răutății „blândețea înțelepciunii” (Iacov 3.13). Atunci Dumnezeu va lua în mâinile Sale cauza noastră (Romani 12.17-19). „Cine va vedea?” se întrebau vrăjmașii celui drept (v. 5; vezi și Psalmii 10.11 și 59.7). Ei bine, Dumnezeu îi vede! Privirea Lui discernе în cele mai mari profunzimi ale inimii răutatea și unelirile acesteia (v. 6). Și, ca răspuns la săgeata ținută și lansată pe neașteptate (acest cuvânt „amar”) împotriva omului integru (v. 4), El pregătește propria Lui săgeată, care-l va scăpa pe răscumpăratul Său într-un mod la fel de neașteptat, când va veni momentul potrivit (v. 7).

Înainte ca lauda să devină universală, în zorii zilei mileniale (Psalmul 66), ea este pregătită în liniște în inima celor răscumpărați. Trebuie să ne fie familiară această adorare care se înalță în tăcere spre Dumnezeu într-un mod cu atât mai real, cu cât cuvintele nu pot s-o exprime. Să experimentăm această închinare și când suntem pe drum, și în timpul pauzelor la lucru, și în patul nostru în „vegherile nopții” ... (Psalmul 63.6). Ea va fi întotdeauna ascultată și înțeleasă de Cel care ascultă rugăciunea (v. 2). După ce, în versetul 3, a conștientizat iertarea păcatelor, Israel (și în aceeași măsură creștinul) se va putea bucura de prezența lui Dumnezeu (v. 4). Psalmul se încheie printr-un măreț tablou al viitoarelor binecuvântări pământești, imagini ale bogățiilor spirituale pe care credinciosul le-a luat în posesie încă de acum. Dacă aici tânjește „într-un pământ sec și uscat, fără apă” (Psalmul 63.1), el trebuie să-și amintească de faptul că „râu lui Dumnezeu este plin de apă” (v. 9). Dragi prieteni, nu este atunci vina noastră, dacă uneori sufletul nostru suferă de uscăciune? (vezi Ioan 4.14,15). „Tu faci să cânte de bucurie venirea dimineții și a serii”, spune din nou versetul 8. Fie ca și zilele noastre să înceapă, să se desfășoare și să se încheie printr-un cânt al fericirii și al dragostei.

În timpurile fericite despre care vorbește Psalmul 65, lui Israel îi va reveni misiunea de a invita națiunile la a se bucura și la a-L lăuda pe Dumnezeu, întâi pentru lucrările Lui înfricoșătoare (v. 3,5), apoi pentru bunătatea Sa îndreptată spre poporul Său. Ieșirea din Egipt și intrarea în Canaan (v. 6) sunt cele dintâi acte ale măreției puterii și ele trebuie întotdeauna preamărite. Creștini, să nu încetăm niciodată să celebrăm crucea Domnului nostru Isus Hristos! El ne-a eliberat de sub jugul prințului acestei lumi (Egiptul) și ne-a făcut să intrăm în binecuvântările cerești. Sunt apoi reamintite lungile suferințe ale lui Israel (v. 10-12). Iudeii au fost (și sunt încă) încercați în toate felurile, asupriți și călcați în picioare de națiunile în mijlocul cărora au fost risipiți. În curând însă Îl vor putea binecuvânta pe Dumnezeul care le-a scăpat sufletul și care i-a curățit în cuptorul încercării. În ce ne privește, noi suntem cu mult mai responsabili dacă vom uita vreodată acest obiectiv divin atât de prețios! Versetul 18 ne reamintește un adevăr deosebit de important: Dumnezeu nu poate asculta rugăciunile noastre atât timp cât avem pe conștiință un păcat nejudecat; de aceea, să ne grăbim să I-l mărturisim, pentru a ne putea bucura din nou de comuniunea cu El (Isaia 1.15; Psalmul 32.5,6)!

Israel cere pentru el să fie binecuvântat, pentru ca, în felul acesta, voia lui Dumnezeu și mântuirea Lui să fie cunoscute de tot pământul (v. 1,2). Nu suntem oare și noi, în mod obișnuit, preocupați prea mult cu noi înșine în rugăciunile noastre? Să cerem însă ca harul, căruia noi îi suntem obiecte, și binecuvântările, de care noi ne bucurăm atât de mult, să poată fi cele remarcate de aceia din jurul nostru, astfel ca ei să fie atrași spre Domnul Isus. Epistola către Romani (capitolele 9-11) ne explică cum Israel a fost dat deoparte, astfel încât Dumnezeu să-și poată extinde de atunci harul Său și asupra națiunilor. Aceste capitole ne mai arată cum trebuia această participare a națiunilor la promisiunile făcute lui Avraam să-i stărnească pe iudei la gelozie (citiți Romani 11.11,12). Sub autoritatea absolută a lui Mesia însă, își vor găsi loc și unii și alții (Psalmul 22.27). Toate națiunile lumii vor fi binecuvântate împreună cu poporul evreu. Atunci nu va mai fi problema geloziei, nici a orgoliului național; Israel nu va avea decât o dorință: să vadă toate popoarele bucurându-se în Dumnezeu și celebrând Numele Său (v. 3,5). Atunci Mielul va fi proslăvit în ceruri și pe pământ, așa cum I se cuvine. „Ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție și limbă și popor și națiune ...” (Apocalipsa 5.9).

Dumnezeul cel înfricoșător în judecățile Sale când este vorba să le aplice împotriva celor necredincioși Se arată atât de plin de duioșie față de cei care-l aparțin și pe care-i numește „cei drepti” (v. 3). El Însuși își ia frumosul nume de „Tatăl orfanilor” și de „Apărătorul văduvelor” (v. 5; Psalmul 146.9; Ieremia 49.11), arătând astfel că Se ocupă într-un mod cu totul special de aceia care și-au pierdut sprijinul natural. Și cei însingurați se bucură de o grijă deosebită din partea Lui: „Dumnezeu îi face pe cei singuri să locuiască într-o familie” (v. 6). Și cât de mulți sunt aceia care au făcut această prețioasă experiență! Odată cu întoarcerea lor la Dumnezeu, porțile li s-au închis: anumiți membri ai familiei lor n-au mai vrut să-i primească. Din dragoste pentru Domnul, ei au trebuit să părăsească „casă sau frați sau surori...”. „Tatăl orfanilor” însă i-a strâns în propria Lui familie, unde au găsit alți frați și alte surori (citiți Marcu 10.29,30). Până la versetul 14 inclusiv ne este reamintită grija lui Dumnezeu îndreptată spre poporul Său, în timpul drumului prin pustie (comp. v. 1 și 7 cu Numeri 10.33-36), și El n-a încetat să vegheze asupra „turmei” Sale, Israel (v. 10). Dar astăzi Domnul are „alte oi, care nu sunt din staulul acesta” iudeu (Ioan 10.16). Sunteți voi una dintre acestea? Puteți voi să vorbiți despre dragostea acestui bun Păstor?

Va veni un moment când toate pretențiile oamenilor puternici (ale acestor munți cu multe piscuri din v. 16) vor trebui să cedeze, făcând loc unei singure puteri, puterea divină. Aceasta și-a dat proba cea mai măreață nu prin victoriile câștigate asupra vrăjmașilor lui Israel, ci prin biruința lui Hristos obținută asupra lui Satan (asupra omului puternic care ne ținea în robie) și prin învierea Sa triumfătoare (v. 18; Romani 1.4). Înalțat „mai presus de toate cerurile”, El este Cel care aici, în Psalmul 68, primește daruri „în om” (în calitate de om, ca om), în timp ce, în citatul din Efeseni 4.8-10, El va fi Cel care va împărți daruri. Biserica Lui are astăzi la dispoziție pentru zidirea Sa aceste daruri împărțite prin Duhul Sfânt (Fapte 2.33). Astfel că, în toate privințele, noi putem spune împreună cu versetul 19: „Binecuvântat fie Domnul, care zilnic ne copleşte cu darurile Sale, Dumnezeu, mântuirea noastră”. Într-adevăr, Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al salvării. Lui îi revine atât să salveze din moarte (deși v. 20 se aplică în primul rând învierii naționale a lui Israel), cât și să dea celor care au fost reținuți prin puterea ei o parte cerească și eternă împreună cu Întâiul-născut dintre cei morți, cu Omul înviat.

Versetele cu care se încheie acest psalm ne prezintă o altă latură a întemeierii Împărăției. „Umblarea” lui Dumnezeu împreună cu poporul Său, care începuse în pustiu (v. 7), ia sfârșit odată cu intrarea în „locașul sfânt”, simbol al unei odihne glorioase (v. 24; comp. cu 2 Samuel 6.17 și 7.6). Semințiile lui Israel, strânse laolaltă, au, în sfârșit, parte de această odihnă. Versetul 27 îl menționează pe Iuda reunit acum cu Zabulon și cu Neftali, dar și cu „Beniamin, cel mic”. Această seminție (Beniamin) a fost odinioară aproape în totalitate nimicită prin judecată

(Judecători 21), devenind astfel o imagine a poporului Israel întregit care urmează să treacă prin necaz. În prezent însă, seminția lui Beniamin este cea care stăpânește, pentru că „Dumnezeul tău a poruncit puterea ta” (v. 28). Și o lume întreagă i se supune: împărații (v. 29), cei mari (v. 31), împărățiile (v. 32), toți sunt chemați să recunoască puterea și măreția lui Dumnezeu care sunt arătate în Israel. „Ei au văzut umbletele Tale, Dumnezeule!” (v. 24). Acest verset ne îndreaptă gândurile spre ce au făcut ucenicii lui Ioan Botezătorul: privind la umbletele lui Isus (Ioan 1.36: „privind la Isus care umbla”), ei L-au urmat pe Isus. Citind Cuvântul, să medităm și noi la această umblare perfectă a Domnului în pustiul acestei lumi, așteptând clipa când Îl vom putea contempla față-n față, în odihnă și în glorie.

Psalmul 68 ni L-a prezentat pe Hristos înălțat la cer ca învingător și primind daruri glorioase (Psalmul 68.18); Psalmul 69 ni-L va prezenta coborât, în rușine și într-o durere de nedescris, dând înapoi ceea ce n-a furat (v. 4). În aceeași ordine am mai găsit dispuși și Psalmii 21 și 22: Psalmul 21 (în care L-am văzut pe Domnul Isus preîntâmpinat de binecuvântările bunătății) îl precedă pe 22, astfel ca nimeni să nu se înșele cu privire la Persoana prezentată apoi, abandonată în mijlocul unor suferințe atât de grele. Așa cum chivotul a croit poporului un drum pentru traversarea râului Iordan (râul morții), Hristos a pășit cel dintâi în râul morții, luând asupra Sa povara păcatelor, „nebunia” poporului Său (v. 5). S-a cufundat în noroiul adânc al păcatului, în adâncimile apelor judecății (v. 2); a văzut abisul îngrozitor al morții amenințând să-L înghită (v. 15), însă nu a încetat, în ciuda tuturor acestora, să înalte rugăciuni către Dumnezeu Său (v. 13). Citirea versetului 9 în Romani 15.3 este o provocare pentru noi de a imita acest mare Model care niciodată n-a căutat să-Și placă Lui Însuși, nici să Se sustragă de la insultele care se îndreptau spre Tatăl Său (Matei 27.43). El cere, de asemenea, ca încercarea Lui să nu fie o poticnire pentru creștini atunci când vor vedea un astfel de Credincios cufundat într-un asemenea necaz (v. 6).

Psalmii 22 și 69, care se aseamănă prin faptul că și unul și altul ne zugrăvesc suferințele Domnului, prezintă totuși o deosebire esențială: în Psalmul 22, Hristos este văzut ca făcând ispășire pentru păcatele noastre, este prezentat ca fiind Cel pe care Dumnezeu L-a lovit în locul nostru, în timp ce aici, în Psalmul 69, dimpotrivă, Îl vedem pe Isus suferind din partea oamenilor; și câte mijloace au găsit ei pentru a-L chinui...! Un cuvânt revine în acest psalm de patru ori: ocară (sau dispreț), altfel spus, dezonoarea publică (v. 7,10,19,20), arătând că inima infinit de sensibilă a Domnului a fost zdrobită de această ocară (v. 20). În El, gloria lui Dumnezeu, dragostea Sa și sfințenia Sa au fost călcate în picioare în fața tuturor oamenilor nelegiuți. Iar cât despre versetul 21, acesta s-a împlinit ad-litteram în ceasul crucii (Matei 27.34,48). O altă cauză de profundă durere pentru Mântuitorul a fost stărnită de ucenicii Săi. El nu a găsit la ei niciun strop de compătimire, ci numai indiferență: „Am așteptat compătimire, dar degeaba, și mângâietori, dar n-am găsit niciunul” (v. 20). Pe drept cuvânt, reprezentanții rasei umane vinovate de o astfel de nelegiuire vor suferi – dacă nu s-au pocăit – mânia și urgia invocate în versetul 24 de rămășița credincioasă. Domnul să ne ajute – pe fiecare dintre cititorii acestor rânduri – să fim găsiți printre „cei care iubesc Numele Său” (v. 36)!

Prea adesea rămânem insensibili în fața suferințelor altora (comp. cu Psalmul 69.20), și aceasta într-un mod cu mult mai pronunțat când și noi înșine trecem prin încercare. În general, în asemenea momente nu ne gândim la nimic altceva decât la greutățile noastre și chiar simțim o oarecare ușurare când aflăm că nu suntem singurii care suferă. Nu tot așa a fost însă cu Domnul Isus; deși El Însuși era „Cel întristat și sărac” (v. 5), rugăciunea Sa a fost ca toți cei care-L caută pe Dumnezeu să se veselească și să se bucure în El ... (v. 4). Deja în Psalmul 69.6, El făcuse mijlocirea: „Să nu se rușineze din cauza Mea cei care Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel!” Focul inimii Sale era ca Dumnezeu să fie preamărit și ca ai Săi să se bucure în El (v. 4). Rușinea și deruta vor veni, în schimb, peste cei care au căutat să-L ia viața și care au găsit o plăcere răutăcioasă în nenorocirea Lui (v. 2). Noi știm însă că nicio dorință de răzbunare de felul celor din versetele 2 și 3 nu se ridică din inima cea plină de dragoste a Mântuitorului. Dimpotrivă, în cele mai mari dureri, El Se ocupă, prin har, de cei care Îl chinuie și îi cere lui Dumnezeu să-i ierte (Luca 23.34).

„Tu ești ... încrederea mea din tinerețea mea”, spune psalmistul în versetul 5, apoi în versetul 17 adaugă: „Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețea mea; și până acum am vestit lucrările Tale minunate”. Ferice de credinciosul care intră foarte devreme în școala lui Dumnezeu și care învață acolo să se încreadă în El! „Pe Tine m-am sprijinit”, ne mai spune psalmistul (v. 6). Domnul era adăpostul lui tare (v. 7), stânca lui de locuit, cetățuia lui (v. 3) – expresii pe care le întâlnim deseori în psalmi (de exemplu, în Psalmul 31.2,3). În ce ne privește, în general, în țara noastră, nu suntem expuși persecuțiilor, dar să nu ne amăgim, să nu vorbim prea aprins despre aceasta, pentru că dușmanii care „pândesc” sufletele noastre nu sunt mai puțin de temut decât cei din versetul 10 și din versetul 13! Petru ne pune în gardă cu privire la poftele firii pământești, care „se războiesc împotriva sufletului” (1 Petru 2.11). Atunci când țâșnesc aceste pofte, să ne grăbim să ne găsim adăpostul în Dumnezeu, unde sigur vom găsi o eliberare deplină. Totuși, Domnul este mai mult decât un loc tare pentru cel răscumpărat. „Pe Tine Te voi lăuda întotdeauna ... Gura mea este plină de lauda Ta, de gloria Ta, toată ziua” (v. 6,8,14,22,23). Deși numai Isus putea spune aceste cuvinte (comp. v. 6,11 și 12 respectiv cu Psalmul 22.9,11 și 8), totuși este și partea noastră, dragi prieteni credincioși, să trăim ceva din aceasta!

Probabil că acest psalm a fost compus de David pe când fugea dinaintea fiului său, Absalom. De acum bătrân (v. 9,18), omul lui Dumnezeu este nevoit să treacă din nou prin „necazuri multe și grele” (v. 20). El i se adresează lui Iahve: „Și chiar până la bătrânețe și păr cărunt, Dumnezeule, nu mă părăsi...” (v. 18). Isaia 46.4 aduce un răspuns divin la această rugăciune: „Până la bătrânețe, Eu sunt același (sau: Eu sunt „EL” – nume al lui Dumnezeu) și până veți încărungi, eu vă voi purta...”. Nu, Dumnezeu nu l-a părăsit pe slujitorul Său și nu va părăsi niciodată pe niciunul dintre cei cărora le-a răscumpărat sufletul (v. 23; citiți și Psalmul 37.25), și aceasta pentru că L-a abandonat pe Fiul Său pe cruce tocmai când El înfăptuia această răscumpărare. Dacă El este Dumnezeul tinereții noastre – și dorim ca acesta să fie și cazul vostru, al tuturor, iubiți tineri cititori – atunci să ne încredem în El, contând că El va fi Același pentru noi toată viața noastră. Observați de câte ori autorul psalmului amintește și preamărește dreptatea lui Dumnezeu (v. 2,15,16,19,24). Locuind într-o lume în care guverna un împărat al nedreptății (Absalom), lume care nu s-a schimbat nicidecum de atunci încoace, psalmistul, prin contrast, estimează întregul preț al acestei dreptăți a lui Dumnezeu. Ea va triumfa pe pământ atunci când împărăția va fi dată Împăratului glorios – Celui despre care ne va vorbi Psalmul 72 (v. 1).

Acest psalm îl are ca autor pe Solomon (vezi titlul), imagine a lui Hristos, Împărat al dreptății și al păcii. Vremurile de suferințe și de lupte, despre care ne-au vorbit psalmii precedenți, sunt succedate de domnia dreaptă și binecuvântată a lui Mesia, Fiul lui David. La El, Cel sărac și lovit, vor găsi mângâiere și ajutor toți cei nemângâiați de pe pământ. Violența și asuprirea, exploatarea celor slabi de către cei puternici, toate aceste nedreptăți își vor găsi sfârșitul și, odată cu ele, și mizeria materială și subnutriția care lovesc astăzi cel puțin jumătate din populația globului. „Va fi belșug de grâne pe pământ, pe vârful munților” (v. 16). „Belșug de pace” (v. 7) și „belșug de grâne” (v. 16) – oare nu acestea sunt bunurile cele mai râvnite de omenire? Și aceste binecuvântări, în întregime, vor deștepta în sfârșit un ecou de recunoștință în inimile acestor oameni atât de nerecunoscători astăzi față de binefacerile lui Dumnezeu. Așa răsună și versurile unei cântări: «Cerurile

binecuvânta-vor pământul / Iar pământul va răspunde cerurilor» (comp. cu Osea 2.21,22). Atunci gloria Domnului va acoperi tot pământul (v. 19; Numeri 14.21). Iar în acordurile acestei laude și contemplându-L pe Adevăratul Solomon, cea de-a doua carte a Psalmilor ajunge la sfârșitul ei.

Cea de-a treia carte a Psalmilor se deschide cu o succesiune de 11 psalmi ai lui Asaf – ai aceluia care, pe vremea lui David, dirija cântarea și o acompania cu chimvale (1 Cronici 16.5). Psalmul 73 ne relatează aspra lui experiență. Comparându-și soarta cu cea a oamenilor păcătoși, Asaf cade pradă descurajării. I se părea că Dumnezeu rezervă dureri și chinuri (sub forma disciplinei) celor care se tem de El, în timp ce îi cruță pe cei aroganți și răi, al căror portret odios îl găsim schițat în versetul 3 și în următoarele. Dezgustat și chinuit (v. 21), cel credincios nu este departe de a-L acuza pe Dumnezeu de nedreptate și de indiferență. Dacă așa stau lucrurile – gândește el – atunci pentru ce să-mi curăț inima? Într-o manieră generală, fiecare dintre noi am ajuns în punctul acesta, să purtăm invidie față de cei care se pot bucura de tot ce oferă existența, fără să se lase opriți de teama de Dumnezeu. Tinerii creștini care sunt la studii cunosc cu toții colegi cu mulți bani care au principii vicioase. Acestora le spunem să nu uite niciodată bogățiile de care dispun ei, bogății care nu se pot măsura după scara valorilor omenești. Ei trebuie să-și amintească de faptul că speranța lor face din ei nu cei mai nenorociți, ci cei mai privilegiați dintre toți oamenii (1 Corinteni 15.19).

Psalmul 73:15-28

Psalmistul își continuă jenanta sa meditație (v. 16), până când, deodată, i se face lumină. Conducându-l la altarul comuniunii cu El, Dumnezeu îi arată locul unde sfârșește calea celor răi (conf. Psalmul 37.38). Panta pe care ei o urmează este alunecoasă și îi duce la ruină sigură; trecerea lor pe pământ nu va fi decât un vis amăgitor (v. 18,20). Proverbe 23.17,18, care de asemenea ne îndeamnă să nu-i invidiem pe cei răi, ne mai învață că, pentru cel care se teme de Domnul, „sigur este un sfârșit”, ... și cât de diferit! (Romani 6.22). Într-adevăr, cum a reușit creștinul să-l uite? El se acuză de a fi fost fără cunoștință și prost. Câtă deosebire între soarta celor răi și ceea ce îi este rezervat lui, chiar dacă trece prin încercări! Nu se va bucura el de onoarea de a fi în compania Domnului? „Eu sunt totdeauna cu Tine” (v. 23). El îl cunoaște pe Domnul potrivit prețioaselor expresii din versetul 26 și știe că în ceruri este partea sa (Hristos Însuși – v. 25). Oamenii din lume le citează deseori creștinilor care se ocupă de politică această cugetare: „Aveți cerul; lăsați-ne nouă pământul!”. Este o ironică chemare la ordine, dar totodată vrednică de luat în seamă. Fie ca viața noastră să se rezume la acest cuvânt care doar în Domnul Isus și-a probat întreaga sa valoare: „N-am avut plăcere pe pământ decât în Tine” (v. 25).

„Pentru ce”- ul cu care începe acest psalm se aseamănă cu marea întrebare cu care se deschidea și Psalmul 22. Respingerea – pentru un timp – a lui Israel are însă un motiv pe care acest popor, la sfârșit, îl va înțelege: este vorba de propriile păcate (Zaharia 12.10), atunci când Domnul Hristos a fost părăsit din cauza fărâdelegilor noastre. În această a treia Carte a Psalmilor nu va mai fi vorba numai de rămășița din Iuda, ci și de credincioșii din cele douăsprezece seminții. Împotriva acestora de asemenea va fumega mânia, care însă nu va fi „pentru totdeauna” (v. 1; Psalmul 30.5). Acești sărmani credincioși se gândesc la templul căzut în ruină, la încetarea cultului public ... și măsoară puterea vrăjmașului. Nu au din partea lui Dumnezeu niciun semn de încurajare; dimpotrivă, înțeleg că El este Cel care a permis o asemenea pustiire. Totuși, ei se încred în „Dumnezeul din vechime” și își aduc aminte de tot ce a făcut El odinioară pentru a-și elibera poporul. „Amintește-ți”, repetă ei (v. 2,18,22). Ei știu că sunt răscumpărații Lui și, prin urmare, vrăjmașii care-l atacă pe Israel și cultul lui îl disprețuiesc și-l batjocoresc de fapt pe Dumnezeu Însuși (v. 10,18). Această problemă îl privește pe El și El nu Se va lipsi de a pleda pentru propria Sa cauză (v. 22).

Această cântare se naște în inima lui Asaf ca urmare a trecerii prin experiențele redată în Psalmul 73. El nu numai că a încetat să-i mai invidieze pe cei mândri și răi, ci, cunoscând ce sfârșit îngrozitor îi așteaptă (Psalmul 73.17), le și transmite avertizări din partea lui Dumnezeu (v. 4...). Această slujbă este și partea noastră, iubiți copii ai lui Dumnezeu! Avem răspunderea să le aducem aminte celor păcătoși de suveranitatea și de dreptatea lui Dumnezeu, fără însă a uita să le vorbim de dragostea Lui. Din punct de vedere profetic, în versetul 2 îl auzim pe Hristos vorbind despre momentul când va primi adunarea lui Israel (Psalmul 73.24). Atunci fiecare va ocupa locul atribuit lui de Domnul și astfel „mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă și cei din urmă vor fi cei dintâi” (Marcu 10.31; 1 Samuel 2.7). În această lume, într-un mod general, fiecare caută să se înalțe pe sine, deprecindu-i sau coborându-i pe alții. În ce ne privește pe noi, creștinii, să nu uităm că Domnul Însuși ne-a fixat pe pământ locul mărturie noastre, ... după cum tot El a pregătit și locul pe care-l vom ocupa în casa Tatălui. „Numele Tău este aproape”, afirmă cel credincios în versetul 1. Cu siguranță, acest Nume al Tatălui este și pentru noi acela care ne garantează acum accesul liber și neîntrerupt la El (Efeseni 2.18). Să mai notăm despre „Cornul” amintit în versetele 4,5 și 10, cu privire la care se face adesea referire în Psalmi și în profeți, că este simbolul puterii și al demnității.

Deși momentul când Dumnezeu își va face locuința în mijlocul poporului Său Israel, pentru a Se face cunoscut de el și prin el (v. 1,2), este unul viitor, timpul prezent nu este nicidecum lăsat fără mărturie. Prin Adunare, „locuința lui Dumnezeu în Duh”, El își descoperă acum înțelepciunea Sa „atât de felurită” (Efeseni 2.22 și 3.10). Și ce altceva așteaptă El din partea noastră, decât ca Domnul Isus să poată fi văzut cu adevărat în jurul nostru, prin intermediul nostru? Rămășița contemplă și preamărește puterea care a eliberat-o. Dumnezeu este strălucitor și măreț, ... „de temut” și prin judecățile pe care le va înfăptui pentru a-i salva pe toți „cei blânzi de pe pământ” (v. 9). Este vorba de aceia care vor fi manifestat trăsăturile de caracter ale marelui Model, Cel „blând și smerit cu inima” (Matei 11.29; 5.5,8), spre deosebire de aceia „cu inima tare” (v. 5), adică mândri. Din pricina credinței lor, cei blânzi vor avea de suferit din partea celor orgolioși. Într-adevăr, în această lume egoistă și dură, credinciosul care dă mărturie de credință este adesea nedreptățit, respins, persecutat. Dar nu va fi așa pentru totdeauna! Versetul 10 ne ajută să înțelegem în ce fel va interveni Dumnezeu în favoarea poporului Său: El Se va folosi de mânia oamenilor care se vor distruge reciproc.

Asemeni Psalmului 73, și acesta se poate structura în două părți: prima, din care înțelegem câtă amărăciune inunda sufletul psalmistului, și a doua, care ni-l arată pe psalmist pătruns de adevărul despre „calea lui Dumnezeu”, că se află „în sfântul locaș” (v. 13; Psalmul 73.17). De astă dată, ceea ce îl tulbură pe psalmist este nu prosperitatea celor răi, ci regretul după binecuvântările din trecut: „Mă gândesc la zilele de altădată ... A încetat bunătatea Lui?” (v. 5,8). Ce trist este când o încercare devine prilej de a stârni murmure și zadarnice întoarceri spre trecut! Și ajungem astfel să cântărim dragostea Domnului după împrejurările pe care El le îngăduie în viața noastră sau chiar ajungem să ne îndoiem de El dacă, pentru moment, nu ni Se mai arată binevoitor (v. 7). Un astfel de gând nu schimbă cu nimic credințioșia dragostei Sale, dar ne împiedică pe noi să gustăm mângâierea pe care El ne-a pregătit-o: „Sufletul meu refuza să fie mângâiat” (v. 2). „Aceasta este slăbiciunea mea” (v. 10), adaugă Asaf în timp ce privește la el însuși și la alții din jurul său, pentru a se compara cu ei. Însă, atunci când

înțelege din partea lui Dumnezeu cât de inutile îi sunt lamentările, gândurile lui iau un alt curs – nu în sensul că va înceta să-și mai întoarcă privirile spre calea deja străbătută până atunci, ci, meditănd la minunile lui Dumnezeu din trecut, el le ține minte și găsește în prezent un prilej să-L laude pe Domnul pentru acestea.

Acest psalm lung rememorează minunile (v. 4,12) împlinite în favoarea alor Săi de către „Dumnezeul care face minuni” (Psalmul 77.14). Încă de la început înțelegem că poporul este invitat să-și deschidă urechile la această istorisire, care îi este dată pentru instruire (vezi titlul psalmului: „Un maschil al lui Asaf – o învățătură”). În ce ne privește pe noi, creștinii, știm că această istorie a lui Israel a fost deopotrivă scrisă și „pentru avertizarea noastră” (1 Corinteni 10.11); potrivit versetului 2 (pe care Matei 13.35 îl pune în gura Domnului Isus), ea este ca o parabolă foarte mare (însă care redă fapte ce au avut loc în realitate). De asemenea, versetele 4 și 6 ne mai arată că această istorisire a minunilor din trecut, enumerate în versetele 12-16, a fost făcută vizând în special noua generație, și aceasta cu un triplu scop, definit de versetul 7: de a-i determina pe acești „fii” să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu dea uitării lucrările Lui și să păzească poruncile Lui. Oare nu aceasta este deopotrivă ceea ce așteaptă El și de la noi? Să-I cerem Domnului să ne păzească pentru a nu ajunge, precum Israel în pustiu, „o generație încăpățânată și răzvrătită, ... al cărei duh nu a fost credincios față de Dumnezeu” (v. 8; Ezechiel 20.18). Și să știm să luăm învățătură din experiențele deja împlinite ale acestor lucruri „pe care le-am auzit și le-am cunoscut și pe care ni le-au istorisit părinții noștri” (v. 3).

Cum a răspuns poporul în fața lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu (v. 11)? Prin „faptele cărnii”, a căror tristă enumerare ne-o face Galateni 5.19... Acest capitol 5 din Galateni ne reamintește că cei credincioși au fost scăpați de robie, după cum israeliții au fost eliberați din sclavia Egiptului. Însă libertatea în care suntem puși noi acum nu trebuie să-i dea ocazie cărnii (firii noastre pământești) să acționeze după placul ei. Și apostolul adaugă: „Umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini poftele cărnii” (Galateni 5.1,13,16,25). Versetul 17 și următoarele ale acestui psalm ne arată cum s-au aprins poftele în inima poporului. Mana – imagine a lui Hristos și a Cuvântului Său – a încetat să le mai fie plăcută (v. 23,24; vezi Numeri 11.4...) și, în același timp, în inima lor s-a cuibărit necredința (v. 22). Deși fusese martor al puterii lui Dumnezeu, Israel nu s-a temut să-L ispitească, spunând: „Ar putea Dumnezeu să întindă o masă în pustiu?” (v. 19; comp. cu 2 Împărați 7.2). Și nouă, dragi prieteni, Domnul ne-a „deschis” larg „porțile cerurilor” (v. 23) pentru a ne binecuvânta. Să-I răspundem la aceasta întotdeauna prin încrederea noastră și prin recunoștință.

Uitarea care s-a așternut peste memoria poporului și nerecunoștința de care a dat dovadă L-au determinat pe Dumnezeu să rememoreze încă de la începutul ei istoria lucrărilor pe care El le-a făcut pentru popor. Până la versetul 51 sunt amintite urgiile cu care a lovit Egiptul; în versetul 52 citim despre ieșirea poporului; apoi aflăm despre călătoria sa (v. 53), precum și despre intrarea în Canaan (v. 54). Versetul 55 este un impresionant rezumat al cărții Iosua, în timp ce versetele care urmează se situează în timpul Judecătorilor și al cărții 1 Samuel. Astfel, versetele 60 și 61 ne trimit gândurile la luarea chivotului de către filistenii (1 Samuel 4). Vedem apoi cum Domnul intervine din nou, în trei moduri: îi lovește pe vrăjmașii Săi (v. 66); pune deoparte cele zece seminții necredincioase, personificate prin Iosif și Efraim (v. 67; din punct de vedere istoric este vorba despre regalitatea lui Saul și a descendenților săi: 2 Samuel 2.8-11); de asemenea, împlinind Exod 15.17 (în v. 69), înalță pe Iuda, pentru că este seminția împărătească a lui David – potrivit alegerii suverane a lui Dumnezeu și a harului Său (comp. cu Ioan 15.16 și cu Romani 9.15), nu potrivit vredniciei, pentru că nu ni se spune nicăieri că această seminție ar fi fost mai puțin vinovată decât celelalte. Această alegere suverană și acest har divin sunt cele preamărite aici de psalmist. Iuda însă este legată într-un mod indestructibil de Cel care este Unul Domnului și, în baza aceluiași Temei, ne-a ales și ne-a iubit Dumnezeu și pe noi (v. 68: noi aparținem lui Hristos, Preaiubitului Său; comp. cu Ioan 17.6,7,10).

Acest psalm ne dezvăluie sentimentele și rugăciunile rămășiței lui Israel când națiunile „au năvălit” în Palestina și „au profanat templul” (v. 1). Credincioșii se plâng: au ajuns de răș și de batjocură pentru vecinii lor (v. 4; comp. cu Psalmii 80.6 și 44.13). În țările noastre, în care, în loc de prigoana de odinioară, avem parte de toleranță religioasă, batjocura continuă să fie o armă modernă de persecuție. Credinciosul care dă mărturie de credință va fi tratat uneori ca fanatic, ca orgolios sau ca vizionar. Și nu vom fi cruțați de aceasta, chiar dacă dorim să rămânem separați de lume. În același timp, în plus față de vrăjmașii din afară, credinciosul neeliberat se poate confrunța și cu acuzatori din însuși launtru său. Sunt vechile fărădelegi care-i revin în minte, deoarece încercarea de adesea ocazie unei apăsătoare cercetări de conștiință. Atunci sufletul care-și simte mizeria (v. 8b) face apel la îndurarea de sus: „Ajută-ne, Dumnezeule mântuirii noastre, pentru gloria Numei Tău ... și iartă-ne păcatele, pentru Numele Tău” (v. 9). Chiar dacă poziția noastră ca răscumpărați este mult diferită de cea a rămășiței iudeilor, Dumnezeu și pe noi tot datorită acestui Nume ne iartă păcatele și ne curăță de orice nedreptate – pentru că El este credincios și drept față de Fiul Său, Isus Hristos (1 Ioan 1.9).

În încheierea Psalmului 79, Israel îi amintește lui Dumnezeu că este turma pășunii Sale; acum Psalmul 80 se deschide invocându-L pe Păstorul lui Israel. Asemeni unor oi risipite, incapabile să-și regăsească drumul, cei credincioși strigă: „Dumnezeule, întoarce-ne” (v. 3,7,19). Această lucrare de restaurare după un timp de rătăcire face parte din grija bunului nostru Păstor (Psalmul 23.3). „Fă să strălucească splendoarea feței Tale!” cere rămășița iudaică din adâncul necazului ei. Efraim, Benjamin și Manase erau semințiile care mergeau, sub steagul lor, imediat în urma chivotului, imagine a lui Hristos (Numeri 10.22-24). Începând cu versetul 12, credincioșii se întreabă mirați: De ce a dat Dumnezeu pradă jafului și focului acest butuc, pe Israel, pe care l-a transportat din Egipt și l-a sădit cu atâta grijă? Domnul răspunde în Isaia 5.4 tot cu un „de ce”: „De ce, când Mă așteptam (de la via Mea) să facă struguri, a făcut struguri sălbatici?” În contrast însă cu vița lui Israel, neroditoare în ciuda tuturor eforturilor divinului Viticultor, Ioan 15 ne prezintă „adevărata viță”, pe Hristos. În Psalmul nostru (v. 17), El este deja introdus ca „Omul dreptei” (de la dreapta) lui Dumnezeu și ca „Fiul Omului”, nume sub care îl găsim deseori în evanghelii.

Israel este invitat să înalțe cântări în același fel în care făcuse și odinioară pe malul Mării Roșii, în sunet de tamburină (v. 2; Exod 15.20). După eliberarea din Egipt însă, evocată de versetul 6, Dumnezeu ar mai fi avut încă o mulțime de lucrări grandioase de împlinit în favoarea poporului Său, ... dacă acesta ar fi fost dispus să-L asculte. Era pregătit să-i hrănească cu „grăsimea grâului” (floarea făinii, cea care ne vorbește întotdeauna de Hristos) și cu „miere din stâncă” (imagine a savoarei harului divin). Domnul însă este obligat să constate cu durere: „Israel nu M-a vrut ...” (v. 11). Cât de emoționantă este exclamația Lui: „Israele, dacă M-ai asculta ...” (v. 8), și, în plus: „Dacă M-ar asculta poporul Meu ...” (v. 13; comp. cu Deuteronom 5.29)! Prieteni credincioși, Dumnezeu și de pe umărul nostru a descărcat o povară, cea mai apăsătoare greutate, aceea a păcatului (v. 6). Să ne amintim, de asemenea, că El are încă multe alte binecuvântări rezervate pentru noi, ... cu condiția de a avea dorința să le primim și să ascultăm de Cuvântul Lui. El a pregătit pentru noi biruințe (ilustrate de v. 14); dorește să ne hrănească cu Hristos și cu dragostea Lui. Să-I deschidem inimile! El le va umple, iar lauda Lui va fi în gura noastră (v. 10).

Judecătorul suprem l-a așezat pe om pe pământ cu misiunea de a exercita pe el judecată (citiți Deuteronom 1.17). Dar, vai, este de ajuns doar să deschidem ochii și vom și vedea în ce măsură și-a asumat omul această responsabilitate! Noi înșine suntem deseori indignați de nedreptatea care domnește în jurul nostru – mai cu seamă când îi suntem victimele – și ea impune din partea noastră multă răbdare (Iacov 5.10,11). Înțelegem de aceea care pot fi sentimentele Dumnezeuului Celui drept prin excelență și cât de mare este răbdarea Sa îndreptată spre această lume! Ea a strălucit într-un mod cu totul special atunci când sfântul Său Fiu a fost obiectul nedreptății supreme din partea oamenilor. Și cine atunci ar putea manifesta astăzi în lume dreptatea lui Dumnezeu, dacă nu propriii Săi copii? (Să nu uităm că nedreptatea poate lua și forma unor judecăți defavorabile sau răuvoitoare pe care noi le îndreptăm înspre cineva.) Zi de zi ne ies în cale – sub înfățișări care adesea ne lasă indiferenți – cel slab, orfanul, cel nenorocit, cel sărac (v. 3). Să ne întrebăm dacă nu cumva este în slujba noastră să-i căutăm și să le dăm, cu compasiune – fără să mai vorbim de ajutorul material care ne stă în putință – mărturie despre dragostea Domnului Isus.

În timpul necazului celui mare, coaliția națiunilor enumerate în versetele 6-8 se va pune de acord să șteargă de pe pământ numele lui Israel (Isaia 10.24). Între acestea, un loc proeminent îl va ocupa Asiria (Asur, împăratul Nordului). În fața acestei amenințări cu exterminarea, cu mult mai teribilă decât a cunoscut vreodată acest nefericit popor (deja cu o istorie atât de tumultuoasă), rămășița credincioasă se va întoarce către Dumnezeu. Vrajmașii lor sunt, de fapt, vrajmașii Lui (v. 2), pentru că împotriva Lui a fost încheiată această alianță (v. 5). Pe de altă parte, cei credincioși sunt conștienți că-l aparțin Domnului; ei sunt „cei ascunși” ai Săi (v. 3), asemeni celor șapte mii din timpul lui Ahab care, în ciuda prigonirilor, nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal (1 Împărați 19.18). Într-adevăr, Dumnezeu nu Se poate lipsi să nu intervină atunci când toate aceste popoare, în nebunia lor oarbă, vor fi găsite făcându-l Lui război (v. 5; comp. cu Psalmul 2.2 și cu Apocalipsa 19.19). Rămășița credincioasă invocă eliberările din trecut, datele răsunătoare din istoria lui Israel (v. 9: Judecători 4; v. 11: Judecători 7 și 8). Noi, cei credincioși, care nu vom avea de traversat aceste timpuri de groază, să dăm oare la iveală mai puțină răbdare sau o mai slabă încredere? Împotrivirea lumii ar trebui să aibă asupra noastră un singur efect: acela de a ne «arunca» mai lângă Domnul nostru.

În creație, fiecare viețuitoare își găsește un culcuș sau un cuib; credinciosul însă, asemeni Domnului său, nu cunoaște pe pământ adevărata odihnă (v. 3; Matei 8.20). Afecțiunile sale sunt îndreptate în altă parte: înspre locuințele cerești, unde locul său este pregătit (Ioan 14.2; comp. cu v. 2,10). Versetul 3 ne dezvăluie tema emoțiilor care fac inima să clocotească: „... altarele Tale, Doamne al oștirilor!”. Drumul care duce spre Casa Tatălui trece însă printr-o lume care este o vale a plângerii (ebr. „Baca”) – și fiii lui Core, autorii psalmului, au făcut această experiență (vezi Psalmul 42.3). Ce contează? Dacă această cale este deschisă în inimile noastre, dacă nimic nu ne desparte de Acela înspre care mergem, atunci chiar și lacrimile se vor preface în experiențe benefice pentru noi! Vom merge „din putere în putere” (v. 7)! În același fel în care un motor este alimentat prin curentul pe care el și-l absoarbe din sursa sa, și noi ne folosim de puterea pe care o găsim în Dumnezeu (v. 5). Puterea ne este dată nu ca o provizie alături de care avem tendința să ne punem pe odihnă, ci pe măsura nevoii, astfel încât noi să ne îngrijim mereu de contactul cu Cel care ne-o furnizează. În felul acesta vom putea cunoaște promisiunile mărețe din versetul 11 ca fiind și partea noastră, iar noi înșine vom gusta binecuvântarea întreită conținută în acest psalm grandios (v. 4,5,12).

Subiectul acestui psalm este iertarea pe care Dumnezeu o va acorda poporului Său, Israel. Credincioșii nu se îndoiesc nicidecum de bunătatea Lui, însă în același timp simt apăsarea dreptei Lui mâini împotriva poporului Său vinovat. Dumnezeu este bun – «nu va ierta El, în bunătatea Lui?». El este însă și sfânt, drept și adevărat – «atunci cum va putea trece El cu vederea un singur păcat?» Cu toate că aceste trăsături divine – bunătatea și adevărul, dreptatea și pacea – par imposibil de împăcat după părerea omului, totuși ele „s-au întâlnit” (v. 10). La cruce, eu văd păcatul condamnat, dreptatea satisfăcută, harul curgând liber (Romani 5.21). Ce glorioasă armonie! Câte persoane, vai, nu cunosc nicidecum acest minunat punct de întâlnire de la cruce! Își fac despre Dumnezeu o idee total greșită: fie văd în El un judecător sever, care-și provoacă bucurios creatura la suferință, fie, mai degrabă, și-l imaginează un „Dumnezeu bun”, indulgent cu „micile păcate” și ușor de mulțumit prin bunele intenții și prin strădaniile de a face bine. Ce gânduri greșite! Dumnezeul dreptății condamnă păcatul, orice fel de păcat, însă Dumnezeul dragostei îl iartă pe păcătos. Iar la cruce, locul unde s-a împlinit această lucrare, eu învăț să-L cunosc pe acest Dumnezeu al dreptății și al iubirii.

În acest psalm al lui David (singurul din această a treia Carte), psalmistul l se adresează Domnului (lui Iahve) de sub mai multe înfățișări: ca unul „întristat și sărac”, ca „unul dintre sfinți” și, de asemenea, ca „robul Lui”. El se prezintă în felurile acestea pentru a cere, respectiv, eliberarea (v. 2), bucuria (v. 4) și, de asemenea, puterea (v. 16), pentru că acest „servitor” își cunoaște Stăpânul, știe că este Dumnezeu, numai El (v. 10), știe că „este bun și gata să ierte...” (v. 5), „îndurător și milos, încet la mânie și bogat în bunătate și adevăr” (v. 15; vezi și Iona 4.2). Sunt aceiași termeni în care Se revelase El odinioară lui Moise pe muntele Sinai (Exod 34.6). Psalmistul însă își resimte întreaga slăbiciune și incapacitate de a se îndrepta. „Învață-mă calea Ta”, cere el, apoi: „fă-mi inima neîmpărțită, ca să se teamă de Numele Tău” (v. 11). «Pentru că inima are tendința de a fi distrasă prin mii de lucruri, prin mii de gânduri fugare, psalmistul îi cere Domnului să-i dea un singur obiectiv. Cât de mult ne trebuie să avem inima concentrată în întregime asupra lui Hristos! În El este puterea! Și în a Sa măreție se pierde nimicnicia noastră!» (J.N.D.). Fie ca această rugăciune a lui David, în special versetul 11, să fie și rugăciunea fiecăruia dintre noi!

Ce contrast puternic între Sion, cetatea sfântă întemeiată de Înșuși Dumnezeu, și puternicele națiuni ale pământului: Egiptul, Babilonul, Tirul ..., imperii construite de oameni pentru propria lor glorie! Vine momentul „când Domnul va înscrie popoarele”, dând fiecăruia drept de cetățenie. Două origini – sau două cetățenii – sunt recunoscute în dreptul oamenilor, iar împărțirea lor se face după cum au fost sau nu născuți din nou. Cetățenia credinciosului este în ceruri (Filipeni 3.20). El este pentru veșnicie cetățean al Ierusalimului ceresc și Dumnezeu îl consideră ca fiind născut în el (v. 5). O altă apartenență este cea a lumii. Cetățenia lumii este efemeră, deoarece „chipul lumii acesteia trece” (1 Corinteni 7.31); spre deosebire de ea, „temelia tare a lui Dumnezeu rămâne” (2 Timotei 2.19). Despre oamenii pământului, despre iluștrii săi, se va vorbi la trecut: „acesta era născut acolo” (v. 4). „Toate izvoarele mele sunt în Tine”, intonează cei răscumpărați (v. 7). Noi, cei care prin har suntem cetățeni ai cerului, ne vom putea căuta oare bucuriile pe la izvoarele lumii? Fie ca Domnul să ne dea puterea să dovedim contrariul! Și să-l cântăm din toată inima:

Izvor de lumină și-avântul de viață, Izvor de haruri pentru credință, Izvor de iubire mereu înnoită, În Tine, -al meu Domn, eu le-am găsit!

Acest psalm constituie una dintre cele mai sumbre pagini din întreg Cuvântul lui Dumnezeu. În el nu găsim decât întuneric și moarte. Nicio rază de lumină nu răzbate acolo; sufletul adâncit în necaz nu întrevide nicio cale de eliberare. Cu toate acestea, un slujitor al lui Dumnezeu a afirmat despre acest psalm că a fost singurul care l-a putut mângâia într-un timp de necaz. Mărturisindu-și gândurile unui alt credincios, îi argumenta că, deși trecuse prin zguduitorie neliniști ale sufletului, când cerul i se părea închis, totuși, consolată de acest psalm, a putut

rămâne credincios. Este și vreunul dintre cititorii acestor rânduri tulburat și în așteptare ca Dumnezeu să-l lumineze cu privire la starea lui și să-i dea – sau să-l facă să regăsească – siguranța mântuirii? Ei bine, însuși zbuciumul său și suspinele pe care le îndreaptă către Dumnezeu sunt o dovadă că el are viața divină în el însuși; un necredincios n-ar suspina niciodată după Dumnezeu. „Dimineața Te întâmpină rugăciunea mea”, spune psalmistul (v. 13). Să-l imităm și noi! Și astfel, de îndată ce ne-am trezit la o nouă zi, să-l prezentăm Domnului întreaga agendă a zilei care începe, nu numai ceea ce ne neliniștește (Psalmul 5.3). Profunzimea neliniștii, a durerii și a singurătății din unele versete ale acestui psalm ne îndreaptă gândurile înspre Acela care a suferit cel mai mult, înspre Întristatul suprem (de exemplu, v. 6-8 și v. 16-18).

Îl găsim pe Etan ezrahitul – ca și pe Heman, autorul psalmului precedent – printre înțelepții pe care numai Solomon îi întrecea în înțelepciune (1 Împărați 4.31). Deși proveneau amândoi din aceeași familie a lui Zerah, fiul lui Iuda, înclinațiile lor spirituale erau total diferite. În timp ce Heman nu ne vorbea decât de gropi („groapa cea mai adâncă”), de locuri întunecoase, de furie și de mânie, cuvintele care revin fără încetare în psalmul lui Etan sunt: „bunătațe” și „credincioșie”. Aceste caracteristici divine sunt reamintite și celebrate tocmai pentru a da un răspuns în fața neliniștii cPsalmul 88Acest psalm constituie una dintre cele mai sumbre pagini din întreg Cuvântul lui Dumnezeu. În el nu găsim decât întuneric și moarte. Nicio rază de lumină nu răzbate acolo; sufletul adâncit în necaz nu întrevede nicio cale de eliberare. Cu toate acestea, un slujitor al lui Dumnezeu a afirmat despre acest psalm că a fost singurul care l-a putut mângâia într-un timp de necaz. Mărturisindu-și gândurile unui alt credincios, îi argumenta că, deși trecuse prin zguduitoare neliniști ale sufletului, când cerul i se părea închis, totuși, consolată de acest psalm, a putut rămâne credincios. Este și vreunul dintre cititorii acestor rânduri tulburat și în așteptare ca Dumnezeu să-l lumineze cu privire la starea lui și să-i dea – sau să-l facă să regăsească – siguranța mântuirii? Ei bine, însuși zbuciumul său și suspinele pe care le îndreaptă către Dumnezeu sunt o dovadă că el are viața divină în el însuși; un necredincios n-ar suspina niciodată după Dumnezeu. „Dimineața Te întâmpină rugăciunea mea”, spune psalmistul (v. 13). Să-l imităm și noi! Și astfel, de îndată ce ne-am trezit la o nouă zi, să-l prezentăm Domnului întreaga agendă a zilei care începe, nu numai ceea ce ne neliniștește (Psalmul 5.3). Profunzimea neliniștii, a durerii și a singurătății din unele versete ale acestui psalm ne îndreaptă gândurile înspre Acela care a suferit cel mai mult, înspre Întristatul suprem (de exemplu, v. 6-8 și v. 16-18).are umpluse psalmul anterior. Este ca și cum Etan ar fi scris această „învățătură” pentru a reanima credința fratelui său. Doi prieteni credincioși au astfel privilegiul de a se încuraja unul pe altul la a avea sau la a-și întări încrederea (Proverbe 27.17; 1 Samuel 23.16). Dumnezeu este bun, Dumnezeu este credincios – așa îl cunoaștem și noi și de un astfel de Dumnezeu se leagă credința noastră, chiar dacă evenimentele par uneori să contrazică această bunătațe și această credincioșie (citiți 1 Corinteni 1.9; 10.13). Privind la împrejurări, suntem adesea cuprinși de neliniște, însă, dacă ne gândim la Domnul și la dragostea Lui plină de credincioșie, nu ne vom pierde niciodată curajul. Versetele 3 și 4 ne readuc în atenție promisiuni făcute lui David și seminței Lui, adică lui Hristos (comp. cu 2 Samuel 7.16).

Pentru a-și întări promisiunile pe care și le fac unul altuia, oamenii schimbă între ei semnături sau își lasă gajuri. Dumnezeu însă, pentru a garanta desăvârșirea alor Săi, L-a dat pe propriul Său Fiu. „Oricâte promisiuni ale lui Dumnezeu ar fi, în El este da-ul și în El Amin-ul” (2 Corinteni 1.20). Cine ar putea pune la îndoială angajamentele garantate de o asemenea Persoană? „Am dat ajutor unui om puternic” (v. 19). Cunoaștem noi acest ajutor, dragi prieteni? Facem noi apel la acest „Om puternic”? El este întotdeauna gata să-și desfășoare puterea în favoarea celor pe care, cu condescendență, îi numește frații Săi. El a devenit Om, pentru a-i mântui, dar și pentru a fi destoinic să simpatizeze cu neputințele lor (Evrei 2.17; 4.15). Dragostea lui Dumnezeu pentru adevăratul David se distinge și din expresiile pe care le folosește când vorbește despre El: este sfântul Lui, alesul Lui (v. 3,19), robul Lui pe care L-a găsit, pe care L-a uns (v. 20). Numai Hristos poate fi numit „cel mai înălțat dintre împărații pământului” (v. 27), iar creștinii au privilegiul de a-L cunoaște încă de acum și de a aștepta cu înflăcărare arătarea Lui (2 Timotei 4.8).

Promisiunea făcută lui David în 2 Samuel 7.13 și reamintită aici, în versetele 24 și 28, este completată de o condiție: dacă descendenții lui vor comite fărădelegea, Dumnezeu nu Se va sustrage de la a-i pedepsi (v. 30-32; 2 Samuel 7.14). Într-un mod regretabil, istoria acestei împărății a lui Iuda este cunoscută ca fiind una tristă. Ajutați de versetul 38 și de următoarele putem observa cum Dumnezeu S-a ținut de cuvânt în ceea ce privește pedepsirea. Toate încercările lui Israel, inclusiv necazul cel mare care încă nu s-a declanșat, sunt consecințele acestei necredincioșii. Cea mai mare durere pentru cei credincioși este rușinea și batjocura care se aruncă asupra Dumnezeului lor (v. 41,45,50,51). „Până când ...?” (v. 46); de câte ori nu a răsunat în psalmi această întrebare neliniștită (de exemplu, în Psalmul 74.10; 79.5; 80.4...)! Deoarece timpul pare lung atunci când suferi (Iov 7.3,4), Dumnezeu, ca răspuns la acest strigăt, „va împlini în grabă cuvântul pe pământ”, scurtând zilele acelea (Romani 9.28 și Marcu 13.20). Și, pentru că pedeapsa nu este ultimul Său cuvânt, Isaia 28.21 o numește: „lucrarea Sa ciudată, fapta Sa neobișnuită”. Potrivit aceleiași promisiuni, Dumnezeu va face ca poporul Lui să se bucure de bunătața Lui pentru totdeauna, în Hristos, Fiul lui David (v. 49; 2 Samuel 7.15...).

Un an care începe este un moment prielnic pentru a face bilanțul. Privind în urmă, cel credincios poate striga cu recunoștință: „Doamne, Tu ai fost locuința noastră...” (v. 1). Ce bucurie și ce siguranță pentru cel credincios să-L aibă pe Însuși Dumnezeu ca „stâncă de locuit” (Psalmul 71.3)! Privind spre prezent, el măsoară scurta durată a existenței sale pământești – optzeci de ani pentru cei mai tari – înainte să se facă auzită pentru fiecare porunca reîntoarcerii în țărână. Și îi cere lui Dumnezeu să-l învețe să-și numere zilele, pentru a căpăta o inimă înțeleaptă (v. 12). Înțelepciunea, potrivit cu Efeseni 5.15,16, ne va ajuta să folosim ocazia (să răscumpărăm timpul, să-l punem în valoare; vezi și Coloseni 4.5). Da, acești ani care trec și vin, să nu-i irosim, ci să-i folosim pentru Domnul (v. 9)! Această „rugăciune a lui Moise, omul lui Dumnezeu”, va fi în gura Israelului pocăit în zilele din urmă. Răscumpărații Domnului Isus însă, care-L cunosc infinita dragoste, pot cere încă de acum: „Satură-ne dimineața (adică la tinerețe) de bunătața Ta, ca să cântăm de veselie și să ne bucurăm toate zilele noastre” (v. 14). Aceasta să fie și rugăciunea noastră în pragul acestui nou an!

Dacă sentimentul pe care-l avem atunci când ne întoarcem ochii spre trecut este unul de recunoștință (Psalmul 90), cel care ar trebui să ne domine când ne îndreptăm privirile spre viitor este unul de încredere în Dumnezeu. Ce mari sunt, într-adevăr, pericolele de ordin moral care-l amenință pe cel credincios! Cine este „păsărarul” (v. 3), cine leul, cine năpârca, cine șarpele ... (v. 13), dacă nu Satan însuși? „Ciuma distrugătoare, ... care umblă în întuneric” (v. 3, 6), nu ne vorbește ea oare de păcat, lucru de altfel cu mult mai grav decât o boală? „Săgeata care zboară ziua” (v. 5) sugerează un astfel de gând rău ivit pe neașteptate în fața unei imagini de pe stradă ori în urma unei lecturi sau conversații îndoielnice. „Groaza din timpul nopții” sunt acele neliniști care ne împiedică să dormim somnul liniștit pe care-l dă Domnul (Psalmul 4.8). Oricare-ar fi însă capcana sau amenințarea, noi avem un loc întărit, un adăpost: Însuși Dumnezeul Atotputernic (v. 1, 2, 9). Să-L imităm și noi pe Acela care, în mijlocul acelorași pericole, a realizat în mod deplin această încredere! Hristos în pustie a știut să-L încurce și să-L „încuie” pe Ispititorul care îndrăznise să citeze din acest psalm. Începând cu versetul 9, promisiunile lui Dumnezeu vin să răspundă rugăciunii Omului desăvârșit. Și noi ne putem bucura de ele, în măsura în care ne punem, ca și Isus, încrederea și „iubirea” în Dumnezeu (v.

14).

Lucrările mărețe ale lui Dumnezeu și gândurile Lui deosebit de adânci sunt inepuizabilele subiecte ale adorării celui răscumpărat (v. 5; comp. cu Psalmul 40.5). Omul care însă nu-L poate recunoaște pe Creator în lucrările Sale este, în ochii lui Dumnezeu, un prost și un nebun (v. 6). Cel rău și cel drept înfloresc și unul și altul (v. 7, 13), dar numai cel drept aduce rod (v. 14). Iarba răsare și înfloarește în anotimpul ei, apoi se usucă și este cosită inclusiv cu floarea ei (v. 7). Astfel este soarta celor răi; ei pier (v. 9; 1 Petru 1.24,25). Cel drept însă se aseamănă cu palmierul sau cu cedrul din Liban (v. 12, 13). Cât timp le trebuie acestor frumoși arbori să ajungă la statura plinătății! Cei dreți sunt sădiți însă în curțile templului lui Dumnezeu și acolo ei prosperă, spre gloria Lui. Psalmul 93 ne aduce aminte că puterea lui Dumnezeu este mai veche (El este „din eternitate”) și mai mare decât puterea Vrăjmașului (v. 3, 4). Valurile ne vorbesc despre agitația lumii (Isaia 57.20; comp. cu Psalmul 89.9: „Tu stăpânești mândria mării; când se ridică valurile ei, Tu le potolești”); putem deci să ne încredem în Cuvântul Lui: mărturiile Sale „sunt foarte sigure” (v. 5). În încheierea psalmului citim: „sfînțenia își are locul în casa Sa”. După cum în casele noastre nu suportăm murdăria, nici dezordinea, să înțelegem că Dumnezeu Sfânt cu atât mai mult nu poate tolera păcatul în casa Sa, care astăzi este Adunarea (citiți 2 Corinteni 6.16...).

Spre deosebire de israelitul din zilele de la urmă, creștinul trebuie să se păzească de orice dorință de răzbunare (Romani 12.17...). El nu suferă mai puțin din cauza răului și a nedreptății care domnesc în această lume, unde mândria (v. 2), răutatea (v. 3), aroganța, lăudăroșenia (v. 4), asuprirea și violența (v. 5, 6) se manifestă în voie. Cel credincios nu poate traversa pământul rămânând insensibil la ceea ce vede aici în fiecare zi. Și, cu cât conștientizează mai mult sfînțenia lui Dumnezeu, cu atât mai mare groază are de rău (Psalmul 97.10). Din acest motiv, Hristos, Omul perfect, a suferit mai mult ca oricine. Priviți-L în Marcu 3.5, „măhnit de împietrirea inimii lor” ... El însuși a fost obiectul supremei nedreptăți (v. 21). Constatarea acestui rău care ne înconjoară stârnește în noi deseori o mulțime de gânduri apăsătoare: Dumnezeu nu vede aceste lucruri? De ce nu intervine? ... Ca răspuns, Domnul rareori ne dă explicații, însă întotdeauna, mângâieri (v. 19). Deschizându-ne ochii asupra răutății lumii, El ne ajută să ne despărțim de ea; aceasta însă cu scopul de a ne atașa mai mult de El însuși și de a avea o speranță mai puternică. Fie ca mângâierile de sus să fie întotdeauna deliciile inimilor noastre!

Puterea lui Dumnezeu în mântuire deșteaptă strigăte de bucurie în cei care sunt obiecte ale mântuirii. Odinioară, pe țărmul Mării Roșii, un popor răscumpărat făcuse să se înalțe către Domnul cântul eliberării. Ce trist, istoria lui Israel încă de la primii ei pași prin pustie ne învață că putem fi martori ai lucrărilor lui Dumnezeu (v. 9) și totuși să nu-l cunoaștem căile (v. 10)! Ea ne arată, de asemenea, că nu numai Faraon cel nelegiuit și-a „împietrit inima” (Exod 8.15,32...), ci că nici Israel n-a întârziat să facă la fel (v. 8). Chiar numele de Masa (ispită; vezi Exod 17.7) și de Meriba (contestație, ceartă) sunt gravate pentru totdeauna în istoria lui (comp. cu Numeri 11.3,34). Astfel de pași greșiți au reperat tristele etape ale traversării pustiei și au servit la a le desemna. Fie ca aceste nume să fie și pe drumul fiecăruia dintre noi ca niște panouri indicatoare care ne avertizează într-un mod solemn! Epistola către Evrei citează și comentează acest psalm care ne stă în atenție (Evrei 3.7...): „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile”. Din inimă trebuie deci să-L ascultăm pe Domnul. Fie ca a noastră astăzi să fie sensibilă la „glasul Lui”, pentru ca a Lui mâine să ne facă să intrăm în glorioasa Sa odihnă!

După ce s-au îndemnat între ei, „să cântăm..., să ne închinăm..., să ne plecăm genunchiul”, în Psalmul 95, credincioșii din Israel invită acum întreg pământul și chiar natura să-i imite: „cântați..., binecuvântați..., închinați-vă înaintea Domnului” (v. 1, 2, 9). Va veni ziua când popoarele păgâne își vor lepăda idolii și când familiile națiunilor vor da Domnului gloria și puterea (v. 7). Pentru a exprima acest elogiu, cei răscumpărați nu așteaptă Împărăția Domnului. „A Lui fie gloria și puterea!” pot striga ei încă de acum (Apocalipsa 1.6). Și aceasta, pentru că nu numai manifestarea gloriilor lui Hristos poate face inima lor să izbucnească în această laudă! Maiestatea, măreția, puterea și frumusețea Împăratului întregului pământ sunt încă nevăzute, ascunse în sanctuarul ceresc (v. 6). Însă mărețul și permanentul motiv al adorării celui credincios este dragostea Mântuitorului: „A Lui, care ne iubește și care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său...” (Apocalipsa 1.5). Acest psalm a fost compus și cântat cu prilejul întoarcerii chivotului, imagine a lui Hristos, în mijlocul lui Israel (1 Cronici 16.23-30). Dar nu pentru a mântui lumea, ci pentru a judeca lumea va fi revenirea Domnului (v. 13; comp. cu Ioan 3.17, 5.22). El va exersa judecata asupra popoarelor cu dreptate (v. 10), cu adevăr și după credințioșia Sa (v. 13; Psalmul 45.3,4).

Acest psalm descrie instaurarea Împărăției în putere și are drept corespondent Isaia 11.4,5 și Apocalipsa 19.6. Tot ceea ce se opune stăpânirii Domnului va fi distrus (v. 3-5), în timp ce inimile tuturor credincioșilor vor fi umplute de veselie (v. 8...). Atunci gloria Domnului va fi nu numai istorisită, ca în Psalmul 96.3, ci și văzută (v. 6), iar locuitorii pământului vor fi în sfârșit în măsură să vadă deosebirea dintre guvernarea exersată prin oameni și dreptatea instaurată de Dumnezeu. Îngerii, numiți în versetul 7 „dumnezei”, atât de mult timp martori ai nedreptății pe pământ, vor asista în sfârșit la triumful dreptății. Îl vor vedea pe Întâiul-născut, Hristos, prezentat de Dumnezeu în lumea locuită și, într-un gând cu sfinții de pe pământ, I se vor închina (Evrei 1.6). Ultimele trei versete au o deschidere către toate timpurile, pentru că Dumnezeu are neîncetat privirea îndreptată asupra celor care-L iubesc, asupra celor „dreți cu inima”. Harul Lui îi numește sfinți și dreți. El așteaptă ca ei să urască răul și să se bucure în El (v. 10, 12; comp. cu Romani 12.9 și cu Filipeni 4.4...). El însuși le va păzi negreșit sufletele și le va lumina fiecare pas (v. 10, 11).

Psalmul 98 începe în același fel cu Psalmul 96, iar Psalmul 99, în același fel cu Psalmul 97. „Cântați Domnului o cântare nouă” (Psalmul 98.1). Cântarea cea nouă este aceea care-L are ca temă pe Hristos în noile manifestări ale gloriei Sale. În zorii Împărăției Sale, atunci când Dumnezeu își va fi făcut cunoscut mântuirea și își va fi descoperit dreptatea (v. 2; Psalmul 97), acest imn va fi intonat în cer și toate făpturile îi vor răspunde acolo în ecou (Apocalipsa 5.9... 13...). Cerul și pământul vor fi la unison; o bucurie universală va răspunde în sfârșit bunătății și credințioșiei lui Dumnezeu (v. 3). „Domnul împărătește”, repetă Psalmul 99 (după Psalmul 97). Odată exersată judecata Lui, gloria Sa își reia „între heruvimi” locul pe care-l părăsise odinioară din cauza nelegiuirii poporului (Exod 25.22; Ezechiel 10). Sfînțenia Sa este proclamată în trei rânduri: Este sfânt...; este sfânt...; Domnul Dumnezeu nostru este sfânt... (v. 3, 5, 9; comp. cu Isaia 6.2,3). Dar acest Dumnezeu „de trei ori sfânt” este de asemenea Cel care iartă (v. 8) și știm că El o poate face fără să Se nege pe Sine, în puterea lucrării de la cruce. Numai atunci mijlocirea lui Moise, a lui Aaron și a lui Samuel își va primi deplin răspunsul, în această iertare care este deja partea noastră în har (Exod 32.11,32; Numeri 16.47; 1 Samuel 7.5; 12.23).

Psalmul 100 este un psalm de mulțumire, invitând „tot pământul” să-L celebreze pe Domnul și să-L slujească cu bucurie. Cu cât mai mult aceste privilegii sunt ale noastre, de vreme ce noi îl cunoaștem pe Dumnezeu ca pe un Tată bun și pe Isus ca pe un Păstor plin de tandrețe (comp. cu sf. v. 3)! Este aceasta pentru noi o bucurie, să-L slujim pe Domnul? Sau, din contră, ne purtăm ca și cum El ar fi un aspru Stăpân al unui jug greu? (Matei 25.24...). Domnul să ne facă să gustăm acum bucuria care însoțește întotdeauna o slujire în ascultare (Ioan 15.10,11),

pentru a putea auzi mai târziu și acest cuvânt deosebit de prețios: „Întră în bucuria Stăpânului tău” (Matei 25.21,23)! Odată cu Psalmul 101 se deschide o nouă serie. Acest prim psalm al seriei este, într-un fel, conținutul declarației publice a Împăratului la instaurarea Împărăției. El expune bazele pe care va așeza din nou guvernarea țării: înțelepciune, integritate, dreptate, separare de rău. Ce contrast între aceste principii simple și ferme și codurile încălcate și complicate ale justiției omenești! Toți supușii împărăției vor fi fost preveniți: perversitatea, defăimarea, mândria, fraudă și minciuna nu vor fi nicidecum tolerate. Ca unii chemați să împărțim împreună cu Domnul, avem răspunderea de a ilustra încă de acum în umblarea noastră principiile Împărăției Sale.

Titlul acestui psalm ne poartă privirea spre Cel Întristat în mod absolut: Isus în suferințele Sale. „Este copleșit și își varsă plângerea”, însă o plângere care nu cuprinde nici nerăbdare, nici murmure; totul este acolo într-o supunere perfectă. O plângere vărsată înaintea lui Dumnezeu, nu înaintea oamenilor! Cine L-ar fi putut înțelege de altfel pe Domnul, chiar dintre ucenici? Versetele 6 și 7 exteriorizează totala Lui singurătate morală aici, pe pământ. Un om se simte cu atât mai singur, cu cât este mai deosebit față de ceilalți. Și Hristos a fost izolat, din pricina perfecțiunii Sale. Deci nu numai în ceasul crucii a probat El această singurătate, ci de-a lungul întregii vieți. Lacrimile l-au fost băutura, partea Lui zi de zi (v. 9). Și n-a fost batjocorit numai în cele câteva împrejurări relatate de evanghelii. El a fost „toată ziua” Obiectul urii vrăjmașilor Săi (v. 8). A cunoscut la cruce această furie a omului împotriva Lui și, cu mult mai cumplit încă, mânia lui Dumnezeu atunci când El ne substituia pe noi pentru a o întâmpina (v. 10). Dar tocmai acest moment a devenit pentru Dumnezeu „timpul să Se îndure” (v. 13) – de Sionul lui Israel, dar de asemenea de toți aceia care cred în El de acum.

Dumnezeu i-a privit din ceruri pe încătușaii lui Satan, dați morții eterne. A auzit gemetele lor (v. 19, 20). A vrut să-i dezlege, pentru ca ei să-L poată lăuda. Și L-a trimis, în acest scop, pe Fiul Său aici, pe pământ. Om adevărat, Hristos L-a implorat pe Acela care putea să îl scape de la moarte (v. 24; Evrei 5.7...). În același verset 24 însă, o mângâiere de excepție vine ca răspuns la „rugăciunea Celui Lipsit” (v. 17). Hristos S-a rugat ca Om, însă a primit răspuns ca Dumnezeu. Și ne este permis și nouă să auzim dialogul minunat care se angajează între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. Ce taină de nepătruns! Cine este deci Acest Întristat, acest Om solitar, copleșit de batjocuri și măsurându-și slăbiciunea? Este Acela „ale Cărui origini sunt din vechime” (Mica 5.2), Acela care a întemeiat pământul și care a desfășurat cerurile! Jumătatea zilelor Sale? Dar anii Săi nu se vor sfârși! Creația va îmbătrâni și va trece; Creatorul însă rămâne pentru totdeauna. El este veșnic Același. Iar Epistola către Evrei, care citează aceste versete, adaugă faptul că Fiul în care strălucește toată gloria lui Dumnezeu este și Acela care a făcut, „prin Sine Însuși, curățirea de păcate” (Evrei 1.2,3,10-12). Ce valoare infinită a unei asemenea lucrări, împlinite de o asemenea Persoană!

Asemeni lui David, să ne invităm și noi sufletul să-L binecuvânteze pe Dumnezeu și să distingă binefacerile Sale fără număr. Ce trist că mai degrabă obișnuim să ținem la zi lista cu tot ce ne lipsește, decât cu ce binefaceri am primit! Cât de nerecunoscători și de inconsecvenți suntem! Nu ni se întâmplă niciodată, de exemplu la masă, să ne plângem de hrana ... pentru care, cu doar câteva clipe înainte, l-am mulțumit Domnului? Mai presus de toate darurile Sale, sufletele noastre sunt chemate să-L mulțumească neîncetat lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre (v. 3). Dacă ne-ar fi dat potrivit cu ceea ce meritau acestea, atunci partea noastră ar fi fost pedeapsa veșnică (v. 10). Dar acum El a îndepărtat aceste păcate la infinit (v. 12), le-a aruncat înapoi la Lui (Isaia 38.17), le-a făcut albe ca zăpada (Isaia 1.18), le-a risipit ca pe un nor (Isaia 44.22), le-a aruncat în adâncurile mării (Mica 7.19) și nu-și va mai aduce aminte de ele niciodată (Isaia 43.25; Evrei 10.17). Înspre „cei care se tem de El”, bunătatea lui Dumnezeu se îndreaptă fără limite (v. 11, 13, 17; comp. cu Isaia 55.7-9). Teama nu mai semnifică deci spaima de mânia Lui, ci este starea de spirit a acelor care au învățat să cunoască mila și îndurarea Sa (v. 8; citiți Psalmul 130.4) și care găsesc aici în fiecare zi noi motive pentru a-L binecuvânta.

Psalmii 104-106 rezumă cele dintâi cărți ale Bibliei: Psalmul 104 celebrează creația, în timp ce Psalmii 105 și 106 readuc în atenție istoria patriarhilor și a poporului Israel. Creația descrisă de Creator: ce subiect și totodată ce Scriitor pentru a-l expune! Regăsim aici lucrarea de șase zile din Geneza 1. În ziua întâi: lumina (v. 2); în a doua: întinderea cerurilor despărțită de ape (v. 2, 3); în a treia: întemeierea pământului, împreună cu strângerea la un loc a maselor lichide și cu apariția regnului vegetal (v. 5-9, 14...); în a patra: așezarea marilor luminători (v. 19, 22); în a cincea: forfota de animale din ape și din văzduh (v. 25, 26, 12, 17); în a șasea, în sfârșit, crearea viețuitoarelor de pe pământ (v. 11, 21...), încununată de cea a omului. Remarcăm însă cum, alături de puterea și de înțelepciunea lui Dumnezeu, accentul este pus aici din nou pe bunătatea Lui. Totul a fost conceput și executat spre bucuria și binele făpturii Sale (v. 11...). Comparând versetul 5 cu Psalmul 102.25, îl putem recunoaște și adora pe Fiul în acest Dumnezeu „foarte mare” (v. 1; Psalmul 145.3: a Cărui măreție „este nepătrunsă”), Autor a toate lucrurile. El era una cu Tatăl în toate planurile Sale și în toată dragostea Sa.

Noi suntem înclinați să acordăm mare importanță muncii omului (v. 23), însă cât de neînsemnată este ea pe lângă lucrările lui Dumnezeu, mărturii fără număr ale înțelepciunii Sale (v. 24)! Și de El întâi, nu de munca omului, depinde orice creatură pentru a trăi (v. 27, 28; Matei 7.11). Să nu atribuim câștigul nostru eforturilor depuse de noi, ci harului Său! Da, „pământul este plin de bogățiile Lui” (v. 24); să știm să le remarcăm și să ne oprim atenția asupra lor! Totuși, omul poate admira creația și se poate bucura de ea fără a-L cunoaște pe Cel care a făcut-o. Câți artiști și filosofi n-au confundat Adevărul cu natura pe care păcatul și-a lăsat pretutindeni amprenta sa murdară! A contempla natura nu-l instruește pe păcătos cu privire la ce este Dumnezeu în sfințenie, în dreptate și în har, după cum, pentru a-L cunoaște de aproape pe un arhitect, nu este de ajuns să-i vizitezi imobilele construite (și câți locatari fără jenă poate le-au devastat!); trebuie să-l fi vizitat pe el, să fi fost informat cu privire la caracterul său, la familia sa, la obiceiurile sale... Să nu uităm însă că nu noi îl descoperim pe Dumnezeu, ci că El Însuși este Cel care Se revelează: Nu simțurilor noastre, pentru că El este Duh (Ioan 4.24), ci sufletului nostru! Nu numai în natură, ci în Cuvântul Său (Psalmul 19)!

Versetele 1-15 din acest psalm fac parte (împreună cu Psalmul 96) din cel numit „întâiul”, înmănat de împăratul David lui Asaf după întoarcerea chivotului (1 Cronici 16.8-22). Privit de aproape, are o singură diferență, însă care cântărește mult. Versetul 15 din 1 Cronici 16 îndemna: „aduceți-vă aminte” de legământul Său, în timp ce versetul 8 din psalmul nostru spune: „El Și-a adus aminte...” Chiar dacă poporul a falimentat și a uitat legământul Dumnezeului său, El Și-a adus aminte de promisiunile Sale către Avraam, Isaac și Iacov (2 Timotei 2.13). Acestea erau tot ce posedau acești oameni ai credinței. În ochii contemporanilor lor, ei nu contau câtuși de puțin: „erau foarte puțini și străini în țară” (v. 12), așa cum sunt astăzi creștinii. Dumnezeu însă veghea asupra lor, așa cum veghează acum asupra noastră (v. 14, 15; de exemplu, Geneza 31.24). Apoi El trimite „un om” care, simbolic, împlinește planurile Sale: Iosif, imagine prețioasă a Domnului Isus. Rob întâi, întemnițat apoi, el a fost eliberat de „stăpânitorul popoarelor”, care l-a făcut domn și cărmuitor peste toate avuțiile sale (v. 17-21). Hristos, mort și apoi înviat prin puterea lui Dumnezeu, va fi pus Domn al întregului pământ și în El se vor împlini toate promisiunile lui Dumnezeu (Fapte 2.36).

Puterea Domnului se desfășoară pe tot parcursul cărții Exod. Găsim acolo întâi minunile Sale în judecată asupra egiptenilor (v. 27-36), iar apoi minunile Sale în har în favoarea lui Israel (v. 37-41). Urgiile cumplite care lovesc Egiptul n-au avut numai scopul de a-l înspăimânta și de a-l pedepsi pe Faraon. Domnul dorea în primul rând să Se descopere poporului Său prin semne și prin minuni (v. 27; Exod 14.31). „El a vorbit” ... și lucrul a sosit (v. 31, 34). Ca în zilele creației, Lui I-a fost suficient un cuvânt pentru a pune în mișcare nenumărați agenți mărunți ai mâniei Sale: muște veninoase (tăuni), țânțari, lăcuste, omizi (comp. cu Evrei 11.3...). Și câtă umilință pentru om să fie învins ... de insecte! Israel părăsește Egiptul după Paști, schimbând mizeria în mari bogății (v. 37). A gemut sub asuprire; Dumnezeu îl face să iasă cu bucurie și în cântec de triumf (v. 43). Cel care a muncit din greu acum va poseda „munca popoarelor” (v. 44; Deuteronom 6.10,11). Și toată această lucrare răscumpărătoare a fost urmarea angajamentului pe care Dumnezeu Și-l luase față de Avraam (v. 42; Geneza 15.13,14). Nimic nu-L poate împiedica pe Dumnezeul cel credincios să-Și îplinească „Cuvântul Lui cel sfânt” (v. 42; Luca 1.72,73).

Lucrarea lui Dumnezeu era singura avută în vedere în Psalmul 105; acolo nu era pusă problema păcatelor lui Israel. Acum Psalmul 106 reia aceeași istorie, începând cu ieșirea din Egipt, subliniind însă responsabilitatea poporului (comp. de exemplu episodul cu prepelețele din Psalmul 105.40 cu cel din Psalmul 106.14,15). Istoria noastră are și ea un dublu aspect: pe de o parte, lucrarea perfectă a harului care ne mântuiește și care apoi se îngrijește să ne conducă în siguranță până la capăt, în ciuda tuturor obstacolelor și a dificultăților (Filipeni 1.6), iar pe de altă parte, mersul nostru, adesea încetinit de întoarceri și pași greșiți. Avem atâta nevoie de Acela care, mai mult decât Moise, stă fără încetare „la spărtură”, mijlocind pentru ai Săi (v. 23; Romani 8.34). „Nu uita niciuna din binefacerile Lui”, ne îndemna Psalmul 103.2. Într-adevăr, uitarea este poarta deschisă spre poftă, iar pofta conduce la răzvrătire (v. 7, 13, 14, 21). Într-o inimă nerecunoscătoare, Satan se află în condiții favorabile pentru a sădi dorințe vinovate. Celui care a încetat să prețuiască darurile lui Dumnezeu va ști să-i prezinte în chip atrăgător lucrurile lumii și, prin acestea, să-și ademenească puțin câte puțin victima pe calea revoltei deschise împotriva lui Dumnezeu. Domnul să ne ajute așadar să fim în fiecare zi „atenți la lucrările Sale minunate” (v. 7)!

În Psalmul 105, verbele exprimau intervenția suverană a lui Dumnezeu: „El a trimis (v. 17, 26, 28), a vorbit (v. 31, 34), a dat (v. 32), a lovit (v. 36), a scos (v. 37, 43)...”. Aici, cum am văzut, gândurile și faptele omului (și ce fapte!) sunt cele puse în evidență: „n-au crezut, ... au murmurat, ... s-au amestecat cu națiunile, ... au slujit idolilor lor, ... au vărsat sânge nevinovat, ... s-au întinat...” (v. 24-39). Ce istorie dezolantă a acestui popor care s-a scufundat din ce în ce mai mult în rău și care a făcut tot posibilul pentru a aprinde mânia Domnului (v. 40)! Ne-am fi așteptat la respingerea sa definitivă. Ei bine, acest rechizitoriu care ne dă fiori se încheie cu victoria harului. Din nou Dumnezeu este Cel care acționează: „El a privit la strâmtorarea lor când le-a auzit strigătele, ... Și-a amintit, ... I-a părut rău, ... a făcut să găsească milă” (v. 44-46). La această îndurare cu totul divină va răspunde o laudă eternă (v. 48). Păcatul din versetul 24 era un țepuș care țintea în mod deosebit inima lui Dumnezeu – „Au disprețuit țara cea plăcută”. Creștini, noi suntem în drum spre o patrie nespus mai plăcută decât Canaanul pământesc: Cetatea cerească, Casa Tatălui. Este ea în ochii noștri plăcută, ... sau disprețuită? Toată umblarea noastră va depinde de aceasta.

Cea de-a cincea carte a psalmilor îi privește profetic pe răscumpărații lui Israel (Iuda și cele zece seminții), strânși în țara lor (v. 3) în „zorii zilei” milenale (Psalmul 108.2). Ei își amintesc în Psalmul 107 de necazurile întâmpinate pe drumul de întoarcere, de strigătele lor de neliniște înălțate către Domnul, de eliberările Sale, precum și de lauda care acum I se cuvine Lui. Într-o manieră generală, aceste patru tablouri surprinse de versetele 4-9, 10-16, 17-22 și 23-32 ilustrează diferitele moduri în care lucrează Dumnezeu pentru salvarea unui suflet (v. 9). Sufletul poate a răătăcit mult timp fără scop și fără odihnă prin pustia aridă a acestei lumi (v. 4, 5; comp. cu Geneza 21.14...). Copleșit de sentimentul goliciunii, a strigat către Dumnezeu și El atunci l-a săturat, l-a satisfăcut și l-a condus la odihna divină (v. 9, 7). Sufletul poate a gemut sub sclavia lui Satan-Asupritorul, în întineric și în fiarele păcatului... (v. 2, 10). Dumnezeu însă a auzit strigătele acestuia după ajutor, l-a eliberat și i-a rupt legăturile (v. 14, 16). Sufletul poate a cunoscut disperarea, atins de boală sau de vreun accident, la porțile morții, rezultat al căilor omului (v. 17, 18) – până când Dumnezeu trimite Cuvântul Său și-l vindecă (v. 20). Putem și noi spune, fiecare în parte, unde și cum ne-a găsit și ne-a mântuit Domnul sufletul?

Mulți oameni nu se gândesc la Dumnezeu decât în momentul încercării. Trebuie atunci să se mai mire de ce le sunt trimise? Asemeni acestor marinari prinși de furtună (v. 23-28), oamenii sunt uneori puși în situații desperate (Luca 8.23...). Dumnezeu vrea prin acestea să-i facă să conștientizeze totala lor neputință și deșertăciunea întregii lor înțelepciuni (v. 27; Psalmul 108.12). Cu ce scop? Ca să-i determine să strige către El. Atât așteaptă Domnul pentru a interveni. La glasul Său, valurile se potolesc (v. 29). Și, în același timp, se liniștește sufletul omului, când consimte să-l încredințeze Domnului cârma pentru a fi condus în portul dorit! (v. 30). Aceste căi ale lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletului au câte un corespondent în viața celui credincios. Resursele terestre din care el se adăpa pot seca (v. 33; comp. cu 1 Împărați 17.7), însă, în același timp, Domnul îl va face să găsească apa vie în locul în care nu o căuta (v. 35; Exod 15.22-25). Ceea ce părea arid și amar va deveni pentru suflet, cu siguranță, un izvor de bucurie și de putere. „Cine este înțelept va lua seama la aceste lucruri și va înțelege bunătățile Domnului” (v. 43). Să fim siguri că toate împrejurările noastre, atât cele dureroase cât și cele plăcute, sunt distribuite prin „bunătatea Lui care rămâne pentru totdeauna” (comp. cu v. 1).

„Mă voi trezi în zori de zi...” (v. 2). Asemeni lui David, să apreciem și noi valoarea acestor prime momente ale dimineții petrecute în comuniune cu Domnul (comp. cu Psalmul 63.1). Experiența arată că, dacă nu știm să profităm de ele, ocazia nu se regăsește ușor în restul zilei. Versetele 5 și 6 ne aduc aminte de două adevăruri pe care nu trebuie niciodată să le pierdem din vedere în rugăciune: În primul rând, că eliberarea și binecuvântarea celui credincios sunt nedespărțite de gloria lui Dumnezeu. Prea adesea uităm de această glorie divină în momentele de rugăciune și suntem preocupați în mod egoist de ceea ce ne privește pe noi. Să căutăm „mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra (Matei 6.33). În al doilea rând, cunoscând dragostea Domnului pentru ai Săi, să nu ne sfiim să facem apel la ea: „pentru ca preaiubiții Tăi să fie scăpați”, spune psalmistul (v. 6; comp. cu Ioan 11.3). Începând cu versetul 6, psalmul (care a început cu v. 7-11 din Psalmul 57) reproduce versetele 5-12 din Psalmul 60. Ele se situează în vremea când Dumnezeu va lua din nou în stăpânire hotarele lui Israel. „El a vorbit în sfîntenia Sa” (v. 7), iar cele dintâi cuvinte ale Sale sunt: „Mă voi bucura...”. Bucuria Domnului este să-i binecuvânteze pe ai Lui și să împartă cu ei moștenirea Sa.

Acest psalm zdrobitor se deschide invocându-L pe „Dumnezeul laudei Mele” (v. 1). Nicio amenințare, niciun subiect copleșitor nu-L împiedicau pe Isus să-Și ridice ochii spre Tatăl și să-L laude. Dimpotrivă, acestea erau pentru El tot atâtea motive pentru a o face. Cum Se apăra El când era „înconjurat cu cuvinte de ură” (v. 3)? „Dar Eu – spune El – Mă rog” (v. 4). Creștini, aceasta ar trebui să fie singura noastră „replică” atunci când vine să ne întâmpine o ostilitate nedreaptă. Dacă noi tăcem – sau mai degrabă dacă vorbim numai cu Dumnezeu – nu va tăcea El și Își va lua rolul să răspundă în locul nostru (v. 1; Romani 12.19). Cu toate acestea, Hristos a fost singur să îndure „așa mare împotrivire...” (Evrei

12.3). Adversarii Săi (care, în originalul ebraic, poartă același nume cu stăpânul lor, Satan) nu numai că Îi fac război „fără temei”, dar – strigă Isus – „Îmi întorc rău pentru bine și ură pentru dragostea Mea” (v. 5). De partea lor trecuse Iuda, vinovat de o nerecunoștință cu atât mai oribilă cu cât fusese obiectul unei afecțiuni mai intime; versetul 8 i se aplică lui în Fapte 1.20 (iar pentru viitor, acest pasaj se raportează la Antihrist). Iată de ce era zdrobită inima Mântuitorului (v. 16)!

„Lucrează pentru Mine, din pricina Numelui Tău”, cere Acela care a fost deja numit în versetul 16 „Cel Întristat și Sărac” (v. 21, 22; comp. cu Ioan 12.28). „Să știe că aici este mâna Ta...” (v. 27). Dumnezeu trebuia, pentru gloria Numelui Său, să-L izbăvească pe Cel care Îl chema. Și aceasta este tema Psalmului 110! Ce contur prinde el după tabloul umilinței Omului durerii! Domnul stătuse „la dreapta Celui Sărac” pentru a-L salva (Psalmul 109.31); acesta a fost trecutul. Pentru prezent, L-a pus să șadă la dreapta Sa, proclamându-Și întreaga satisfacție cu privire la lucrarea încheiată (v. 1; Efeseni 1.20). Și din nou mai târziu – promite versetul 5 – „Domnul, (de) la dreapta Ta, Îi va zdrobi pe împărați în ziua mâniei Sale”. Vrajmașii Lui din Psalmul 109 vor fi puși ca așternut al picioarelor Sale: aservirea acestora va face parte din gloria Sa. Acest psalm este citat nu mai puțin de opt ori în Noul Testament; practic, el servește ca fir călăuzitor întregii Epistole către Evrei (cap. 1.13; 7.17; 10.13...). Acestor promisiuni făcute lui Mesia i se adaugă una care se referă la drumul Său pe pământ (v. 7). Hristos, Om, trebuia să găsească pe pământ câteva clipe, rare, de înviore, care să-L încurajeze și să-L întărească inima (de exemplu, Luca 7.9,44; 9.20; 10.21,39; 23.42)...

Mari sunt „lucrările” Dumnezeului creației (v. 2). Ce să mai spunem însă despre „lucrarea Sa” unică (v. 3), cea a răscumpărării (v. 9)? Cât de „glorioasă și măreață” este ea! Îl adorăm pe Cel care a împlinit-o și, împreună cu apostolul, spunem și noi: „El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dăru, de asemenea, toate împreună cu El”? (Romani 8.32). Nu ne asigură El traiul de zi cu zi? (v. 5). În adevăr, ceea ce face Dumnezeu confirmă ceea ce El este: „plin de îndurare și milos” (v. 4). Meditarea la lucrările Sale ne întărește credința în Cuvântul Său; niciodată acestea nu contrazic rânduielile Sale. Și unele și altele sunt adevărate. Rânduielile Sale sunt sigure (v. 7) și a le practica constituie mijlocul de a dobândi „o bună înțelegere” (v. 10). Cel dintâi pas al omului pe calea înțelepciunii este teama de Dumnezeu. Potrivit versetului 5, teama de Dumnezeu este deopotrivă și singurul mod de a rezolva problema atât de spinoasă a foamei în lume ... însă de asemenea singurul mod la care popoarele nici nu se gândesc. Lauda Domnului „rămâne pentru totdeauna” (v. 10; la fel dreptatea Sa: v. 3; și rânduielile Sale: v. 8). Să știm să întonăm și noi această laudă încă de acum!

Acest psalm se leagă de cel anterior, după cum arată și o aceeași dispunere alfabetică a versetelor (cei doi psalmi sunt în acrostih; litera inițială, în ebraică, a fiecărei părți de verset urmează o ordine alfabetică). Dacă în Psalmul 111 citeam că dreptatea Domnului rămâne pentru totdeauna (Psalmul 111.3), în Psalmul 112, dreptatea celui care se teme de Domnul rămâne pentru totdeauna (v. 3, 9). Versetul 1 continuă și totodată devansează versetul 10 din Psalmul 111. Teama de Dumnezeu, calea înțelepciunii, este de asemenea și cea a binecuvântării. Nu este vorba numai de a pune în practică poruncile Domnului, ci și de a găsi multă plăcere în ele. Aceasta era partea lui Isus, care putea spune: „este desfătarea Mea, Dumnezeul Meu, să fac plăcerea Ta” (Psalmul 40.8; vezi de asemenea Ioan 4.34). Unele persoane poartă întotdeauna frica de a nu afla vreo veste proastă. Teama de Dumnezeu înlătură însă această teamă, de oameni (v. 8) sau de evenimente neplăcute (v. 7). Inima celui care se încrede în Dumnezeu nu este tulburată de ceea ce se întâmplă (Proverbe 1.33); este tare (v. 7), pentru că Domnul o susține (v. 8; comp. cu Ioan 14.1,27b). O inimă tare poate fi însă în același timp și o inimă sensibilă și plină de dragoste. Cel drept este îndurător (v. 5), răspândește și dă săracilor (v. 9). „Este plin de îndurare și milos”, cum este Însuși Dumnezeu (v. 4; comp. cu Psalmul 111.4b și cu Iacov 5.11b).

Câte motive au „slujitorii Domnului” să laude „Numele Domnului” (v. 1)! Ei zăceau odinioară în țărâna morții, pe gunoiul păcatului (v. 7). Dumnezeu însă S-a plecat să privească pământul (v. 6). Să nu uităm niciodată că, oricât de mare-ar fi, El are privirile îndreptate spre tot ce privește pe fiecare făptură a Sa. El a văzut starea lor de totală goliciune. Și, asemeni stăpânului din parabolă, a găsit plăcere să-i invite pe acești săraci și pe acești nevoiași să se așeze la masa harului Său (Matei 22.10; comp. de asemenea cu 1 Samuel 2.8 și cu Luca 1.52,53). Domnul văzuse întristarea poporului Său, auzise strigătul lor, le cunoscuse durerile. Și a coborât să-i elibereze (Psalmul 113.6; Exod 3.7). El i-a făcut să iasă din Egipt cu putere. La porunca Lui, Marea Roșie a fugit, pentru a lăsa să treacă poporul lui Dumnezeu; „Iordanul s-a întors înapoi”, pentru a le deschide calea; stânca a făcut să-i curgă apele, pentru a le potoli setea. Dumnezeu știe unde și cum să facă să țâșnească înviore și viața, pentru a răspunde nevoilor alor Săi. El va face însă o minune și mai mare în favoarea poporului Său Israel, atunci când va schimba inima tare a acestuia într-un izvor de ape, spre binecuvântarea întregului pământ.

Precum odinioară Moise și Iosua, mai târziu rămășița credincioasă a lui Israel va fi aceea care Îi va cere lui Dumnezeu să intervină din pricina gloriei Sale, pentru ca Numele Lui să fie cunoscut de toate națiunile (v. 1, 2; Exod 32.12; Iosua 7.9). Și Domnul va pune în evidență sfidarea care i-a întristat atât pe ai Săi: „Unde este dar Dumnezeul lor?” (v. 2; Psalmul 42.3; Ioel 2.17b; comp. cu Matei 27.43). „Dumnezeul nostru este în ceruri”, răspund cei credincioși, «și înspre El este inima noastră». Cât despre oamenii din lume, de regulă nu ne trebuie mult timp pentru a descoperi ce îndrăgesc ei. Cei mai mulți nu se rușinează cu idoli lor: aceștia sunt argintul, aurul (v. 4), beneficiile artei și ale tehnicii, sunt distracțiile, plăcerile; sunt deopotrivă cântăreții, vedetele sau personalitățile zilei. În ce ne privește, să-L proclamăm și noi pe Dumnezeul nostru și să facem în așa fel încât Numele Lui să fie de acum cunoscut în jurul nostru! Aceasta va fi posibil numai în măsura în care vom căuta gloria Lui, nu a noastră (v. 1), și, de asemeni, când va fi vizibil pentru oricine că noi doar în Dumnezeu ne punem încrederea (v. 11). În contrast cu lauda și cu binecuvântarea pământească din Împărăție (v. 16, 17), noi, creștinii, ne bucurăm de a fi morți împreună cu Hristos și de a avea cu El locul nostru în înviere în locurile cerești.

Această cântare a israelitului întors în țara lui cu cât mai mult poate fi astăzi cântată de răscumpăratul Domnului: „Eram doborât și El m-a salvat ... Tu mi-ai eliberat sufletul de la moarte...” (v. 6, 8)! Amintirea unei asemenea mântuirii îl face pe cel credincios tot mai conștient de drepturile pe care Mântuitorul le are asupra lui. Versetul 8 evocă o triplă eliberare: Dumnezeu ne salvează sufletele, ne susține inimile coplesite de încercare și, de asemeni, ne păzește de cursele și de ispitele în care, fiind slabi, riscăm să cădem. De aceea, fiecare își poate pune întrebarea din versetul 12: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?”. „Iubesc pe Domnul...”, răspunde psalmistul – acestea sunt cele dintâi cuvinte ale psalmului și cel dintâi efect al evangheliei, aflat la baza tuturor celorlalte. Atunci, din prisosul inimii, gura poate proclama Numele Domnului (v. 10; 2 Corinteni 4.13). Există, de asemenea, și alte moduri de a-L mărturisi: „Voi înălța paharul mântuirii ... Îți voi aduce jertfe de mulțumire ... da, înaintea întregului Său popor” (v. 13, 14, 17). Să-l aducem și noi din toată inima aceste jertfe de laudă, „rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (Evrei 13.15)!

Dacă Domnul este prețios în ochii noștri (Psalmul 116), atunci îi vom invita și pe alții să-L adore împreună cu noi. Astfel va fi și cu Israel: odinioară atât de gelos pentru privilegiile lui, plin de dispreț față de națiuni, el însuși le va pofti la lauda universală (v. 1; Romani 10.19; 15.11). Bunătatea și adevărul lui Dumnezeu sunt din nou menționate împreună (v. 2; vezi Psalmul 108.4; 115.1). Ele sunt dubla manifestare înspre oameni a caracterelor esențiale ale lui Dumnezeu: iubire și lumină. Ce subiect inepuizabil de meditație conține așadar acest scurt și prețios psalm (care se găsește dispus chiar la mijlocul Bibliei)! În Psalmul 118, bunătatea Domnului este cea care constituie tema laudei. Înconjurat și amenințat de lumea întreagă, Israel va experimenta că ajutorul omului și al celor mari este zadarnic (v. 8, 9; Psalmul 108.12); numele Domnului va fi singura lui apărare. Cât despre noi, cele care ne amenință, mai presus de orice, sunt poftetele sărmanelor noastre inimi (Iacov 1.14). De nenumărate ori am fost aproape să cădem, dar Dumnezeu ne-a venit în ajutor; ne-a păzit picioarele de cădere (v. 13; Psalmul 116.8). Omul, prin urmare, nu va putea face nimic nici împotriva noastră (v. 6), nici pentru noi (v. 8), pentru că Domnul este tăria noastră (v. 14).

Acest psalm ocupă un loc important între profețiile cu privire la Domnul. Versetul 22, citat în evanghelii și în 1 Petru 2.7, anunță deopotrivă respingerea lui Isus și ce loc îi revine după aceasta. Ce bine ar fi ca ceea ce Dumnezeu a vrut să facă prin și pentru Hristos să fie întotdeauna „minunat în ochii noștri” (v. 23)! Versetele 25 și 26 ne amintesc de intrarea lui Mesia în Ierusalim și de strigătele aruncate de mulțime: „Doamne, mântuiește, Te rog!” (Osana în ebraică). „Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului” (Matei 21.9). Fără voia Lui, cei din poporul iudeu L-au invocat și L-au cinstit în acea zi, așa cum anunțaseră Scripturile. Și Scripturile ar trebui să deschidă astăzi ochii acestui popor. Totuși, vine clipa când această profeție se va împlini cu adevărat. Mesia triumfător va fi atunci primit și aclamat de rămășița credincioasă. La iudei, acest psalm făcea parte din ritualul de Paști. Să fi fost oare acesta imnul cântat de Domnul împreună cu ucenicii, după cină? (Marcu 14.26). Dacă ar fi fost așa, cu ce sentimente să fi rostit El într-un astfel de moment versetele 6, 21, 22 și sfârșitul versetului 27: „Legați ... jertfa până la coarnele altarului”! Psalmul se încheie în același fel cum a început: celebrând bunătatea neschimbată a Domnului (v. 1, 29).

„Ferice de cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc”, le spunea multimilor Domnul Isus (Luca 11.28). Despre această fericire și despre acest privilegiu ne va întreține pe tot parcursul său acest mare psalm. Fericțiți, în adevăr, aceia care sunt integri (cu inima curată, Matei 5.8), care-și găsesc plăcerea în mărturiile Domnului și pentru care hotărârile Lui sunt o desfătare (v. 16)! Dar de două ori mai fericiți sunt aceia care păzesc cu grijă aceste porunci (v. 2, 4, 5, 8) și care umblă în ele (v. 1)! Versetul 9 pune o întrebare profundă. Ea nu are niciun sens pentru tinerii din lume, care disprețuiesc pe față «scrupulele» tânărului credincios; pentru aceia însă care nu mai aparțin lumii, întrebarea este capitală: „Cum își va ține tânărul curată cărarea?”. Răspunsul vine imediat: „Păzindu-se după Cuvântul Tău”. Să reținem și noi acest secret al unei umblări în curăție, la adăpost de păcat împotriva lui Dumnezeu (v. 11), ca și împotriva propriului trup (1 Corinteni 6.18)! Strângând Cuvântul în inimă, gravând acolo pasajele esențiale, precum acest verset 9, vom fi înarmați pentru „ziua cea rea”, în care se va ivi ispita (Efeseni 6.13,17). Pentru că, dacă noi păzim cu grijă învățăturile Lui, Dumnezeul cel credincios ne va păzi cu aceeași grijă. Fie ca acest Cuvânt să locuiască din belșug în noi! (Coloseni 3.16).

De fiecare dată când ne deschidem Biblia, să-l cerem mai întâi Domnului să ne deschidă ochii, pentru a putea discerne în Scripturi lucrurile Sale minunate (v. 18). În același timp însă, să-l cerem să ne abată privirea de la deșertăciune (v. 37) – și cât de multe lucruri acoperă acest cuvânt! Pentru că este cu neputință să-ți găsești plăcerea în același timp și în Cuvânt și în lucrurile acestei lumi, de exemplu, dragostea pentru bogății (v. 36; citiți Luca 16.13). Un alt obstacol care prea adesea ne închide Scripturile este o conștiință rea. Și cum ne-ar putea bucura ceva care ne mustră? Trebuie mai întâi să ne mărturisim vina sau starea. „Ți-am istorisit căile mele” – spune psalmistul. Și abia după aceea el poate adăuga: „învață-mă...” (v. 26, 33; Psalmul 32.5,8), fă-mă să înțeleg... (v. 27), dă-mi pricepere... (v. 34) – toate rugăciuni plăcute Domnului. Mărturiile Lui sunt „sfătuitorii mei” (v. 24). Din nou trebuie să mă las sfătuit de acestea! De remarcat, de asemenea, evoluția din versetele 30, 32 și 35. Credinciosul a ales calea credincioșiei; și-a propus să alerge pe ea, iar pentru aceasta îi cere lui Dumnezeu să-i lărgească nu calea, ci inima, astfel încât Obiectul afecțiunilor sale să-l atragă cu mai multă putere (Filipeni 3.14); în sfârșit, el contează pe Dumnezeu pentru umblarea pe această cale.

Cuvântul lui Dumnezeu reglementează întreaga viață a celui credincios. Astfel, Cuvântul îi permite acestuia să răspundă, când este nedreptățit, nu neapărat prin vorbe, ci prin răbdarea și prin încrederea pe care le-a învățat din el (v. 42). Deoarece este „Cuvântul adevărului” (v. 43), el dă omului lui Dumnezeu siguranță și autoritate, când vorbește, și o sfântă libertate în umblare. De ce suntem deseori atât de timizi în mărturia pe care o dăm în jur? Tocmai pentru că ne lipsește mult din forța și din convingerea lăuntrică pe care le transmite Cuvântul adevărului crezut, iubit și cercetat. „Hotărârile Tale mi-au fost cântări...” (v. 54). Ce Domn avem noi! Despre ce șef de stat, fie el cât de bun, s-ar putea spune că dispozițiile lui sunt motiv de bucurie pentru cel care trebuie să se supună? Versetele 57-64 îl dezvăluie pe cel credincios preocupat să-și conformeze umblarea după voia Domnului: „M-am gândit la căile mele...” (v. 59) – spune cel credincios – și după aceea „mi-am întors pașii”. De câte ori însă, în mod trist, facem tocmai opusul! Să reținem, de asemenea, versetul 63: „Sunt tovarășul tuturor celor ... care păzesc rânduielile Tale” (vezi v. 79 și v. 115)! Noi pe cine avem în tovarășia noastră? (Proverbe 13.20).

Cererea din versetul 17 a fost împlinită. „Tu i-ai făcut bine slujitorului Tău” (v. 65) – însă într-un fel la care psalmistul nu se aștepta: prin smerire. „Este bine pentru mine că am fost smerit”, recunoaște el (v. 71). De ce? Pentru că, „mai înainte de a fi umilit, rătăceam” (v. 67). Păstorul cel Bun S-a văzut nevoit să recurgă la acest mijloc dureros, pentru a-și aduce înapoi pe cale oaia rătăcită. Sufletul însă a făcut totodată o experiență și mai importantă: a învățat să-L cunoască pe Dumnezeu; de acum nu mai are nevoie să înțeleagă, pentru că știe că dragostea Lui este statornică. „Știu – spune el – că din credincioșie m-ai smerit” (v. 75). Pentru nomazii din deșert, confecționarea unui burduf din piele impune o pregătire meticuloasă. Burduful este expus la fum, pentru ca pielea lui să-și piardă gustul acru și mirosul de proveniență, care ar denatura puritatea apei. Tot așa este și cu creștinul (v. 83). Focul încercării trebuie să treacă peste el cu scopul de a-l îndepărta acreală sau rigiditatea naturală și pentru a-l face bun pentru slujbă. „Măinile Tale m-au făcut și m-au întocmit; dă-mi pricepere...” (v. 73). Ce fericită rugăciune a celui răscumpărat! «Da, Doamne, modelează-mi și duhul, prin mijloacele pe care Tu le-ai ales, și fă-mă flexibil și supus voii Tale!»

Oricât de tare să fi fost întemeiat pământul (v. 90), Cuvântul lui Dumnezeu a fost și mai tare. Ce fericire că, într-o lume în care totul este nesigur, unde «febrila activitate a omului decăzut se etalează în gânduri care vor pieri în totalitate, putem cunoaște gândurile eterne ale lui Dumnezeu și ne putem încrede în promisiunile Sale de neclintit!» Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Sale nicidecum nu vor trece (Matei 24.35). De altfel, întreaga creația nu are decât un singur scop: „toate îți sunt slujitori...” (v. 91). Acesta este și privilegiul nostru, de a-L sluji pe Domnul, dar să o facem cu înțelepciune și din toată inima. Hristos singur a împlinit cu adevărat versetele 97-112. El înțelegea „mai

mult decât bătrâni”, pentru că respecta rânduielile divine, în timp ce bătrânii se limitau numai la a-i învăța pe alții (v. 100). Era mai înțelept decât toți vrăjmașii care-l întindeau curse (v. 110; Matei 22.15-34). Cine s-ar aventura să se deplaseze noaptea, fără lampă, pe un teren presărat cu obstacole? În întunericul acestei lumi, printre cursele întinse de cei răi pregătiți de atac (v. 110, 95), Cuvântul este această lumină absolut necesară pe cărarea noastră (v. 105). Să nu ne temem să facem uz din plin de el, pentru a privi unde ne vom așeza picioarele!

Cuvântul, care este lumină pe cărarea mea, îmi arată, de asemeni, și cât de gros este întunericul din jurul meu. El mă face să-mi fie groază de răutate și de ipocrizie. Cu siguranță, fără această măsură divină aș putea să mă înșel și astfel să numesc bine ceea ce este rău, iar adevărul ceea ce este minciună. În schimb, Cartea gândurilor lui Dumnezeu mă învață să privesc lumea și tot ce este în ea exact așa cum o privește El Însuși. „Dă-mi pricepere”, repetă cel credincios (v. 34, 125, 144, 169). Priceperea este considerată de obicei ca fiind un dar natural. Această rugăciune însă ne arată că ea poate fi dobândită – pentru că numai Cuvântul dă adevărata pricepere (v. 130)! „Eu sunt slujitorul Tău...”, declară psalmistul, hotărât să cunoască voia lui Dumnezeu (v. 125). Și această voie se exprimă sub diferite forme în Cuvântul Său: lege, porunci, rânduieli, învățăături, mărturii, hotărâri, judecăți, ... – cuvinte care nu sunt sinonime. Cât despre creștin, Cuvântul nu i se impune sub o formă legală. Ascultarea sa decurge din dragostea pe care o arată nu numai pentru mărturiile minunate ale Domnului (v. 113, 127), ci pentru Însuși Numele Său (v. 132).

Dreptatea lui Dumnezeu, nota dominantă a versetelor 137-144, nu este nicidecum un subiect de spaimă pentru cel care se teme de Domnul, care umblă în lumina Sa și care, de asemenea, cunoaște bunătatea Sa (v. 149, 159). Într-o lume nedreaptă, credinciosul își găsește plăcerea să celebreze această dreptate a lui Dumnezeu care, ca și bunătatea Sa, rămâne pentru totdeauna (v. 142, 144). „Cuvântul Tău este foarte încercat” (v. 140). «Cu cât îl puneți mai mult la probă», a spus cineva (precum aurul în cuptor), «cu atât el își arată mai mult puritatea». Versetul 145 și cele care urmează exprimă totala dependență a celui credincios. „Fă-mă să trăiesc...”, cere el aici în patru rânduri (v. 149, 154, 156, 159; vezi și v. 25, 40, 88, 107). Dumnezeu este Acela care dă viața și tot El este și Cel care o păstrează și o întreține. Această rugăciune privește însă în primul rând sufletul celui răscumpărat. „Fă-mă să trăiesc după Cuvântul Tău”. Pentru că „omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4.4; Deuteronom 8.3). Să reținem bine versetul 160: „Tot Cuvântul Tău (sau Suma Cuvântului Tău) este adevăr...”! Biblia nu se constituie ca un ansamblu de adevăruri din care fiecare alege ce îi convine. Ea formează un tot inseparabil pe care îl primim sau îl respingem; este în întregime Adevărul (Ioan 17.17).

Credinciosul, persecutat fără motiv de cei mari, are frică, însă nu de aceștia, ci de Cuvânt, temându-se ca nu cumva să-i fie neascultător (v. 161). Și totuși, Cuvântul este bucuria lui (v. 162). Cuvântul Dumnezeului nostru să fie și pentru inimile noastre o comoară! Bogățiile nepuizabile sunt ascunse în el, dar le descoperă numai acela care face din acest Cuvânt regula vieții sale. Începând prin a primi, vom putea apoi să aducem: versetul 171 ne amintește că lauda este rodul unei inimi instruite de rânduielile divine. Bine hrăniți de acestea, vom ști apoi să-l vorbim Domnului, să-L adorăm cu pricepere, dar și să vorbim cu putere, în jurul nostru, despre tot ce va face subiectul meditațiilor noastre (v. 172; comp. cu Efeseni 5.11). Cele din urmă versete ale psalmului sunt totodată și cele care-i fac rezumatul, permițându-ne acum să desprindem gândul său central. Israel va fi adus, prin necaz, la a-și recunoaște rătăcirea (v. 176). În întristare, el va fi învățat să iubească legea Domnului (v. 163, 167, 174), să i se supună (v. 165-167), să urască răul (v. 163) și, de asemeni, să nu aștepte mântuirea decât de la Dumnezeu (v. 166). Înainte să intervină eliberarea finală (v. 174), în el va fi fost deja produsă restabilirea lăuntrică, fapt ce îi va permite lui Dumnezeu să acționeze în favoarea alor Săi și să-i introducă în binecuvântarea Împărăției.

Constituiți ca cincisprezece cântări ale treptelor, Psalmii 120-134 prezintă în mod ascendent eliberarea și restabilirea rămășiței lui Israel. Psalmul 120 îi găsește pe acești credincioși în captivitate printre națiuni și ne ajută să le auzim suspinul. Ei suferă pentru că a trebuit să locuiască „cu cei care urăsc pacea” (v. 6). Creștinii, să putem înțelege și noi mai bine cât de mult se împotrivesc lumea lui Dumnezeu și, în consecință, copiilor Săi! Ea nu cunoaște pacea; cu atât mai mult, nu o poate oferi. Ce le spune însă Domnul alor Săi? „...Vă dau pacea Mea. Eu nu vă dau cum dă lumea” (Ioan 14.27). Întorcându-și privirile de la scena întristării, credinciosul din Psalmul 121 și le ridică spre munți (Sionul, obiect al speranței sale: vezi Psalmul 87.1,2). Ajutorul lui însă vine și mai de sus, de la Creatorul care a întemeiat acești munți. Dumnezeu răspunde la această încredere prin emoționante promisiuni personale (v. 3-8). Orice credincios îl poate auzi pe Domnul adresându-i-le lui. El se află în lume, dar acolo va fi păzit (verb repetat de șase ori) pretutindeni și întotdeauna ca răspuns la această rugăciune a Mântuitorului său: „Nu cer să-i iei din lume, ci să-i păzești de rău” (comp. v. 7 cu Ioan 17.15).

Dragostea pe care israelitul o încearcă pentru Ierusalim este o imagine a dorințelor și a afecțiunilor creștinului pentru Adunare, care este atât de dragă inimii lui Hristos. Mergem noi cu bucurie (v. 1), încă de acum, în locul unde El a promis prezența Sa, pentru a glorifica acolo Numele Lui (comp. cu v. 4)? Să reținem promisiunea din versetul 6: „Cei ce Te iubesc vor prospera”. Dragostea pentru Adunare este așadar un izvor de prosperitate spirituală. Cum se manifestă această dragoste? Rugându-te pentru pacea ei! Urmărind binele ei sub toate aspectele (v. 6-9)! „Pacea să fie între zidurile tale”, ne spune versetul 7, de aceea să nu uităm că liniștea este asigurată prin despărțirea de lume, reprezentată aici prin ziduri. Psalmul 123 ne învață dependența. Cel credincios își ridică ochii spre Dumnezeul său cu sentimentul că toate resursele sunt în El (comp. cu 2 Cronici 20.12). Aici nu posedă niciun drept; totul este har. Din partea oamenilor, la ce să se aștepte? Doar la a fi săturat peste măsură de disprețul și de batjocurile celor care se află în largul lor aici, pe pământ (v. 3, 4; 1 Corinteni 4.13). El însă este capabil să îndure aceste lucruri, dacă-și îndreaptă privirile credinței spre Mântuitorul lui din ceruri (v. 1; Psalmul 141.8). Curând, această credință își va schimba priveliștea. Astăzi săturată de dispreț, mâine va fi săturată de chipul Său (Psalmul 17.15).

Psalmii 120-123 ne-au descris poporul sub asuprire. Psalmii 124 și 125 ne fac să asistăm la eliberarea lui. Credinciosul repetă cu plăcere că aceasta este numai prin intervenția Domnului. Fără ea, ar fi fost înghițiți (Psalmul 124.3), înecați (v. 4, 5), devorați (v. 6). Dar, dacă Dumnezeu este „pentru noi”, ce pot face cei care sunt „împotriva noastră”? (v. 2; Romani 8.31). Domnul știe să-i scape pe ai Săi din teribilul laț al păsărilor (v. 7). Păsărarii corespund, din punct de vedere profetic, Antihristului și Asirianului, agenți ai lui Satan împotriva rămășiței lui Israel. Pentru noi, ei îi evocă pe vrăjmașii sufletelor noastre. Dacă ne punem încrederea în Hristos, El ne va face să scăpăm de plasa lor, adică de „păcatul care ne înfășoară așa de lesne” (Evrei 12.1; Psalmul 91.3). Iar această încredere este exact prima notă a Psalmului 125 – încrederea în Cel care are puterea să ne păzească, fără de care ne-am poticni (Iuda 24). Sprijinindu-ne pe Domnul, nu ne vom clătina (v. 1). Pentru a merge bine nu este însă suficient ca picioarele noastre să fie ferme, ci trebuie, de asemenea, ca drumul nostru să fie drept. Să nu-i imităm pe „cei care se abat pe căile lor sucite” (v. 5) și, de asemeni, să ne amintim că, înainte de a se manifesta în umblare, dreptatea trebuie să-și aibă locuința în inimă (v. 4).

Ca unii care se trezesc dintr-un groaznic coșmar, credincioșii vor fi incapabili la început să conștientizeze eliberarea lor neașteptată. Curând însă vor răsună cântece de bucurie, cărora popoarele le vor răspunde în ecou: „Domnul a făcut lucruri mari pentru ei!” (v. 2; Psalmul 14.7). Lacrimile lor – am putea spune – vor fi stropit brazdele unui bogat seceriș (v. 5). Așa a fost pe pământ lucrarea Domnului Isus (v. 6). El a urmat drumul crucii plângând. „Dar, dacă moare – spune Ioan 12.24 – aduce multă roadă”. El va apărea triumfător, purtând rodul muncii sufletului Său: răscumpărării Lui, snopii Săi prețioși strânși la piept. Psalmul 127 ne aduce aminte că orice lucru am întreprinde este sortit eșecului, dacă nu are de la început aprobarea Domnului. O activitate, deși poate părea bună și că ar merita mult timp și eforturi, nu va duce la nimic, dacă nu a lucrat El acolo (comp. cu Ioan 15.5b). Activitatea pașnică și plină de încredere a creștinului, urmată de un somn liniștit, contrastează cu agitația febrilă și ambițioasă a oamenilor acestei lumi (Eclesiastul 2.23). Versetul 1 le amintește îndeosebi tinerilor care se gândesc la căsătorie (să-și zidească casa lor) de nevoia de a fi călăuziți de Domnul, pentru a avea apoi binecuvântarea Sa.

„Ferice de oricine se teme de Domnul, ... vei fi fericit și-ți va merge bine” (Psalmul 128.1,2). Omul ar vrea să inverseze lucrurile. Își închipuie că ar ajunge la fericire îmbunătățindu-și situația materială. Dar mizeria lui este în primul rând de ordin moral. Omul este nefericit pentru că este păcătos. Să înceapă prin a se întoarce la Dumnezeu, pentru a se teme de El și a umbla pe căile Lui! (v. 1). Atunci va vedea binecuvântarea extinzându-se peste tot ce este cu privire la el. „Evlavia este de folos la toate...” (citiți 1 Timotei 4.8). Aceasta nu semnifică faptul că vom avea o prosperitate care constă în a ne satisface poftele, ci că vom avea bucuria liniștită, aici, pe pământ, a favorii divine (vezi Psalmul 37.4). Psalmul 129. Din „tinerete”, în Egipt, Israel a suferit o aspră asuprire, însă nimic nu o va egala pe cea care va fi partea sa sub jugul lui Antihrist. Dar Hristos, luând chip de Rob, S-a identificat mai dinainte cu suferințele poporului Său (comp. v. 3 cu Matei 27.26). Domnul însă este și drept (v. 4), astfel că cei răi vor fi smulși (v. 6); ei nu vor face parte din snopii strânși cu bucurie de marele Secerător (v. 7; Psalmul 126.5,6) și nu vor avea nicio parte la binecuvântarea Împărăției (v. 8).

Nu asuprirea din Psalmul 129, ci sentimentul păcatului a așezat sufletul celui drept în „adâncuri” (Psalmul 130.1). Cu toate acestea – atât de jos cât se simte – el poate de acolo să-L cheme întotdeauna pe Dumnezeu. „La El este belșug de răscumpărare” (v. 7). Versetul 4 ne uimește poate. Ni se părea că iertarea are ca efect mai degrabă risipirea temerii. Este însă invers! Cunoașterea harului sensibilizează profund conștiința; pentru că noi ne măsurăm grozăvia situației noastre prin efortul făcut de Mântuitorul nostru pentru a ne salva din ea (citiți Romani 6.14 și 1 Petru 1.17b-19). În Psalmul 131 vedem cum încercările unui credincios contribuie în mod util la a-i smeri și zdrobi voința proprie (v. 1). Dumnezeu le îngăduie, iar el trebuie să l se supună. După ce i s-a luat ceea ce iubea, sufletul lui este ca „întărcat” (v. 2). El seamănă cu un copilăș privat dintr-o dată de laptele mamei, însă întotdeauna lângă mama lui. Pe moment, el nu poate înțelege că aceasta este o condiție pentru creșterea lui. Tot astfel, Domnul găsește cu cale uneori să ne ia ceea ce ne părea prețios și absolut necesar, pentru a ne obliga să așteptăm totul numai de la El (v. 3; recitiți Psalmul 130.5-7).

Această frumoasă cântare evocă ziua când împăratul David a urcat chivotul la Ierusalim (2 Samuel 6.17). Mai târziu, cu prilejul consacrării Templului, Solomon avea să-și încheie rugăciunea cu versetele 8-10 (2 Cronici 6.41,42). Din punct de vedere profetic, acest psalm corespunde instaurării împărăției mileniale. Dumnezeu va intra în odihna Sa (v. 14); lumea întreagă va fi binecuvântată și se va bucura (v. 15, 16); Hristos, adevăratul Fiu al lui David, va primi o coroană universală (v. 17, 18). Promisiunile necondiționate ale lui Dumnezeu se vor împlini în El, prin El și pentru El. Dar, să remarcăm cu atenție, acestea sunt consecința „tuturor necazurilor lui” (v. 1; comp. cu 1 Cronici 22.14; David este o imagine a lui Hristos, Împărat respins, în timp ce Solomon îl reprezintă pe Mesia în glorie). De aceea, pentru că Hristos a suferit, El va fi și preamărit; și, pentru că a cunoscut aici, jos, munca dureroasă a sufletului Său, pământul se va bucura de odihna lui Dumnezeu. Să apropiem, respectiv, versetul 2 de 11, versetul 5 de 13, versetul 8 de 14, versetul 9 de 16, versetul 10 de 17 și 18. Constatăm că acel credincios care are pe inimă gloria lui Dumnezeu obține punct cu punct împliniri care depășesc toate speranțele lui. El are de-a face cu Acela care poate face infinit mai mult decât tot ce cerem sau gândim noi (Efeseni 3.20).

Versetul 1 din Psalmul 133 ar trebui să-și poată găsi întotdeauna aplicație în Adunare și în familiile noastre. Este așa în această privință? Când frații locuiesc împreună în unitate, este un lucru bun și plăcut pentru ei, însă întâi de toate pentru inima Tatălui. Membrii familiei lui Dumnezeu sunt uniți între ei pentru că sunt legați de Aceeași Persoană, Hristos; ei formează un fel de margine a veșmintelor Lui: cea care este evidentă la El, aici, pe pământ (comp. cu Exod 28.33,34). El este în cer, adevăratul Aaron, Marele Preot; însă a dat Duhul Său care, asemeni „untdelemnului prețios”, coboară asupra fraților strânși acolo unde Dumnezeu a poruncit binecuvântarea eternă (v. 3; Fapte 2.33; Efeseni 4.2-4). Odată cu Psalmul 134, cel din urmă psalm al treptelor, răscumpărării poporului pământesc au ajuns la cea mai înaltă dintre cele cincisprezece trepte simbolizate prin tot atâtea cântări. Ei și-au atins țelul dorit cu atâtea înflăcărare: au trecut porțile Ierusalimului (Psalmul 122.1,2); se află în Casa Domnului. Curând, răscumpărării Domnului vor atinge ținta cerească: Casa Tatălui. Dar „acolo nu va fi noapte”, revelează Apocalipsa 21.25. Și nicio îndemnare să aducă laude nu va fi necesară acolo. Acestea vor țâșni spontan din toate inimile, când îl vom vedea pe Isus față în față.

Dacă Psalmul 134 ni-i înfățișa pe slujitorii Domnului laudându-L în Casa Lui, Psalmul 135 ne prezintă tema laudei lor: mărețul Nume al Domnului. În Psalmul 133 era bine și plăcut ca frații să locuiască uniți împreună. Aici, în versetul 3, Domnul însuși este Cel găsit bun și plăcut. Închinătorul „a gustat că Domnul este bun” (1 Petru 2.3). Oricât de scumpă ar fi comuniunea cu frații, nimic nu poate înlocui în suflet savoarea dragostei Domnului. Oare numai pentru a ne întâlni cu alți creștini ne strângem în adunare? Sau mai degrabă pentru a ne bucura acolo de prezența binecuvântată a Domnului? Domnul și l-a ales pe Israel – ca de asemenea pe fiecare răscumpărat – „ca o comoară deosebită a Lui” (v. 4; comp. cu Matei 13.44) și, pentru a-i câștiga sufletul, a pus în lucru mijloacele cele mai puternice (v. 5-12). Menționați după un asemenea Dumnezeu, ce zadarnici și ridicoli apar idolii lumii! Și ce de plâns sunt „cei care se încred în ei!” (v. 18). A-L binecuvânta pe Domnul, care a devenit pentru noi Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, este privilegiul tuturor celor care se tem de El (v. 20; Efeseni 1.3).

Toate căile lui Dumnezeu cu privire la făptura Sa au un singur și același motiv: bunătatea Lui care rămâne pentru totdeauna. Ea se vede în primul rând în „minuni mari” împlinite în favoarea omului, chiar înainte ca acesta să fi existat, atunci când Dumnezeu crea mediul propice vieții și existenței lui (v. 4-9) – așa cum o mamă, înainte de nașterea copilului, pregătește cu grijă cadrul în care acesta urmează să fie primit, precum și toate obiectele care-i vor fi necesare. Începând cu versetul 10 putem vedea strălucind dragostea lui Dumnezeu în lucrarea răscumpărării. Ea este ilustrată prin ieșirea din Egipt și intrarea lui Israel în Canaan. „Și-a amintit de noi în înjosirea noastră”, pot cânta toți răscumpărării cu recunoștință (v. 23). Expresia „Bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna” apare în mod surprinzător și la sfârșitul versetelor 10, 15, 17-20. Să nu uităm însă că până și pedepsirea celor răi este legată de planurile dragostei lui Dumnezeu pentru ai Săi, ca și binecuvântarea lumii viitoare. Așa se explică, de asemenea, teribilele versete 8 și 9 din Psalmul 137. Oamenii vorbesc de „bunul Dumnezeu”

cu prea multă nesocotință. De ar putea să reflecteze la semnificația acestui adjectiv, confirmată de mărturii atât de răsunătoare, ... și apoi să răspundă la o asemenea iubire!

Aici începe o penultimă serie de psalmi, cei mai mulți dintre ei ai lui David. Ei reiau istoria restabilirii finale a lui Israel, de la aservirea printre națiuni (Psalmul 137), traversând necazul, până la eliberare și, în Psalmii 145–150, până la lauda universală. Începutul Psalmului 137 reamintește de captivitatea din Babilon. Cum ar fi putut sărmanii deportați să cânte la comandă și să se bucure sub jugul asupritorului? Nu este bucurie pentru ei departe de Ierusalim! Cei care le-au luat totul nu le-au putut șterge din amintire Ierusalimul. Tot așa și noi, prieteni credincioși, ca străini într-o lume vrăjmașă, nu vom găsi nimic pentru inimile noastre, dar noi posedăm în Hristos o bucurie pe care nimeni nu ne-o poate lua (Ioan 16.22). Să nu uităm nicicând cetatea cerească (v. 5)! În Psalmul 138, credinciosul, în ciuda „înjosirii” lui (v. 6), cântă din toată inima și se închină plecându-se spre Ierusalim (conf. v. 2 și 1 Împărați 8.47...). „Tu m-ai ascultat” (v. 3), poate spune el apoi, deși împrejurările în care se află nu s-au schimbat încă cu nimic. Dumnezeu însă i-a întărit sufletul. Și aceasta este puterea care contează pentru cel credincios (Efeseni 3.16)! Dumnezeu va duce la bun sfârșit totul cu privire la noi (v. 8), dar nu prin nimicirea rasei celor răi (sf. Psalmului 137), ci prin întoarcerea Domnului.

„Dumnezeu este lumină” (1 Ioan 1.5). „Și nicio făptură nu este ascunsă înaintea Lui...” (citiți Evrei 4.13). Este de nesuportat pentru un păcătos să simtă această sfântă privire îndreptată continuu asupra lui, dându-i pe față gândurile cele mai intime și dezvăluindu-i cele mai tainice motive! El nu are la început decât o singură idee: să fugă de acest cumplit fascicul de lumină. Dar lumina explorează întunecimile unde el caută să se ascundă (v. 11), îl însoțește până la capătul lumii, răzbătând până în trecutul lui cel mai îndepărtat (Geneza 3.8; Ioan 3.19). Pentru că este o nebulă să gândești că poți scăpa de Dumnezeu! Și o altă nebulă este să se ascundă ... de Cel care vrea să ne asigure fericirea. Când sunteți bolnav, nu vă gândiți să-i ascundeți doctorului nici cel mai mic simptom. Știți bine că aveți interesul, pentru a fi vindecați, să-i spuneți tot ce simțiți. Pentru ce să acționați altfel atunci când Dumnezeu vrea să vă salveze sufletul sau să vă elibereze de un păcat? Mărturisiți-l toate aspectele răului care vă subjugă. Lăsați lumina Lui să vă cerceteze conștiința. Fie ca rugăciunea voastră să fie cea din versetele 23 și 24: „Cercetează-mă, Dumnezeule”, și din nou cercetează-mă! Pune totul în ordine în viața mea. Nu mă lăsa să pornesc pe „vreo cale a întristării”. Însă „condu-mă pe calea eternă”!

Acest psalm ne permite să întrevădem cât va avea de suferit rămășița credincioasă în timpul greu al necazului celui mare. Harul lui Dumnezeu ne-a păzit, până acum, de prigoană în țara noastră. Dar uneori este bine să ne punem această întrebare: dacă mâine va trebui din nou să sufăr pentru că sunt creștin, aș mai dori eu atunci să port acest nume? De altfel, niciodată să nu uităm că avem de-a face neîncetat cu vrăjmași cu atât mai periculoși, cu cât ne sunt mai familiari. Despre acest om rău, violent (v. 1), care se gândește la rău (v. 2), care-și ascute limba ca un șarpe (v. 3) și care încearcă să-mi împiedice pașii (v. 4), epistola către Romani îmi relevă un lucru înspăimântător: el locuiește în propria mea inimă (Romani 3.13; 7.17). Dar aceeași epistolă conține, dacă am putea spune așa, invitația la decesul lui (citiți Romani 6.6). Moartea m-a scăpat de „omul cel vechi”; deci nu mai trebuie să mă lupt cu el, ci să-l socotesc ca răstignit împreună cu Hristos. Cât despre vrăjmașul din afară, Satan, tot Dumnezeu mă apără de el. „Domnul Dumnezeu este tăria mântuirii mele, – spune cel credincios – Tu mi-ai acoperit capul în ziua bătăliei” (v. 7). „Coiful mântuirii” este o piesă indispensabilă a armurii complete a lui Dumnezeu (Efeseni 6.17).

Niciodată nu-L vom plictisi pe Domnul vorbindu-L. Dimpotrivă, rugăciunea unui credincios este o mireasmă plăcută pentru El (v. 2; comp. cu Apocalipsa 5.8sf.). Dar, vai, din gura noastră pot ieși, de asemenea, cuvinte amare! Fără ajutor de sus, nimeni nu-și poate stăpâni limba (Iacov 3.8,9). „Pune, Doamne, o strajă gurii mele”, cere aici omul lui Dumnezeu. Totuși, gura nu face altceva decât să traducă ceea ce clocotește în inimă (Psalmul 39.1-3). Inima de asemenea trebuie „păzită” cu atenție, pentru a nu fi înclinată spre vreun lucru rău (v. 4). În ce privește mustrarea, să știm să o privim nu ca pe o lovitură dată amorului propriu, ci ca pe o favoare, ca pe „un untdelemn minunat”, păstrat de Domnul pentru ai Săi (v. 5; comp. cu 2 Samuel 16.5,10; Galateni 6.1). Psalmul 142. Urmărit de Saul, David se ascunde în peștera Adulam (1 Samuel 22; Psalmul 57). Împreună cu tovarășii lui, rătăcește „în pustiuri și în munți și în peșteri și în crăpăturile pământului” (Evrei 11.38). Orice refugiu omenesc este pierdut pentru el (v. 4). Însă credința pe care o are îi permite să strige: „Doamne, ... Tu ești scăparea mea” (v. 5). „Cei drepti mă vor înconjura” (v. 7). Hristos, adevăratul David, îi va introduce, împreună cu El, în glorie, pe aceia pe care i-a îmbrăcat în propria Sa dreptate.

„Ascultă-mi rugăciunea, ... – strigă cel credincios din adâncul necazului – nu-mi ascunde fața Ta, ... răspunde-mi”. Ce contrast între această neliniște și siguranța plină de pace pe care o poate avea astăzi creștinul! Cel credincios este sigur că are întotdeauna acces, prin Isus, la Tatăl (Evrei 4.16). Și totuși, ar trebui să fie în sufletele de o aceeași puternică dorință de comuniune: „sufletul meu însetează după Tine, ca un pământ uscat” (v. 6; comp. cu Psalmul 63.1). Da, în fiecare zi, chiar de dimineață, am nevoie să aud nu numai Cuvântul lui Dumnezeu, ci bunătatea Lui, deschizându-mi inima pentru a-L asculta (v. 8). Acest sentiment al dragostei Domnului îmi va întări încrederea în El și mă va face întâi să-L rog să-mi arate drumul Lui, apoi să mă conducă pe el. Dacă pe El Îl numesc Dumnezeul meu, și pe mine, slujitorul Lui (v. 12), aceasta mă angajează să fac ce-L place Lui. Înainte de toate însă trebuie să fiu învățat de El, apoi Duhul Său cel bun „să mă conducă într-o țară a dreptății” (v. 10). În realitate, aceste cereri sunt legate unele de altele. Pe de o parte, comuniunea cu Domnul este necesară pentru a-l cunoaște voia, iar pe de altă parte, nu putem gusta comuniunea decât ascultând de această voie!

„Învăță-mă să fac voia Ta”, era rugăciunea Psalmului 143 (v. 10). Acum, în Psalmul 144, David cere: „deprinde-mi mâinile pentru luptă...”. Și lupta creștină are „legile” ei (2 Timotei 2.5), iar fiecare creștin care „vrea să placă celui care l-a înscris la oaste” (2 Timotei 2.4) trebuie să facă, într-un fel, pregătire militară. Cu toate acestea însă, pentru câștigarea victoriei, creștinul nu se bazează pe experiența dobândită, nici pe curajul lui. Domnul – așa cum declară psalmistul – este „cetățuia mea, turnul meu înalt, ... scutul meu și Cel în care mă adăpostesc” (v. 2). Eliberarea de sus care va veni ca răspuns la strigătul rămășiței (v. 5-11) va deschide în sfârșit porțile binecuvântărilor milenale (v. 12-15). Să nu uităm niciodată că, spre deosebire de Israel, popor pământesc, creștinul are acum binecuvântări spirituale, „în locurile cerești, în Hristos” (Efeseni 1.3). În consecință, aceste binecuvântări – ca și Hristos – nu pot fi atinse de încercările de pe pământ, iar noi le putem gusta chiar și în cele mai mari dificultăți. Invers, dacă totul pare să meargă bine cu sănătatea noastră, cu afacerile și cu viața de familie, să nu tragem concluzia că și sufletul nostru prosperă, nici că avem aprobarea Domnului. S-ar putea să fie cu totul altfel...

Hristos, Căruia David îi este doar un simbol, intonează aici lauda (vezi titlul) care, în cei din urmă psalmi, se va extinde la întreaga creație (comp. cu Psalmul 22.25...). Și noi putem cânta cu El: „Te voi înălța, Dumnezeul meu, ... în fiecare zi Te voi binecuvânta, ... în vecii vecilor”. Domnul este mare, de o măreție nepătrunsă (v. 3). Lucrările Lui sunt puternice (v. 4, 12), minunate (v. 5) și înfricoșătoare (v. 6). Bunătatea Lui este mare (v. 7, 8) și universală și va „răsuna amintirea” ei pretutindeni. Puterea Lui va fi vestită, iar dreptatea Lui, cântată tare. Una din

gloriile Lui însă le va depăși pe toate celelalte: este îndurarea Domnului (v. 8). Ea aduce mântuirea; de mai multe ori, versetele 14-20 îi enumeră diversele ei manifestări: „Domnul susține” (Psalmul 37.24)..., deschide ochii (Psalmul 146.8)..., dă hrană, satură (Psalmul 107.9)..., este alături de cei care-L cheamă (Psalmul 34.17,18)..., împlinește dorința celor care se tem de El, le aude strigătul, îi salvează, îi păzește pe cei care-L iubesc. Da, „noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har” (Ioan 1.16). Iar toate verbele la persoana întâi, timp viitor, „Te voi înălța, ... voi binecuvânta, ... voi lăuda, ... voi spune, ... voi rosti lauda”, nu sunt decât răspunsul potrivit al răscumpărării la desfășurarea acestei îndurări.

Să nu așteptăm să fim în cer, pentru a-L celebra pe Dumnezeu nostru Mântuitor. „Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi”, declară psalmistul în versetul 2 (comp. cu Psalmul 34.1). Numai El merită închinarea noastră, ca și încrederea noastră. Versetele 3 și 4 ne avertizează în mod serios să nu ne punem încrederea în om, pentru că acesta este un pericol care ne pândește constant și care poate lua mai multe forme (de exemplu, căutarea unei recomandări). Să nu ne așteptăm la niciun sprijin din partea mai-marilor, chiar dacă, ocazional, Dumnezeu Se folosește de ei pentru a ne face bine! Oricât de înalte poziții ar avea oamenii, la ei nu este mântuire (v. 3); ei sunt ca o suflare (Psalmul 144.4) și, dacă sunt necredincioși, vor pieri odată cu toate planurile lor (v. 4). Noi avem ca Tată un Dumnezeu infinit de puternic, infinit de înțelept și care ne iubește. Ce ne trebuie mai mult? Versetele 7 și 8 ilustrează ce face evanghelia: îi pune în libertate pe captivii lui Satan (v. 7); deschide ochii credinței (Efeseni 1.8), îi ridică pe cei care merg încovoiați sub poveri prea grele. Domnul îi iubește pe cei drepti (v. 8). Străinul, orfanul și văduva se bucură de îngrijirea Lui pentru necesitățile lor. Domnul Isus, pe pământ, prin vindecările făcute, S-a făcut recunoscut ca Dumnezeu puternic și plin de dragoste (Luca 4.18,19 și 13.13).

Fiecare din Psalmii 146–150 încep și sfârșesc cu cuvintele: „Lăudați pe Domnul (lah)”, altfel spus, „Aleluia (Halelu-lah)”. Acest strigăt de bucurie va răsună pe tot pământul când Israel va fi adunat, iar Ierusalimul, reclădit (v. 2). În cine își găsește Domnul plăcerea? În cei care se tem de El și care așteaptă smeriți bunătatea Lui. Dimpotrivă, Lui nu-I place puterea cu care omul se glorifică (v. 10, 11; Apocalipsa 3.8). Chiar în secolul vitezei, cum este cel pe care-l traversăm noi, Cuvântul Domnului nu recurge la „picioarele oamenilor” (v. 10), nici la ultimele cuceriri ale tehnicii, ca să alerge cu iuțeală (v. 15; 2 Tesaloniceni 3.1). Dacă fiecare credincios ar da mărturie acolo unde se află, atunci evanghelia s-ar răspândi rapid, prin propria ei putere (Psalmul 68.11). Lucrările nepătrunse ale lui Dumnezeu cuprind aspecte atât de diferite, cum ar fi vindecarea celor care au inima zdrobită... (v. 3) și socotirea numărului stelelor (v. 4). El face să alterneze anotimpurile, pentru binele făpturii Sale; pregătește ploaia (v. 8; Deuteronom 28.12), dă zăpada (v. 16), face să sufle vântul Său (v. 18). Ne gândim noi la aceasta atunci când ne plângem de vremea pe care El o face? Da, „mare este Domnul nostru și mare în putere; înțelepciunea Lui este nemărginită” (v. 5)!

Acest psalm dă avânt laudei universale. Ea va răsună și în ceruri (v. 1-6) și pe pământ (v. 7-13). Ce concert de proporții, la care fiecare făptură va avea o notă de interpretat! Dar cum să înțelegem că până și lucrurile materiale sunt chemate să se alăture acestei simfonii? (v. 3, 7...). Romani 8 ne învață că, de la cădere, „creația a fost supusă deșertăciunii” și că omul nu se folosește de ea decât pentru a se glorifica pe sine. Va veni însă clipa când, în sfârșit „izbăvită din robia stricăciunii”, creația Îl va glorifica numai pe Dumnezeu (Romani 8.20,21; Isaia 55.12,13). „Suspinele” de acum vor face loc unei satisfacții plene. În felul ei, creația va istorisi gloria lui Dumnezeu, iar glasul ei va fi auzit (Psalmul 19.1-3). Va preamări deopotrivă pe Creatorul ei și pe Eliberatorul ei, pe Acela care a făcut-o și pe Acela care va face posibilă, prin crucea Sa, „așezarea din nou a tuturor lucrurilor” (Fapte 3.21). Versetul 12 ne amintește de frumosul răspuns dat de Moise lui Faraon: „Vom merge cu tinerii noștri și cu bătrânii noștri, cu fiii noștri și cu fiicele noastre, ... pentru că avem să celebrăm o sărbătoare pentru Domnul” (Exod 10.9). Iar versetul 14 ne arată locul pe care, în lumea viitoare, Dumnezeu i-l va da lui Israel, acestui popor care este „aproape de El”.

Am ajuns la încheierea Psalmilor, a acestei «cărți a încercării», a cărei ultimă pagină nu va fi întoarsă decât la sfârșitul călătoriei noastre pe pământ. Și constatăm că toate suferințele care sunt descrise în ea au condus la acest rezultat final, lauda adusă lui Dumnezeu de către tot ce are suflare. Așa să fie și cu fiecare din încercările noastre: „să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos” (1 Petru 1.7). Cartea Psalmilor a început cu Dumnezeu binecuvântându-l pe om și se încheie cu omul binecuvântându-l pe Dumnezeu. Am auzit, pe rând, cântând aleluia: rămășița mântuită (Psalmul 146), Ierusalimul (Psalmul 147), Creația (Psalmul 148). Psalmul 149 are ca subiect cântarea cea nouă a lui Israel și ultimele judecăți precedând Împărăția. Psalmul 150 răspunde la toate chestiunile cu privire la laudă: cine trebuie să fie adorat, unde (v. 1), pentru ce (v. 2), cum (v. 3-5) și de către cine (v. 6) trebuie adusă închinarea către Dumnezeu. Toată diversitatea de expresii ale laudei universale se armonizează într-un mod perfect, pentru că această cântare este unică: ea preamărește faptele puternice și grandoarea infinită a Celui care va împlini atunci toate planurile Sale, pentru propria Lui glorie și pentru binecuvântarea universală.

clickbible.org